

ZUBRITSKI, MITROPOLSKI, KEROV

**İLKEL,
KÖLEÇİ
VE FEODAL TOPLUM**

ERİŞ YAYINLARI

SEKİZİNCİ BASKI

İLKEĻ, KÖLECI
VE FEODAL TOPLUM
ZUBRİTSKİ, MİTROPOLSKİ, KEROV

Mitropolski [İlkel Topluluk] ve Y. Zubritski [Köleci Toplum: Birinci Bölüm, 1-3, 5; İkinci Bölüm; Üçüncü Bölüm, 1; Dördüncü Bölüm, 1. ve 2] ve V. Kerov [Köleci Toplum: Birinci Bölüm, 4, 6, 7; Üçüncü Bölüm, 2; Dördüncü Bölüm 3-5. ve Feodal Toplum] tarafından hazırlanan *Aperçu d'Histoire et d'Économie, I, La Communauté Primitive, La Société Esclavagiste, La Société Feodale* (Éditions du Progress, Moscouve ticarete bir) adlı kitabı, Fransızcasından Sevim Belli çevirmiş ve kitap, *İlkel Topluluk, Köleci Toplum, Feodal Toplum* adı ile, *Sol Yayınları* tarafından Ocak 1980 (Birinci Baskı: Ekim 1968; İkinci Baskı: Nisan 1971; Üçüncü Baskı: Kasım 1974; Dördüncü Baskı: Mart 1976; Beşinci Baskı: Nisan 1977; Altıncı Baskı: Haziran 1978; Yedinci Baskı: Nisan 1979) tarihinde yayınlanmıştır.

Eriş Yayınları tarafından düzenlenmiştir. Ocak 2006

erisyay@kurtuluscephesi.org

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KISIM İLKEL TOPLULUK

13

13	BİRİNCİ BÖLÜM – İNSAN TOPLUMUNUN OLUŞU
13	1. İNSANIN KÖKENİ
13	İnsan ile Hayvanlar Arasında Biyolojik Akrabalık
14	İnsanın Ataları: Üst İnsansı Maymunlar
15	2. İNSANIN OLUŞUMUNDA EMEĞİN ROLÜ
15	İnsanın İlk Atalarının Çalışma Eylemleri
16	3. DÜŞÜNCENİN VE DİLİN EVRİMİ
16	Düşüncenin İlerlemesinde Emegın Rolü
17	D il
19	İKİNCİ BÖLÜM – MADDİ ÜRETİM
19	1. MADDİ MALLARIN ÜRETİMİ VE TOPLUMSAL İLERLEME
20	Toplumun İlerlemesinde Coğrafi Ortamın Rolü
21	Nüfus Hareketlerinin İlerleyişı ve Toplumsal Gelişme
22	Toplumsal Yaşamın Temeli Olarak Maddi Malların Üretimi
22	2. MADDİ ÜRETİMİN İLERLEMESİ
22	Toplumun Üretici Güçleri
23	Üretim İlişkileri
25	ÜÇÜNCÜ BÖLÜM – İNSANIN BİÇİMLENMESİ VE İLKEL TOPLULUK REJİMİNİN GELİŞMESİ
25	1. TOPLUMUN OLUŞU SIRASINDA ÜRETİCİ GÜÇLER
25	İlkel İnsanlar
26	İş Aletlerinin Gelişmesi
27	Ateşin Kullanılması
27	Buzul Devrinde İş Aletlerinin Gelişmesi
28	2. ÇAĞCIL İNSANIN BİÇİMLENMESİ
28	Kro-Manyon (Cro-Magnon) Adamı
29	İnsan Soyunun Biçimlenmesi
30	İnsanlığın Coğrafi Yayılışı
30	3. İLKEL TOPLULUK REJİMİNİN OLUŞUMU DÖNEMİNDE ÜRETİM İLİŞKİLERİ
30	İlk İnsan Sürüsü

31	Doğal İşbölümü
32	Genilice Örgütlenmenin Doğuşu
33	Klan Topluluğunda Üretim İlişkileri
34	“İlkel Komünizm” İle Komünist Toplum Arasındaki Temel Ayrım
34	Anaerkillik
36	DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – İLKEL TOPLULUĞUN EN YÜKSEK AŞAMASI
36	1. İLKEL TOPLULUĞUN AÇILIP GENİŞLEMESİ ÇAĞINDA ÜRETİCİ GÜÇLER
36	Yeni İş Avadanlıklarının Bulunuşu
37	Bitki Yetiştirilmesi
38	Hayvan Yetiştirme
40	2. İLKEL TOPLULUĞUN EN YÜKSEK AŞAMASINDA ÜRETİM İLİŞKİLERİ
40	Toplumda Ekonomik Bağların ve Üretim Bağlarının Güçlenmesi
41	Klan ve Kabilenin Yönetim Sistemi
41	Sanatın Başlaması
42	Dinsel Betimlemelerin Doğuşu
45	BEŞİNCİ BÖLÜM – İLKEL TOPLULUĞUN PARÇALANIP DAĞILMASI
45	1. TUNÇ VE DEMİR DEVRİNDE ÜRETİCİ GÜÇLERİN İLERLEYİŞİ
45	Madensel Avadanlıkların Bulunuşu
46	Toprağın İşlenmesinde Gelişme
47	Hayvancılıkta İlerleme
48	2. ÜRETİM İLİŞKİLERİNDE DEĞİŞİKLİK
48	İlk Toplumsal İşbölümü
49	İkinci Toplumsal İşbölümü
50	Değişimin Ortaya Çıkışı
51	Ataerkillik
52	3. İLKEL TOPLULUĞUN ÜRETİM İLİŞKİLERİNDE BUNALIM
52	Artı-Ürünün Ortaya Çıkışı
52	Ürünlerin Üleştirilmesinde Değişiklikler
53	Yeni Üretici Güçlerle Eski Üretim İlişkileri Arasında Çelişkiler
54	Ataerkil Aile
54	Özel Mülkiyetin Ortaya Çıkışı
55	Köleliğin Ortaya Çıkışı
56	Toplumsal Sınıfların Ortaya Çıkışı

İKİNCİ KISIM
KÖLECI TOPLUM

58

58	BİRİNCİ BÖLÜM – ASYA VE AFRİKA’NIN KÖLECI TOPLUMLARI
----	--

59	1. TOPLULUĞA AİT KÖLELİK VE ATAERKİL KÖLELİK
60	2. DEVLETİN ORTAYA ÇIKIŞI
60	Devletin Görevleri
61	Sınıflar ve Devlet
61	Topluluklar ve Kabileler Birlikleri
62	Asya ve Afrika'nın İlk Köleci Devletleri
62	Köleci Despotizm
63	3. KÖLECI TOPLUMDA ÜRETİM İLİŞKİLERİ
63	Köleler ve Köle Sahipleri
65	Köleci Devlette Topluluğun Rolü
66	4. ASYA VE AFRİKA'NIN ANTİKÇAĞ İMPARATORLUKLARINDA ÜRETİCİ GÜÇLERİN GELİŞMESİ
66	Meta-Para İlişkilerinin Gelişmesi
67	Kentlerin Doğuşu
67	Ticarî İlişkilerin Artması
68	5. SINIF SAVAŞIMI VE ROLÜ
70	6. ESKİ KÖLECI TOPLUMLARDA İDEOLOJİ VE KÜLTÜR
70	Dinin Rolü
70	Materyalizmin ve Diyalektiğin Öğelerinin Gelişmesi
71	Bilim ve Sanatlar
72	Ekonomik ve Toplumsal Biçimlenme
73	7. ASYA VE AFRİKA'NIN ÇEŞİTLİ DEVLETLERİNDE KÖLELİK İLİŞKİLERİNDE GELİŞMENİN ÖZELLİKLERİ
73	Eski Mısır
74	Eski Hindistan
76	Eski Çin
76	Urartu, Harzem, Kuşanlar Krallığı
77	Minalılar Krallığı
78	Devletlerarası İlişkilerin Kurulması
79	İKİNCİ BÖLÜM – AMERİKA'NIN KÖLECI DEVLETLERİ
80	Maya Toplumu
81	Aztekler Devleti
83	Şibşa Devletleri
83	Tiahuanako
86	ÜÇÜNCÜ BÖLÜM –ESKİ YUNAN'DA KÖLECI DÜZENİN ÖZELLİKLERİ
86	1. EKONOMİ VE TOPLUMSAL İLİŞKİLER SİYASAL BİÇİMLER
87	Yunan Site-Devleti
87	Sitelerin Kuruluşu, Eski Yunan'da
87	İlkel Topluluğun Dağılımının Sonucu
88	Borçlar Yüzünden Köleleşmenin Kaldırılması
88	Eski Yunan'da Tiranlar
89	Sitelerin Çeşitli Biçimleri

89	Sitenin Oligarşik Biçimi (İsparta)
90	Köleci Demokrasi (Atina)
91	Sitenin Evriminde Bir Aşama
91	Solon Reformları
92	Köleci Site Kesin Biçimini Alıyor
93	Eski Yunan Kolonilerinin Kurulması
93	Yunan Sitesinin Ekonomik Temeli
94	El Emegi ile Zihinsel Emek Arasındaki Karşıtlık
95	Yabancıların Saldırısına Karşı Savunma
97	Siteler Sisteminin Bunalımı
98	Merkezleşen Köleci Devletin Billurlaşması
98	Yunan-Makedonya Fetihleri
99	Siteler Sistemi İle Doğu Despotizmleri Rejiminin Sentezi
99	Yunan-Makedonya-Helen Devletleri
100	2. İDEOLOJİ VE KÜLTÜR
100	Ege Uygarlığı Denilen Girit-Miken Uygarlığı
101	Homeros Toplumunun Kültürü
101	Yunan Mitolojisi
102	Mitolojik Olimpos Dini
102	Mö 8. Yüzyıldan 6. Yüzyıla Değın Kültürün Açılıp Gelişmesi
103	Doğanın Bilimsel Araştırılmasının Başlangıcı
103	Materyalist İyon Okulu
104	Felsefede İdealist Eğilimler
104	Felsefede Materyalist Ve İdealist Görüşler Arasında Savaşım
105	Bilimin Kollara Ayrılmasının Başlangıcı
105	Kültürün Açılıp Gelişmesi
106	Materyalizm İle İdealizm Arasındaki Savaşımın Belirginleşmesi
106	Demokritos'un Çizgisi
107	Materyalist Filozofların Tanrıtanımazlığı
107	İdealist Eğilimlerin Gelişmesi. Platon'un Çizgisi
108	Aristoteles
108	Helenizmin İdeolojisi ve Kültürü
111	DÖRDÜNCÜ BÖLÜM – ESKİ ROMA'DA KÖLECI DÜZENİN BELLİBAŞLI ÇİZGİLERİ
111	1. KÖLECI TOPLUMUN VE KÖLECI DEVLETİN YAPISI
111	Roma Toplumunun İlk Aşaması (İmparatorluk Çağı)
112	Klan Aristokrasisine Karşı Halkın Savaşımı
113	Cumhuriyetin Başlangıcı
114	2. KÖLECI TOPLUMUN EN YÜKSEK AŞAMASI
114	Akdenizin Romalıları Tarafından Fethi
115	Köle Emeginin Ağır Basması

115	Ticaret ve Tefecilikte Hızlanış
116	Roma Toplumunda Çelişkilerin Yeğinleşmesi
117	Cumhuriyetin Düşüşü ve İmparatorluğun Gelişi
118	3. KÖLECI ROMA DEVLETİNİN ÇÖKÜŞÜ
118	Büyük İşletmelerin Çöküşünün Başlangıcı ve Kolonluğun Doğuşu
118	Köleciler Toplumun Bunalımının Yeğinleşmesi
119	Köleciler Üretim Tarzının Kesin Olarak Dağılıp Parçalanması
121	4. İDEOLOJİ VE KÜLTÜR
121	Eski Cumhuriyet
121	Cumhuriyetçi Dönem
122	İmparatorluk
124	Hıristiyanlık
125	İmparatorluğun Evrimi
126	5. ROMA İMPARATORLUĞUNUN DÜŞÜŞÜ

ÜÇÜNCÜ KISIM FEODAL TOPLUM

128

128	GİRİŞ
128	Köleciler Düzeninin Bağrında Feodal Öğelerin Gelişmesi
129	Roma İmparatorluğunda Devrimci Altüst Oluş
129	Feodalitenin Dönemlere Bölünüşü
131	BİRİNCİ BÖLÜM – FEODAL İLİŞKİLERİN KURULUŞ DÖNEMİ (YUKARI-ORTAÇAĞ)
131	1. BATI AVRUPA'NIN FEODALLEŞMESİ
131	Eski Cermenler ve Slavlar
132	Feodalleşme Süreci
133	Frank Devletinde Özel Toprak Mülkiyetinin Gelişmesi
133	Köylüler ve Köleler
134	Preces Sistemi
135	Gedik (Bénéfice)
135	Feodal Sistemin (Franc-Alleu) Kuruluşu. Vasallık
135	Feodal Toplumun Üretici Güçleri
136	Feodalitede Üretim İlişkileri ve Mülkiyet
137	Sömürünün Doğal Niteliği
138	Gerekli Ürün ve Artı-Ürün
138	Toprak Mülkiyetinin Uygulama Biçimi Olarak Feodal Rant
139	Feodal Rantın Gelişmesi
139	Ekonomi-Dışı Baskı (Cebir). Kişisel, Hukuksal ve Yönetimsel Bağımlılık
141	Yukarı-Ortaçağda Devlet

141	Yukarı-Ortaçağda Frankların Devleti
142	Feodal Toplumun Temel Uzlaşmaz-Karşıtlığı
142	Yukarı-Ortaçağ Döneminde Köylülerin Anti-Feodal Savaşımı
143	Batı Avrupa'da Feodal İlişkilerin Biçimlenmesinin Karakteristik Çizgileri
143	2. DOĞU AVRUPA'DA FEODAL İLİŞKİLERİN BİÇİMLENMESİ
143	Doğu Slavlarında Feodal Evrimin Özellikleri
144	Kiev Rusyası
145	Uluslararası Arenada Kiev Devletinin Rolü
146	3. ASYA VE AFRİKA ÜLKELERİNDE FEODALİTENİN YAPISI
146	Köleciler Toplumunun Bağrında Feodalitenin Doğuşu. Çin
147	Japonya'da ve Hindi-Çin Yarımadasında Feodalitenin Gelişmesi
148	Hint Feodal Toplumunda İlkel Kölelik Kalıntıları
149	Göçebelerin İlkel Topluluk Düzeninin Dağılması Temeli Üzerinde Feodal İlişkilerin Gelişmesi
150	Afrika Kıtasında Feodal İlişkilerin Biçimlenmesi
151	Feodal Üretim Tarzının Niteleyici Çizgileri
151	Burjuva Tarihçilerine Göre Feodalitenin Özü
155	İKİNCİ BÖLÜM – FEODALİTENİN AÇILIP GELİŞME ÇAĞI
155	1. ZANAATÇILIKIN VE TİCARETİN İLERLEMESİ
156	Zanaatlarda Uzmanlaşma
156	Zanaatçı İle Pazar Arasında İlişkilerin Kurulması
157	Kent ile Kırsal Arasında Toplumsal İşbölümü
157	Kasabaların Kuruluşu
158	Köylülerin Kişisel Bağımlılıktan Kurtulmaları
158	İtalya'nın ve Güney Fransa'nın Kentleri
158	Rus Kentleri
159	Ticarî Üretim, Tacirler
159	Loncanın Doğuşu
160	Ticaretin Gelişmesi ve Feodal Düzendeki Paranın Rolü
161	Feodal Senyörlere Karşı Kentlerin Savaşımı
162	Patrisyenlerle Zanaatçılar Arasında Savaşım
162	Loncalar
163	Kalfalar ve Çıraklar
164	Tefeci Sermaye
165	Sömürücülere Karşı Savaşım
165	2. META-PARA İLİŞKİLERİ VE KIRSALDA DEĞİŞİKLİKLER
166	Köylüler Arasında Artan Eşitsizlik
166	Toprağın Küçük Köylüler Tarafından Kiralanması
167	Kentlerin İktisadî Büyümesi ve Yerel Pazarların Gelişmesi
168	Burjuva Tarihçiliğinde Kent Sorunu

169	3. EGEMEN FEODAL SINIFIN SİYASETİ YENİ DEVLET BİÇİMLE-
169	Rİ
169	Merkezleşmenin İlerlemesi
170	Toplum Katlarında Feodal Monarşinin Kuruluşu
171	4. MERKEZİ RUS DEVLETİ
171	Rus Topraklarının Birleştirilmesi
172	Pazar Bağlarının Gelişmesi
173	Hiyerarşik Feodal Monarşi
175	Rus Devletinin Uluslararası Etkisi
176	5. ASYA VE AFRİKA ÜLKELERİNDE FEODALİTENİN GELİŞMESİ
176	İleri Feodalite Çağında Çin
177	Hindistan
179	Arabistan'da Feodalitenin Evrimi
181	Afrika Kıtasındaki Devletler
183	Doğu Akdeniz Ülkelerine Askerî Sömürgeleştirme Seferleri
184	Birinci Haçlı Seferi
185	Haçlı Seferlerinin Toprağa İlişkin ve İktisadî Sonuçları
186	6. FEODAL TOPLUMLARIN İDEOLOJİSİ VE UYGARLIĞI DİNİN
	VE KİLİSİNİN ROLÜ
186	Katolik Kilisesi
187	Manevî Yaşamda Kilisenin Tekeli
187	Müslüman Dini
188	Budizm
188	Anti-Feodal İdeolojinin İlerlemesi
190	Mezhep Sapkınlıkları
190	7. HALK YIĞINLARININ ANTI-FEODAL SAVAŞIMI
190	Anti Feodal Savaşımın İktisadî Temeli
191	Halk Ayaklanmalarının Rolü
193	Halk Yığınları Savaşımının Ruhban Zümresine Karşı Olma
	Niteliği
196	Mezhep Sapkınlığı Niteliği Taşıyan Halk Hareketlerinin Rolü
197	ÜÇÜNCÜ BÖLÜM – FEODALİTENİN DAĞILIP PARÇALANMA ÇAĞI
	(KAPİTALİST İLİŞKİLERİN DOĞUŞU)
197	1. EKONOMİDE DEĞİŞİKLİKLER
198	Üretici Güçlerin ve Toplumsal İşbölümünün Gelişmesi
199	Sermayenin Ortaya Çıkışının Tarihsel Koşulu
199	İlkel Birikim
200	Basit Kapitalist Elbirliği ve Manüfaktür
201	Köylülerin Zorla Mülksüzleştirilmesi
202	Kamu Borçları ve Himayecilik
202	Büyük Coğrafi Keşifler ve İlk Sömürge Fetihleri
203	“Fiyatlarda Devrim”

203	Sömürgeleri Sömürme Sistemi
204	2. TOPLUMSAL VE SİYASAL İLİŞKİLERİN GELİŞMESİ
204	Ulusların Ortaya Çıkışı
205	Burjuvazinin ve Proletaryanın Oluşması
205	Mutlakiyetçi Feodal Monarşi
206	3. YENİ İDEOLOJİK OLAYLAR
206	Rönesansın Kültür Ve İdeolojisi
207	Reform
208	Almanya'da Reform. 1524-1525 Büyük Köylü Savaşı
210	Protestanlığın Yayılması
210	4. HOLLANDA'DA 16. YÜZYILDA BURJUVA DEVRİMİ
210	Devrimin Zorunluluğu
210	Yüzyılın Başında Hollanda
211	Loncaların Gerilemesi ve Kapitalizmin Gelişmesi
211	Feodal Soyluluk ve Ulusal Boyunduruk
212	Hollanda Cumhuriyetinin Kuruluşu. Hollanda Devriminin Anlamı

BİRİNCİ KISIM İLKEL TOPLULUK

BİRİNCİ BÖLÜM İNSAN TOPLUMUNUN OLUŞU

1. İNSANIN KÖKENİ

İnsan ile Hayvanlar Arasında Biyolojik Akrabalık

19. yüzyılda yapılan kazılar sırasında, bilginler, toprağın çok derin katlarında, dıryopitek ya da “ağaçlarda yaşayan maymunlar” adını verdikleri, çok gelişmiş maymunların kalıntılarını buldular. Bu bulgulardan ve hayvanlar âleminin uzun yüzyıllar süren evriminin tahlilinden sonra, büyük İngiliz doğa bilgini Charles Darwin ve onun yolunda yürüyen bilginler, hayvanlarla insanlar arasında biyolojik bir akrabalık olduğunu ve insanın, bugün soyu tükenmiş olan çok gelişmiş bir maymun türünden geldiğini tanıtladılar. Bu sonuç, insanın ve çağcıl insansı (*anthropoides*) maymunların kemik çatısı, gelişmiş beyin ve kan grubu gibi anatomik, embriyolojik ve paleontolojik alandaki pek [sayfa 11] çok verilere dayanıyordu. Bilimin sonra-

ki gelişmeleri, bu materyalist teoriyi parlak bir biçimde doğruladı.

İnsanın Ataları: Üst İnsansı Maymunlar

Otuz milyon yıl kadar önce, parapitek denen çok gelişmiş maymunlar, tropikal bölgelerdeki ormanlarda yaşıyorlardı. Bu maymunlar, bir yandan bugünkü şebek maymunların (*gibbons*) ve orangutanların dedeleri, öte yandan da bir maymun taşılı türünün, dıryopiteklerin, ataları oldular.

Dıryopitekler ise, insanlar ile goril ve şempanze gibi çağdaş insansı maymunların ortak ataları oldular. Daha sonra, evrim düzeyleri bakımından, dıryopitek ile insan arasındaki bir geçiş evresinde yer alan bir kısım insansı maymunlara ait taşılı kalıntıları bulundu. Bu bulgular, yeryuvarlağının hemen hemen her yanında saptanmıştır: Avrupa'da, Asya'da (Hindistan'da, özellikle Gürcistan'da), Güney Afrika'da.

Bu maymunlardan kalan kemiklerin incelenmesi ve yaşadıkları doğal ortamın tahlili, çağcıl insanın büyük evrim aşamalarını ortaya koyma olanağını sağlamıştır. Dört-elli büyük antropoidlerin, ağaçlara tırmanmaları, sık sık dikey bir duruşa geçmeleri için uygun bir durum yaratıyordu; böylece, onların kolları ve elleri, tutunucu hareketlere gittikçe daha iyi uyarlanarak, yavaş yavaş değişikliğe uğradı. Daha sonra, ormanların seyrek oldukları bölgelerde, insansı maymun sürüleri, ağaçlardan inmek ve yerde yaşamaya alişmek zorunda kaldılar. Alt üyeleri üzerinde ayakta durabilme alişkanlıkları, onlara, düşey bir yürüyüş durumunu benimsemek ve, üst üyelerini, avlarını yakalamak, yiyecek toplamak ve vurmak vb. için gerekli hareketlere ayırma olanağını sağladı.

İşte, kalıntıları Güney Afrika'da bulunan taşıllaşmış maymunlar, bu dönemde yaşıyorlardı. Genel olarak, çalılık ve ağaçlı bozkırda bulunuyorlardı. Onların kemik yapıları, [sayfa 12] özellikle alt üyeleri üzerine bastıkları, yani dikey, iki ayak üzerinde yürüdüklerini gösteriyor. Onların üst üyelerinin (ellerin) büyük özelliği, zamanımızdaki insansı maymunların çoğununkinden hissedilir bir şekilde büyük olan ve öteki parmaklarla önemli bir açıklık oluşturan başparmakta kendini gösterir. Bu, onların, çağdaş maymunların yapamadıkları tutunma hareketlerini yapabildiklerini tanıtır. Diğer önemli biyolojik özellik, bedeninin dik duruşuna uyarlanmış olan kaf-

atasının çok karakteristik yapısıdır. Sonradan, bu olgu, kafatası boşluğunun ve beynin daha çabuk gelişmesini kolaylaştırmıştır.

Bugün, insanın atalarının, Afrika, Güney Avrupa, Güney Asya ve Güney-Doğu Asya'ya uzanan "verimli yarımaya" içinde yaşamış oldukları anlaşılan bu taşınmış maymunsulardan gelen kuşaklar olduğu kabul edilir. Bu bölgelerde yalnız insansuların kalıntıları değil, çok eski insanların da (*pithecanthropus*, *sinanthropus*, vb.) kemik kalıntıları bulunmaktadır. Özellikle bugünkü Transkafkasya bölgesi de, bu alanın içine giriyordu. Avustralya'nın "verimli yarımaya"nın dışında kalmış olması gerekir, çünkü Avustralya, yüksek memelilerin ortaya çıkışından önce, büyük karaların geri kalan kısmından ayrılmış bulunuyordu. Kuzey Asya ve Avrupa'da insansuların ve insansuların taşınmış kemik kalıntılarının bulunmaması, bu bölgenin de, insanlığın ilk yurduna dahil olmadığını tanıtlamaktadır.

Demek ki, hayvanlar âleminin ilerleyen evrimi sonucu, uzun ve aşamalı bir gelişme yolunda, yeryüzündeki yaşamın bütün tarihinin en önemli olayı olan insanın en yakın atalarının ortaya çıkışı, 1.500.000 yıl öncesine, yani Üçüncü Zamanın sonuna kadar varır. Biyolojik bakımdan insan, hayvanlar âlemini düzenleyen ve yöneten doğal ve nesnel yasalara uygun olarak oluştu. [sayfa 13]

2. İNSANIN OLUŞUMUNDA EMEĞİN ROLÜ

İnsanın İlk Atalarının Çalışma Eylemleri

İnsanın kökeni sorununu tam inceleyebilmek için, yalnızca biyolojik evrim sınırları içinde kalınmamalıdır. Bu biyolojik evrim, tek başına, hayvan-atadan, en eski biçimiyle olsa bile, ön-insansıya geçişi belirleyen olgunun, nasıl bir olgu olduğunu açıklamaya yeterli değildir. Hayvanlar âleminin, insanın ortaya çıkışına kadarki evrimini damgalayan nitelik değişikliklerinin bulunuşunu Friedrich Engels'e borçluyuz; Engels, insanı hayvanlar âleminde ayıran şeyin, insanın kendi eliyle yaptığı iş aletlerinin yardımıyla gösterdiği toplumsal çalışma faaliyeti olduğunu saptamıştır.

Evriminin bütünü içinde kesin bir rol oynamış olan insanın bu özelliği, birdenbire ortaya çıkmış değildir. Ayaküstü duruşun sağladığı elverişlilik ve bunun belirlediği üst üyelerdeki gelişme sayesinde, ön-insansular, kendilerini büyük yırtıcı hayvanlara karşı

savunmak, avlanmak, yenebilir bitkileri toplamak için her çeşit nesneyi –taş, kemik vb.– kullanmayı öğreniyorlardı. Kazılarla elde edilen bulgular, insanın en uzak atalarının, küçük hayvanları avlamak için her çeşit ağır nesnelere kullandıklarını, çağanöz ve kaplum-bağalann bağalarını taşla kırdıklarını keşfetmemize olanak sağlıyor.

Doğada bulunan aletlerin sistemli olarak kullanılması, insanın atalarını, bu nesnelere kendi gereksinmelerine göre değiştirmeye, ve daha sonra, iş avadanlıklarını yapmaya ve çalışma faaliyetine geçmeye götürdü. Bu eylem sırasında, doğada bulunmuş nesnelere, kendi özel gereksinmelerini karşılamak amacıyla değiştiriyorlardı.

İş aletlerinin, en kabataslak olanlarının bile yapımı, insanı, hayvanlar âleminde kurtarır, çünkü, hiçbir hayvan, birazcık da olsa eylemini yönlendirme yeteneğine sahip değildir, hiçbirini, en ilkel şeyleri bile yapamaz. Doğada bulunan ^[sayfa 14] aletlerin (taş ya da rasgele ele geçirilen bir sopanın) işlenmeden, oldukları gibi kullanılıştan, özel iş avadanlıklarının yapımına geçiş, doğanın evriminde çok büyük bir atılım göstermiş, insansı maymunların insan varlığı haline dönüşümünün başlangıcı olmuştur.

İnsanın atalarının çalışmaya yeterli hale gelmeleri, biyolojik evrimin etkisiyle olmuştur. Ama emek de, kendi yönünden, insanların evriminin gidişim, sözkonusu biyolojik ilişkiler çerçevesi içinde etkilemiştir. Alt ve üst üyeler arasındaki kesin görev ayrımı, ancak emek sayesinde olmuştur. Eller, çalışma işlemlerinde uzmanlaşmış, kıvraklık, kesinlik ve bu işlemler için gerekli olan uyumlu hareket yetisini kazanmışlardır. Emek, aynı zamanda, dikey yürüme alışkanlığını pekiştirmiş ve insanın öteki organlarının ve iç organlarının gelişmesine de yardımcı olmuştur.

3. DÜŞÜNCENİN VE DİLİN EVRİMİ

Düşüncenin İlerlemesinde Emekğin Rolü

Tarih-öncesi insanlar, doğanın kendilerine sunduğu aletleri kullanırlarken, yiyeceklerin çeşidini de hissedilir ölçüde geliştirdiler. Bitkisel besinlerden ve kuş yumurtaların dan başka, artık küçük memelileri, kertenkeleleri, çağanözleri, giderek elverişli durumda avlayabildikleri büyük hayvanların etlerini de yiyorlardı. Bu düzenli etle beslenme sayesinde, ön-insansılar, organizmanın ve en başta

beynin gelişmesini sağlayan diğer maddeleri ve albümini bol miktarda alıyorlardı. Bu olgu da, onların, kemik yapılarının ilerlemesine katkıda bulunuyordu. Onların içgüdüsel çalışma faaliyetleri, gittikçe daha düşünülmüş ve bir amaca yönelmiş nitelik kazanıyordu.

Yüzyıllar boyunca, insan, kendini çevreleyen nesnelerin özelliklerine dikkat ediyor, iş alışkanlıklarını biriktiriyordu; yavaş yavaş olayları genelleştirmeyi ve olaylar arasındaki ^[sayfa 15] iç bağlantıları bulup çıkarmayı öğrendi. Artık çabalarının sonuçlarını önceden görebiliyordu, kendini kuşatan doğayı tanımayı öğreniyordu. Çalışırken ve çalışmanın içerdiği doğanın etkin bir biçimde değiştirilişi sırasında, tüm organizma ve düşünme yeteneği, düzenli olarak geliyordu. Zamanla, çalışma eylemlerinin ilerlemesi, yalnız ellerin çalışmasının yetkinleşmesine ve incelmesine değil, düşüncenin ve aynı zamanda atalarımızı bilinçli ve bir amaca yönelmiş bir çabaya elverişli kılan bütün yetilerin gelişmesine katkıda bulundu.

Emek, Rus fizyoloji bilginleri Setçenov ve Pavlov'un beyinde geçen fizyolojik görüngülere dayandığını tanıtladıkları, insanın ruhsal yapısının yetkinleşmesine yardım etti. Beyin maddesi ve bu maddede içinde oluşan fizyolojik süreçler olmaksızın, en kabataslak, en ilkel ruhsal faaliyetlerin bile olması olanaklı değildi.

Dil

Telâffuz edilen dil {langage articulé), gene çalışma sırasında oluştu ve gelişti. Düşünce, insan bilinci, soyutlama yetisi ile bezenmiştir; ya da başka bir deyişle, insan düşünce ve bilinci, çevreleyen gerçekliği, sözcüklerle anlatılabilen kavramlarda yansıtmak ve sentez yapmak yeteneğine sahiptir.

Bu soyutlama yetisi, insanlara, düşüncelerini ve duygularını, sözcüklerle anlatma olanağını vermiştir; öte yandan, dil de, topluluğun bağrında, bilgilerin alışverişini olanaklı kılmıştır. Ama bu olanak henüz tek başına, düzenli konuşmanın doğması için yeterli değildir. Onun için, düşüncelerin başkasına iletilmesinin ilkin buyurucu olması gerekir. Ve emir kipi ortaya çıkıyor ve ortaklaşa çalışma içinde gelişiyor.

Çalışma, her zaman, toplumsal bir olgu olmuştur. Tek başına bir bireyin çabaları, tüm topluluk yaşamının ayrılmaz ^[sayfa 16] bir parçasını oluşturmuştur. Topluluk üyelerinin çalışma için biraraya gel-

mesi, bireyin düşüncesinde ve bilincinde, kendisini, toplulukla aynı ve bir tutmaya, topluluğun gereksinmelerine boyuneğmeye ve kendisini yalnızca topluluğun bir üyesi saymaya götürüyordu. Ve bu ortaklaşa çalışma yüzündendir ki, insanlar, birbirleriyle iletişimde bulunmak, konuşmak gereksinmesini duydular.

Başlangıçta, yalnızca çalışırken, şu ya da bu işleme uygun düşen tek tek ünlemler kullanılıyordu. Bu çığlıklar, yavaş yavaş insanların belleğinde yer etti ve onların ne anlama geldikleri bilinçlerinde yerleşti. Çalışma faaliyetlerinin gelişmesi, bu çığlıkların birbirlerinden ayırılmasına yol açtı. Öte yandan, bu olgu, ses organlarının değişikliğe uğramasını hızlandırdı. Çalışma sırasında, karşılıklı konuşmak ve anlaşmak zorunluluğu karşısında, başlangıçta az gelişmiş olan gırtlak, telâffuz edilen sesler çıkarmaya yetenekli bir organa dönüşmek üzere, değişikliğe uğradı. Böylelikle ki, uzun yüzyıllar süren ortak çalışmanın sonunda, derece derece, telâffuz edilen dil, insanlar arasında fikir değişiminin ve ilişki kurmanın en üstün aleti olan dil ortaya çıktı. Toplumun ilerlemesinde dilin çok büyük bir etkisi oluyordu; çünkü dil, insanların çalışma çabalarının biraraya toplanmasına ve aynı zamanda ortaklaşa çabanın örgütlenmesinin geliştirilip yetkinleşmesine yardım ediyordu. Söz sayesinde ki, insanlar, birikmiş iş alışkanlıklarını koruyorlar, yayıyorlar ve deneyimlerini yeni kuşaklara iletiyorlardı.

Tarihinin başlangıcında, insanlığın çok kapalı küçük topluluklara bölünmüş olması yüzünden, her grubun dili temelinde, bağımsız bir gelişme izliyor ve bir grubun dili, öteki grubun dilinden ayrı oluyordu. [sayfa 17]

İKİNCİ BÖLÜM MADDİ ÜRETİM

1. MADDİ MALLARIN ÜRETİMİ VE TOPLUMSAL İLERLEME

Çalışma faaliyetleri ve ilk aletlerin yapımı ile insan toplumu da ortaya çıkmaya başladı. Şimdi, insanların yaşamı köklü olarak değişmiş ve hayvanlarınkinden bambaşka bir durum almıştı. Hayvanların, yaşamlarını sürdürmek için, doğanın sunduğundan başka hiçbir malları yoktur. Emek, insanı bu bağımlılıktan kurtarmıştır. İnsan, aletleri ile daha önceleri kendisi için erişilmez olan şeyleri doğadan alabilir, ya da doğanın kendisine sunduğu malları kendi gereksinmelerine uyarlayarak dönüştürebilir. Taştan ve odundan yapılmış aletler, tarih-öncesi insanlara, maddî malların tüketimini önemli ölçüde genişletmek olanağını sağlamıştır. İnsanların, artık, en büyük ve en güçlü hayvanlara üstün ^[sayfa 18] gelmesiyle, daha

besleyici olan et bollaşıyor ve yiyecekleri zenginleşiyordu. Uygun biçimde işlenmiş büyük hayvanların postları, insana, bedenini soğuğa ve hava değişikliklerine karşı korumak olanağı sağlıyordu. Avadamlıkların yardımıyla, insan, kendisine bacaklar yapıyordu. Maddî malların üretimi, toplumsal yaşamın temeli oldu.

Üretim arttığı ve insan, eylemiyle doğa üzerinde daha etkin bir hale geldiği ölçüde, kendi yarattığı mallarla, zorunlu gereksinmelerini, gittikçe daha iyi bir biçimde karşılıyordu. Ama maddî üretim, her zaman, temel iki öğeden, coğrafi ortam ile insan sayısından oluşmuş doğal bir çerçeve içinde gerçekleşir.

Toplumun İlerlemesinde Coğrafi Ortamın Rolü

İçinde bulunduğu coğrafi ortam, insan toplumunun ilerlemesinde büyük bir yer tutar. Doğa, insana, yaşaması ve çalışması için gerekli ilk maddeleri sağlar; ve doğa, üzerinde toplumsal yaşamın geliştiği alandır. Coğrafi ortam kavramı, insanı kuşatan doğayı, yani toprağı, iklimi, denizleri, nehirleri, hayvanlar ve bitkiler âlemini, yerin engebelerini, yararlı maden filizlerini vb. kapsar.

Coğrafi ortam, sınaî faaliyetlerin zorunlu koşuludur. Bu sınaî faaliyetler, insanın yaşamını sürdürme araçlarını elde ettiği doğa ile ilişkileri dışında düşünülemez. Coğrafi ortamın, toplumun ilerlemesi üzerindeki etkisi değişebilir; eğer elverişli ise (ormanların ve akarsuların bolluğu, iyi bir iklim vb.) ilerleme hızlanır, tersi durumda, ilerleme dizginlenir. Ama toplumsal gelişmenin, yalnızca, tümüyle coğrafi ortamın ya da onu oluşturan çeşitli öğelerin (iklim, akarsuların bolluğu ve bunun gibi etkenlerin) işlevi olduğunu düşünmek, yanlış olur. Coğrafi ortamın evrimi, çok çok yavaştır. Bütün tarih boyunca, coğrafi ortam değişiklikleri, pek küçük olmuştur; oysa toplum, ilkel topluluktan başlayarak SSCB'nde komünizmin ve öteki sosyalist ülkelerde [sayfa 19] sosyalizmin kuruluşuna kadar, çok büyük ilerlemeleri gerçekleştirmiştir.

Birbirine benzer coğrafi koşullar içinde bulunan komşu ülkelerin, başka başka toplumsal gelişme düzeylerinde bulunmaları ender değildir. Toplum yeni belirlemektedirken, insan, doğa güçleri karşısında hemen hemen güçsüzken, coğrafi ortamın etkisi daha belirgindi. Ama üretici güçlerin gelişmesi ölçüsünde, insan, doğayı, kendi gereksinmelerine boyunegmeye gittikçe daha çok zorluyor

ve coğrafi ortamın toplumsal evrim üzerindeki etkisi azalıyordu.

Üretim, coğrafi ortam kavramını, ona yeni öğeler katarak ve başka öğeleri dışlayarak değiştirir. İlkel toplulukta, örneğin çevrenin hayvan ve bitki âlemi, insan için, maddî mallar elde etmenin tek kaynağı idi ve bu bakımdan çok büyük önemi vardı. Hayvan ve bitki yetiştirmenin gelişmesi ile, insan, kendi kullanımını için, coğrafi kaynaklardan çok, kendi özen ve çalışmasına dayanan bir hayvanlar topluluğu ve bir bitkiler topluluğu yaratmayı öğrendi. Üretimdeki ilerlemeler, iklimin, yerin engebelerinin, su kaynaklarının bolluğunun ve başka coğrafi etkenlerin, toplumsal ilerlemenin gidişi üzerindeki rolünü hissedilir ölçüde azalttı. Bugün için, çalışma ve doğanın biçim değiştirmesi, bütün koşullar altında ve her iklimde olanaklıdır. Teknik uygulamalar, doğanın karşımıza çıkardığı engellerin rahatça üstesinden gelmektedir.

Gereksinmelerini karşılamak için, insanlık, maden zenginliklerini ve enerji kaynaklarını işleterek, coğrafi ortamın kaynaklarından fazlasıyla yararlanmaktadır. Ama bu, ancak üretimdeki ilerleme sayesinde olanaklı olmuştur.

Nüfus Hareketlerinin İlerleyişi ve Toplumsal Gelişme

Toplumun varlığı ve maddî malların üretimi, insanın sayıca düzenli üremesinden ayrı düşünülemez. Bu açıdan, [sayfa 20] nüfus, nüfusun çoğalması, hızla artışı, yoğunluğu, toplumu maddî yaşamının doğal bir koşulunu oluşturur ve toplumu ilerlemesi üzerinde kesin bir etki yapar. Örneğin, nüfus yoğunluğu az olan bölgelerde, ekonomik ilişkiler kurulmasındaki güçlükler bakımından toplumsal ilerleme duraksar, aynı şekilde, iş deneyiminin ve alışkanlıklarının yayılmaması yüzünden bu bölgelerde üretimin gelişmesi yavaşlar. Ensonu, yalnızca zayıf bir nüfus yoğunluğu, doğaya karşı savaşım verecek insan az olduğu için, toplum ilerlemesini dizginleyebilir. Çoğu kez, kol gücünün azlığı sonucudur ki, bir sulama sistemi kurulamamış ya da akarsuların gücü, maddî malların üretiminde kullanılamamıştır. Ama bu son söylediklerimizden, hiçbir zaman, nüfus yoğunluğunun, toplumsal ilerlemenin belirleyici etkeni olduğu sonucu çıkmaz. Nüfus yoğunluğu nispeten daha az olan bazı ülkeler, ekonomik ve toplumsal gelişmelerde, nüfus yoğunluğu daha

fazla olan ülkeleri geçmişlerdir. Örneğin, SSCB'nde, nüfus yoğunluğu, bazı Batı Avrupa ülkelerinden çok daha azdır. Nüfus yoğunluğu ve nüfus hareketlerindeki hızlanış öğeleri, toplumun evrim dönemlerinin değışikliklerine göre değışen etkenlerdir. İnsan toplumunun şafağında, ilkel toplulukta; insanın doğa güçleri karşısında güçsüz olduğu ve üretimin, genellikle çabaların basit elbirliğine dayandığı, iş deneyimi ve alışkanlıklarının henüz önemsiz olduğu ve bu deneyim ve alışkanlıkların artıp eksilmelerinin, üretimin hızlanmasında büyük bir rol oynadığı zamanlarda, nüfus yoğunluğu, nispeten daha önemli bir etkeni. Ama sonraki dönemlerde, toplumsal ilerleme bakımından, değerini yavaş yavaş yitirdi. Nüfus yoğunluğu, ancak şu ya da bu maddî üretim temposu için elverişli koşulları hazırlayabilir. Buna karşılık, toplumsal ilerlemedeki ve maddî mallar üretimindeki hızlanış, nüfus durumunu önemli bir şekilde etkiler. [sayfa 21]

Toplumsal Yaşamın Temeli Olarak Maddî Malların Üretimi

Toplumun yaşam düzeyi ve evrimi, maddî malların üretimiyle belirlenir. Bu üretim, hiçbir zaman duraklayıcı değildir; durmadan genişler, gelişir ve yetkinleşir. İnsanların, yaşamlarını sürdürmek için, durmaksızın her zaman artan bir miktarda, maddî mallar üretmeleri gerekir. Üretimin ilerlemesi, zorlayıcıdır, toplumsal yaşamın bir yasasıdır; bu ilerleme nesnel bir etmendir ve insanların isteğine ya da iradesine bağlı değildir. Onun kökeninde yatan şey, her şeyden önce, durmadan artan gereksinimler ve insanlığın nüfusunun sürekli artışıdır. İnsanlık bir kez hayvanlar âleminde kurtulduktan sonra, nitelik ve nicelik bakımından kendi gelişme seyrini izler, bu durum da, karşılıklı olarak, maddî malların miktarının daima artmasını zorunlu kılar.

2. MADDİ ÜRETİMİN İLERLEMESİ

Toplumun Üretici Güçleri

Maddî malları üretmek için, emek nesnelere, yani insanın değıştirdiği maddelere, sonra emek araçlarına ya da, bir başka

deyişle, iş aletlerine sahip olmak gerekir.

İş alet ve nesnelere, üretim araçlarını oluştururlar. Ama iş alet ve nesnelere kendiliklerinden, insanlığa, maddî mallar sağlamazlar.

Üretimi etkin biçimde oluşturan öğeler, emek-gücü, yani insanın sahip olduğu çalışma yetisi, insanın çalışma bilgi ve görgüleri, fizik ve manevî güçleridir ki, insan, bunlar sayesinde maddî malları üretebilir. Üretim araçlarını yaratan ve kullanan işleyen, emek-gücüdür.

Şu halde, toplumun üretici güçleri, toplum tarafından yaratılan üretim araçları (en başta iş aletleri) ile bu aletleri kullanan ve böylece maddî malları üreten insanların [sayfa 22] tümünden başka bir şey değildir. Çalışan yığınlar, kesin ve en önemli üretici güçtür. Onlar olmasaydı, üretim araçları, ölü bir şey olmaktan ileri gidemezdi.

Çalışma boyunca, alet ve avadanlıklar, durmadan yetkinleşirler, ve bu yetkinleşme, insanın doğaya olan bağımlılığını azaltır ve doğa üzerindeki gücünü ve egemenliğini güçlendirir. Alet ve avadanlıkların durmadan gelişmesi toplumsal evrimin başta gelen etkenidir. İş aletlerinin düzeyi, insanın doğa güçlerine gem vuruşunun, doğa güçlerini denetim altına almasının derecesini belirler.

Maddî malların üretiminin ilerleyişi, üretici güçlerdeki değişikliklerle, her şeyden önce, avadanlıkların yetkinleşmesi ile başlar. İnsanın çeşitli ekonomik çağlarını tanımlamak için, şu soruyu sormak gerekir: maddî mallar, nasıl ve hangi avadanlıklarla üretilmekteydi?

Şu halde, insan toplumunun iktisadî tarihinin gelişimini iyi anlamak için, her şeyden önce, belirleyici kesin etkeni, maddî malların üretim düzeyini, iş aletlerinin evrim durumunu gözönünde bulundurmak gerekir.

Üretim İlişkileri

Maddî üretimin oluşturduğu büyük eylemler birliğinin tümü, tek tek bireyler tarafından harekete geçirilemez. İnsan, benzerlerinin yardımı ve katılması olmadan, yaşamak için, kendisine gerekli olan şeylerin hepsini, hiçbir zaman, tek başına üretemezdi. Tek başına doğa güçlerine kafa tutamayacak, bu eşit olmayan savaşta, eriyip gitmesi kaçınılmaz olacaktı. İnsanlar, ancak hep birlikte, ortaklık halinde, bir toplum halinde birleşerek, önceki

kuşaklardan miras kalan deneyim ve teknik bilgilerden yararlanarak, maddî malları üretebilirler. Demek ki, sonuç olarak, çalışma, ancak toplumsal olabilir.

Toplumun tarihsel ve iktisadî evrimini iyi anlamak için, üretici güçlerin gelişmesini incelemek yeterli değildir. Maddî ^[sayfa 23] malların üretimi sırasında ya da çalışmalarının ürünlerini birbirleriyle değiştirmeleri sırasında, insanların, kendi aralarında kurdukları bağlar ve ilişkileri de iyi bilmek gerekir. Üretimde, toplumsal ilişkiler, maddî üretimin zorunlu bir ögesi olan ve üretim ilişkileri denilen şeyi oluştururlar.

Emek ürünlerinin toplumun üyeleri arasında üleştirilmesi sistemini belirleyen, bu üretim ilişkileridir. Bu üleştirme, üretim ile tüketim arasındaki bağıntıyı oluşturur ve son tahlilde, üretim araçları mülkiyetinin ayırddedici özelliğine bağlıdır. Üretim ilişkileri, insanların iradesine bağlı değildir, çünkü insanlar, kendi üretici güçlerini seçmekte özgür değildirlere. Her kuşağa, kendinden önceki kuşaklardan belirli bir üretici güçler düzeyi miras kalır ve bu kuşak, üretici güçlerin evrimi bu son üretim tarzım da eskitip yokedinceye değin kendisine miras kalan ve belirli üretici güçler düzeyine uygun düşen bir üretim biçiminin yasalanna boyuneğer.

Üretici güçlerle buna uygun düşen üretim ilişkilerinin tümü, tarihsel bakımdan belirli bir üretim tarzı oluştururlar, ki bu da, toplumsal yaşamın maddî temelini oluşturur. Maddî malların üretim tarzı, toplumsal ilerlemenin belirleyici kesin etkenidir ve evriminin her döneminde toplumu niteler. İnsan yaşamının maddî temeli, üretim tarzı olduğuna göre, toplum tarihi de, üretim biçimlerinin gelişmesi ve düzenli olarak birbirlerini izleyişi tarihi olarak ele alınmalıdır. Böyle ele alınınca, toplum yaşamının her dönemi, o üretim tarzına uygun düşen üretim tarzı yasaları incelenmeksizin anlaşılamaz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM İNSANIN BİÇİMLENMESİ VE İLKEL TOPLULUK REJİMİNİN GELİŞMESİ

1. TOPLUMUN OLUŞU SIRASINDA ÜRETİCİ GÜÇLER

İnsanlığın ileriye doğru evrimi, üretici güçlerin, en başta da iş aletlerinin yetkinleşmesinin sonucu oldu.

Tarih-öncesi çok eski insanlara ait taşıl kemikler ve iş aletleri, Çin'de, Hint'te, Seylan'da, Birmanya'da, Cezayir'de, Kenya'da, Uganda'da, Tanganika'da, Güney Afrika'nın başka bölgelerinde ve Avrupa'da bulunmuştur.

SSCB topraklarında, Ermenistan'da, Kırm'da, Kafkas kıyılarında, Dinyester havzasında ve Orta Asya'da, çok eski insanların kalıntıları ve onların eylemlerinin izleri bulunmuştur.

İlkel İnsanlar

İlk insanlar, çağcıl torunlarından çok farklı idiler. Aınları basık ve geriye doğru yatıktı. Kaş kemerleri, belirginleşmişti ve gözler

üzerinde siper görevi görüyordu. Çene kemikleri ise, öne doğru çok fazla çıkıntılıydı. Sırtları kambur gibi kemerli olarak ve dizlerini biraz bükerek yürüyorlardı. Ama insanlığın bu en eski temsilcileri, hayvanlar alemindeki atalarından da oldukça değişiktiler. Dikey bir duruşları vardı ve yüzyıllar boyunca büyümekte olan beyinlerinin hacmi, gittikçe, bugünkü insan beyninin hacmine yaklaşıyordu. İlkel insanlar, doğa güçleri karşısında, hemen hemen tamamıyla güçsüzdüler ve onların yaşayışı, hayvanlarınkinden pek az farklıydı. Ama onların kullandıkları gereçler yetkinleştikçe ve üretici güçler geliştikçe, doğal afetler üzerinde, ilk küçük başarılarını kazanır duruma geliyorlardı.

İş Aletlerinin Gelişmesi

İsa'dan aşağıyukan 700.000 yıl önce, insan, ilk iş avadanlıklarını yapmak üzere taşları işlemeye başladı. Daha sonra, ilkel insan, çakıl taşlarını bölmeyi ve kırmayı öğrendi ve böylece keskin kenarlı kaba avadanlıklar elde etti. Odundan aletler de yapıyordu: ucu sivriltilmiş sopalar, beller vb.. Zamanla, insan, avadanlıklarını, kendi gereksinmelerine gittikçe daha iyi uyarlıyordu. Tarih-öncesi insanlar, sonunda, taşların her iki yanını yontmayı öğrendiler, böylece yontmak, biçmek, kesmek, vurmak ve giderek toprağı kazmak için kullandıkları çeşitli işler gören büyük avadanlıklar elde ettiler. Bu avadanlıklar, gelişmeleri ile pitekanthropusa yaklaşmakta olan insansılar tarafından yapılmakta idi ve daha o zaman, büyük ölçüde uygulanıyordu.

Maddi malların ve insanların tüm yaşam evriminin bundan sonraki aşaması, 500.000 ilâ 300.000 yıl önce, her yanı yontulmuş, oval biçimde, keskin ve sivri, sözgelimi vurmak, malzemeyi kesmek ya da toprağı kazmak için vb. özel olarak uyarlanmış avadanlıklar ortaya çıktığı zaman başladı. İnsan, yaşamını sürdürmek için, gerçekleştirmek zorunda [sayfa 26] olduğu çeşitli işlemlere uygun aletler yapıyordu. Bütün bu çeşitli işleri görececek kazağılar; sistreler, sivri uçlar gibi aletler dizisini elde etmek için, taşları çok büyük bir ustalıklarla yontmasını bilmek gerekiyordu. Bu da gösteriyor ki, üretim sırasında, insanın düzgün hareketler yapabilme yeteneğı, önemli bir şekilde gelişmişti.

Yeni iş aletlerinin ortaya çıkışı, insanlığın bütün yaşamını

değiştirdi. Bu aletler sayesinde avcı çok daha büyük bir başarı elde etmek olanağına sahipti ve koca yabanıl hayvanları, filleri, gergedanları, hörgüçlü yaban öküzlerini, rengineyiklerini ve atları vurabiliyordu. İnsan, aynı toprak alanından artık çok daha büyük bir ürün elde edebiliyordu; bu ise, onun, aynı yerde daha uzun zaman kalmasına olanak sağlıyordu. Av için en uygun olan yerlerin (hayvanların suya indikleri yerler, orman kenarları, hayvanların otladığı yerler) yakınında, insanlar, geçici olarak konaklar kuruyorlar, bu konak yerlerine yakın mağaralarda ya da saçak halindeki kayaların altında barınıyorlardı.

Ateşin Kullanılması

Bu çağda insan, artık hem ısınmak, hem yırtıcı hayvanlardan korunmak, hem bitkisel ve hayvansal besinlerini pişirmek, hem de yeni avadamlıklarını yapmak için ateş kullanmasını biliyordu. Ateşten, özellikle taşları işlemek ve alevde ucu sertleştirilen kazıklar yapmak için yararlanıyordu.

Daha sert iklimlerde, insanlığın, ilerleyişini sürdürebil inesi için, yapay olarak ateş elde etmenin yeni yöntemlerini bulmak, geliştirmek gerekiyordu. İnsan, pratik çalışmaları sırasında, birbirine çarpılan taşların kıvılcımlar saçtığına ve birbirine sürtülen ağaçların ısındığına dikkat etti.

İnsan, ateş elde etmek için, bu fiziksel olaylardan yararlanarak, doğanın kör güçleri üzerinde ilk zaferini kazandı; yaşam savaşımında, daha önce kendisi için afet olan [sayfa 27] doğal güçlerden yararlanmaya çalıştı.

Pişirilmiş ya da ateşte kızartılmış besinler, daha besleyiciydi ve daha kolay sindiriliyordu; bu, aynı zamanda, ilkel insanlığın besin kaynaklarını zenginleştirmesine olanak sağlıyordu. Emek ile birlikte bu olgu, insanın biyolojik evrimini hızlandırmaya yardım ediyordu.

Buzul Devrinde İş Aletlerinin Gelişmesi

Yüzbin yıl önce, insanların yaşamında, yeni bir dönem açıldı. Kuzey yanküresinde, iklim, birdenbire soğudu. Buzullar, ılıman bölgelere doğru kaymaya başladı ve Avrupa'nın büyük bir bölümü

tümüyle buzullarla kaplandı. Bu dönemde, sıcak ülkelerde, bitmez tükenmez yağmurlar başladı. Bugünkü Sahra'nın bulunduğu topraklar, göller, ırmaklar, yüksek otlarla kaplıydı ya da bunların yerini sık tropikal ormanlar alıyordu. Sıcak iklimlerin bitkileri ve hayvanları, ya ölüyor ya da tropiklere doğru göç ediyordu. Bazı türler kayboluyor, yeni hayvan türleri, mamutlar, rengelikler, beyaz tilkiler ve benzerleri görünmeye başlıyordu. Ama, çalışma yetisi sayesinde, insanlık, sönüp gitmedi, hatta gelişmesini sürdürdü. Bu dönem insanların (*néanderthaliens*) kalıntıları, Avrupa'da (Almanya, İspanya, Belçika, Yugoslavya, Fransa, İtalya), Asya'da (Pakistan, Irak, Java vb.). Güney Afrika'da bulunmuştur. Sovyet topraklarında ise, Kırım'da ve Orta Asya'da keşfedilmişlerdir.

Toplumsal ilerleme, üretici güçlerin sürekli yükselişinden geliyordu. Avadamlıklar, gittikçe daha iyi farklılaşıyor ve özelleşiyordu. Aletler, genel olarak taşlandı, ama üretim tekniği büyük ilerleme gösteriyordu. Kesici kenarları daha keskinleştirmek için son bir özel işlemden geçiriliyordu. Kamaların, taş ok uçlarının, derilerin işlenmesinde kullanılan kazağaların vb. ortaya çıktığı görülüyor. Ve iş aletlerinin yetkinleşmesi ile üretim deneyim ve yöntemi de ilerliyordu. [sayfa 28]

Avadamlıkların ilerlemesi, insanların başlıca faaliyeti haline gelen avlanmanın yaygınlaşmasına yardım etti. Sürekli avlan düzenlenerek, hayvanlar bataklıklara sürülerek ve buna benzer şekillerde, büyük topluluklar halinde ortaklaşa avlanmaya başlandı. İnsanlar, sık sık, avı bol olan yerlerde uzun molalar veriyorlardı. Bu molalarda, mağaralar, inler gibi doğanın sunduğu sığınaklarla yetinilmiyor, kötü havalardan korunmak için duvarlar ve saçaklar yapılmaya başlanıyordu.

2. ÇAĞCIL İNSANIN BİÇİMLENMESİ

Kro-Manyon (Cro-Magnon) Adamı

Toplumun üretici güçlerinin ilerlemesi ve insan türünün evrimi, MÖ 14. yüzyıl ile 9. yüzyıl arasında, genel olarak kro-manyon soyu denen bir insan soyu ortaya çıkardı. Kro-manyon adamları, bugünkü insandan hemen hemen farksızdı.

Bu soy, kendisini ortaklaşa çalışmaya adayın pek çok insan

kuşağının uzun evrimi sonucunda oluştu. Yavaş yavaş ortaklaşa üretime, düşünceye ve telâffuz edilen dile iyice uyarlanmış bir organizma billurlaştı. Artık insanlığın evrimi, yalnızca insan toplumuna özgü yasaları izlemeye başladı.

Kro-manyon adamları, Batı Avrupa'nın ve Doğu Avrupa'nın (özellikleri Rusya ovasının), Güney Avrupa'nın, Kuzey Afrika'nın, Ön Asya'nın ve Orta Asya'nın, Kafkasya, Hindistan, Ekvatorial ve Güney Afrika'nın, Doğu, Kuzey-Doğu ve Güney-Doğu Asya'nın, Sibirya'nın, Kuzey Çin'in sakinleri idiler. Neandertalien adamlarının ile karşılaşılacak olursa, kro-manyon adamlarının iş aletleri, daha yetkinleşmişti. Onların zanaatı, çeşitli işler için özel olarak yapılmış kemikten ve taştan geniş bir avadanlıklar dizisini kapsıyordu: odunu, kemiği, boynuzu, en gerekli avadanlıklar [sayfa 29] biçimine sokmak üzere oldukça kolaylıkla yontmaya olanak sağlayan her çeşit malalar ve lamlar. Bu döneme doğru, aynı şekilde, kemik uçlu kargılar, zipkinlar ve gene kargıların ve mızrakların hareket hızını artırmaya yarayan ilk fırlatma aygıtları görünmeye başladı.

Üretici güçlerin düzeyi, insanlara, şimdi daha uzun süre yer değiştirmemek olanağını sağlıyordu; onun için, geniş klan evlerinden oluşan sabit köyler (aglomeralar) kurmaya başladılar.

İnsan Soyunun Biçimlenmesi

Çağcıl tipin olduğu çağda, ırklar, yani birbirlerinden derinin rengi, burnun ve dudakların biçimi, kılınma sistemi gibi dış özelliklerle ayrılan geniş insan grupları da ortaya çıktı. Farklı coğrafi ortamların ve insan topluluklarının birbirlerinden yalıtılmış olmasının etkisi altında ortaya çıkan bu nitelikler, ancak bugünün çağcıl somatik tipi temel çizgileriyle billurlaştığı zaman açıklanabilmişlerdir. Bu nitelikler, hiçbir şekilde, bireylerin iç yapısında, hele onların zihinsel yetilerinde, toplumsal kuruluşlarında ve kültür düzeylerinde yansımıyordu,

İrkların kökeninde, bütün insanların aynı ortak atadan gelmedikleri olgusunun bulunduğu ve buradan hareket ederek, onların, soyluluk, değer ve hak bakımından eşit olmadığını, yani aşağı ırklar ve üstün ırklar bulunduğunu öne süren burjuva yazarların ırkçı teorilerinin hiçbir bilimsel ve tarihsel dayanağı yoktur. Bu teoriler, yalnızca sömürgeci fetihleri ve sömürüyü haklı göstermek, Asya,

Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluşları uğruna ve sömürgecilerin nüfuzuna karşı savaşımına engel olmak amacıyla uydurulmuş ve yayılmıştır.

İnsanlığın Coğrafi Yayılışı

Üretici güçlerin gelişmesi, insanlığın çoğalmasına yardım ^[sayfa 30] ediyordu. Bunun sonucu olarak, avlanmaya, balıkçılığa, bitkilerin toplanmasına uygun olan ülkelerde nüfus, aşırı derecede yoğunlaştı. Ama, uzun zaman aynı yerde kalan insanlar, artık kendilerini ve ailelerini beslemeyi başaramıyorlardı. Bu yüzden yeni topraklar aramak ve oralarda yerleşmek zorunda kalıyorlardı. Başka bir deyişle, insan gruplarının, başka yerde topluluklar kurmak üzere kendi eski topraklarını terkettikleri her zaman görülmekteydi. Öte yandan bu olgu, yeni toprakların değerlendirilmesine yardım ediyordu. Göç etmiş olanların ilgileri, artık ilk grupların ilgileri ile aynı olmadığı için, çeşitli yaşam tarzları ve diller biçimleniyordu: Göçler, insan gruplaşmaları arasındaki deneyim ve teknik alışverişini hızlandırıyor, bu bakımdan, üretici güçlerin ilerlemesi üzerinde uygun bir etki yapıyordu.

Kro-manyon adamları, hemen hemen bütün Avrupa, Asya ve Afrika'ya yayılmışlardı. Daha sonra (12.000 ya da 15.000 yıl önce), o zamanlar şimdikiinden çok daha dar, ve yılın büyük bir kısmında buzullarla kaplı olan Bering Boğazı yolu ile Asya'dan Amerika kıtasına geçmeye başladılar. Gene aynı tarihlerde, insanlar, Sonde Adaları ve Malezya Takımadaları yoluyla Güney-Doğu Asya'dan gelerek Avustralya'ya yerleşmeye başladılar.

Böylece, insan topluluklarının en önemli kesimiyle ilişkileri kesik olan Amerika Hintlileri ve Avustralyalılar, çok özel koşullar içinde kaldılar; artık insanlığın geri kalan kısmının ortak deneyiminden yararlanamıyorlardı. Ama bu yalıtılmış durum ve çevrenin çetin doğa koşullarına karşı, Amerika ve Avustralya sakinlerinin evrimi de aşağı yukarı, başka yerlerdeki ile aynı yolu izledi.

3. İLKEL TOPLULUK REJİMİNİN OLUŞUMU DÖNEMİNDE ÜRETİM İLİŞKİLERİ

İlk İnsan Sürüsü

Neandertal-öncesi dönemde, insanlar, göçebe kalabalığı ^[sayfa 31] ya da sürüler halinde, birarada bulunuyorlardı. Üretici güçlerin çok düşük olan gelişme düzeyi yüzünden, böyle bir yaşam tarzını kabul etmek zorundaydılar. O zaman insanı, geçimini, pek ilkel olan silahları ile, ancak kalabalık topluluklar oluşturduğu sürece sağlayabilirdi. Bitkileri toplarken bile, insanlar, yabani hayvanların saldırılarına karşı koyabilmek için, toplu halde bulunmak zorundaydılar. İnsanlar, etkin avlanmaya geçtikleri zaman, kadın-erkek bütün üyeler, çabalarını birleştirdikleri takdirde, başarı elde ediyor ve geçim araçlarını sağlıyorlardı. Çalışma, ortak yaşam tarzının gelişmesi üzerinde, durmadan artan bir etki oluşturuyordu. Bütün üretim faaliyetleri, insanların nispeten kalabalık gruplar halinde toplanmasını gerektiriyordu. Ancak ortak yaşam, üretimin ilerlemesinin temeli olan birikmiş iş deneyim ve alışkanlıklarının korunmasını ve sonra gelecek kuşaklara aktarılmasını olanaklı kılıyordu.

Doğal İşbölümü

Üretici güçlerin ve her şeyden önce yeni silahların (mızrak, kargı, vb.) gelişmesi, zaten topluluğun üyeleri arasında bir görev bölümünü doğurmuştu. Artık aralarından bir bölümü, herkesin gereksinmesi olan şu ya da bu zahireyi sağlayabilirdi ve ötekiler, başka işlerle uğraşabilirlerdi. Cinsiyetler arasındaki işbölümü de böyle oldu. Daha güçlü ve dayanıklı olan, analık ve gelecek kuşakların bakımı gibi görevleri bulunmayan erkekler, kendilerini, tümüyle ava vermeye, böylece et ve deri gereksinmesini karşılamaya başladılar; oysa kadınlar, yaşlılar ve çocuklar, doğrudan doğruya doğadan sağlanan besinlerin (yenen kökler, meyveler, yaban üzümleri, yumuşakçalar vb.) toplanması, balık avlama, aile ocağının bakımı (ateşin söndürülmemesi, evlerde düzenin sağlanması) işine ayrıldılar. Uzun yaşam deneyimi olan yaşlılar, iş avadanlıklarının yapımı ile de uğraşıyorlardı. Onlar, bir bakıma, kuşakların deneyimlerinin, ^[sayfa 32] ortaklaşa çalışma alışkanlıklarının taşıyıcıları idiler. Üretimde en bilgili oldukları için, bu ilkel insan topluluklarının öteki üyeleri yanında, belli bir saygınlık sağlıyordu, ve avlanmada ve ortak olarak yapılan öteki işlerde de şef rolü oynuyorlardı. Topluluğun bütün işlerinde, yavaş yavaş karar verecek duruma geldiler. Cinsiyet ve yaş ilkelerine göre, ilk doğal işbölümü böyle oldu.

Böylece, toplumun üretici güçlerinin evriminde büyük bir atılım gerçekleşmiş oldu.

Erkeklerin avda, kadınların besin toplama ve evin bakımında uzmanlaşması, emek üretkenliğini artırdı; çünkü bu uzmanlaşma, deneyimin birikimine, üretim araçlarının özelleşmesine yardım ediyordu. Üretimde çabaların basit birliği, en ilkel biçimde elbirliği, bireyin tek başına ulaşamayacağı sonuçlar sağlıyordu. Şimdi artık, çabaların basit elbirliği, yerini, yavaş yavaş topluluğun üyelerinin çeşitli faaliyetlerde uzmanlaşmasına dayanan bir çeşit daha gelişmiş bir ortaklaşmaya bırakıyordu. Başka bir deyişle, çalışmada elbirliği doğmuştu.

Gentilice Örgütlenmenin Doğuşu

Üretici güçlerin evrimi, insanlığın toplumsal yapısında değişikliklere neden oldu. ilkel göçebe kalabalığı, üretimde daha sağlam bir birlik ve ortaklık biçimine, yani üyeleri, ortak çalışmayla, cinsiyete dayanan doğal işbölümüyle ve ortaklığın bağrındaki ortak görevlerle birbirine kenetlenmiş gense yerini bırakıyordu.

Evlilik kurumunda değişiklikler başgösterdi, akrabalık ilişkileri, gentesin billurlaşmasında büyük rol oynadı. Sayı bakımından, ilkel topluluk, tarih-öncesi göçebe kalabalığından daha zayıftı, çünkü artık üretici güçlerin ilerlemesi, üretim için pek çok kişinin aynı zamanda ve değişmez bir şekilde birarada bulunmalarını zorunlu kılmıyordu. Ama, bazı işler (özellikle süre avı), zaman zaman gentesin geçici ^[sayfa 33] olarak daha kalabalık topluluklar halinde ya da kabileler (*tribu*, aşiret) halinde birleşmesini gerektiriyordu.

Bu şekilde beliren kabile topluluğu da, karşılıklı olarak dil ortaklığını ve bir ölçüde, yaşayış biçimi ortaklığını belirliyordu. ilkel göçebe topluluğunun ayırdedici özelliği olan ve hayvanlar âleminde miras kalan düzensiz cinsel ilişkilerin yerini, dış-evlenme (*exogamie*), yani aynı klan üyeleri arasında evlenmenin yasaklanması aldı. Öte yandan dış-evlenme, klanlar arası bağları güçlendirdi, çünkü iç-evlenme (*endogamie*), ancak kabilenin oluşturduğu topluluk içinde evlenmeyi olanaklı kılabilirdi.

Tamamıyla nesnel olarak ve insanların bilincinden bağımsız olarak akrabalar arasında evlenmenin yasaklanması, gerekli bir hale geldi. Grup halinde evlenme hâlâ devam ediyordu, ama derece

derece, yalnız ana-baba ile çocuklar arasında değil, kız ve erkek kardeşler arasında da evlenmenin kaldırıldığı görüldü.

Böylece, ortak çalışma, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin ilerlemesi, insan toplumunu, giderek sürü ya da göçebe kalabalık halindeki ilk düzenlerini bırakarak, üretimin gereklerine daha uygun olan biçime, aile düzenine geçmeye zorladılar.

Klan Topluluğunda Üretim İlişkileri

Genste olduğu gibi, ilkel göçebe kalabalığında, üretim ilişkileri, esas olarak, mevcut üretici güçler düzeyine uygun düşüyordu. Çok kabataslak olan aletler ve üretici güçlerin pek az gelişebilmiş olması, topluluğun bütün üyelerinin, maddî malların üretimine katılmalarını gerektiriyordu.

Üretim ilişkileri, karşılıklı yararlanma için hep birlikte çalışan gensler arasında mevcut olan üretim ilişkileriydi. Toplumun bütün üyeleri, maddî malların üretimine katılıyordu [sayfa 34] ve her üye, kendi yeteneğine göre hizmet görüyordu.

Her topluluk grubu, kendi belirli toprağında oturuyordu. Toprak ve toprağın zenginlikleri, başlıca emek aracını oluşturuyordu ve toprak, ortak olarak işletiliyordu, yani bütün topluluğa ait bulunuyordu.

Tarih-öncesi insanların tanınan tek eylemleri (bitkileri toplama ve avlanma), yalnızca bir tek toprak mülkiyeti biçimine yer veriyordu: ortaklaşa mülkiyet. Öte yandan, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, üretici güçlerin çok düşük düzeyde oluşunun, toplumun bütün çabalarının sürekli olarak, toplumun varlığı için vazgeçilmez olan maddî malların üretimi üzerinde yoğunlaşmasını gerektirmesinden ileri geliyordu.

Tarih-öncesi insanlar, güçlerini, ortak duygularından ve toplu halde çalışmalarından alıyorlardı. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti – işte, ilkel topluluktaki üretim ilişkilerinin dayandığı temel budur.

Üretici güçler düzeyinin düşüklüğü, çalışmanın toplumsal niteliği, gene bunlar gibi üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti, karşılık olarak, maddî malların üleşilmesinde eşitliği gerektiriyordu. Toplum üyelerinin ortaklaşa çalışmaları ile elde edilen bütün ürün, üyeler arasında eşit olarak üleşiliyordu. Bu düzene karşı herhangi aykırı bir

davranış, toplumun birçok üyelerinin ölümü demek olacaktı; çünkü elde edilen ürünler, ancak hayatı gereksinmeleri karşılamaya yetiyordu. Topluluğun üyelerinin hepsi, üretime eşit bir unvanla katılıyordu ve hepsi, gerek aletlerin, gerek emek ürünlerinin ortaklaşa sahibi idiler. Bu durum, ilkel toplulukta, üyeler arasında, koşullar ve servet bakımından herhangi bir eşitsizlik olmayışını ve toplumun toplumsal gruplara bölünmemiş oluşunu sağlıyordu.

İlkel topluluk, sınıfsız ve insanın insan tarafından sömürsünün bulunmadığı bir toplumdur. [sayfa 35]

“İlkel Komünizm” İle Komünist Toplum Arasındaki Temel Ayrım

Bazan, ilkel topluluk, karşılıklı olarak, “ilkel komünist toplum” ve bu toplumun bağrında yürürlükte olan üretim ilişkileri ise, ilkel komünizm olarak adlandırılır. Ama bu adlandırma, ilkel topluluğa, ancak insanın insan tarafından sömürülmesini, sınıflara bölünmeyi, özel mülkiyeti ve bir eşitsizliği tanımadığı ölçüde uygun düşer. O zaman, insanlar kadar üretici güçlerin gelişme düzeyinin de çok ilkel oluşu ve insanın emek üretkenliğinin çok düşük oluşu, bu ilkel komünizmi zorunlu kılıyordu. İnsanlar, doğa güçleri karşısında güçsüzdü ve hemen hemen yazgıları, tümüyle bu doğa güçlerine bağlıydı. Elde edilen maddi mallar, ancak (o da her zaman değil!) toplumun yaşamını sürdürebilmesini ve üyelerinin soyunu sürdürmesini sağlamaya yetiyordu.

Bu bakımdan komünist toplum, bu ilkel topluluğa taban tabana karşıttır. Komünizm, sınıfların bulunmadığı, üretim araçlarının ortak mülkiyetine dayanan, sınıfsız ve “herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinmesi kadar” ilkesinin gerçekleşeceği bir toplum düzenidir.

Anaerkillik

Üretici güçlerin gelişmesi, cinsiyete göre işbölümünü doğurmuştu. Yeni üretim aletlerinin yapılışı ile artık topluluğun yaşamını sürdürmek için yaptığı bütün ortak girişimlere: avlanmaya, bitkilerin toplanmasına, en gerekli eşyaların yapımına, bütün üyelerin katılmasını zorunlu kılıyordu. Şimdi artık, klanın bir bölü-

mü, belirli ürünleri herkese yetecek ölçüde sağlayabiliyor, toplumsal bakımdan yararlı faaliyetleri gösterebilmeleri amacıyla, öteki bir bölümü, serbest bırakabiliyordu. Böylece, üretici güçlerdeki ilerleme, bir ölçüde üretkenliği artırmıştı ki, toplum, daha şimdiden, kendisine gerekli olan maddî malların sağlanması [sayfa 36] için çalışmalarını bölebiliyordu. Kadınlar, giysiler, ev işlerinde kullanılan avadanlıklar yaparken, yenilebilir bitkileri devşirir ve yetiştirirken, ekip-biçer, yiyecekleri hazırlar ve benzeri işleri görürken, erkekler yalnız avla uğraşıyorlardı.

Kadınların ev işleriyle ilgili faaliyetleri bir dereceye dek güvenlik ve düzenli bir geçim kaynağı sunuyordu; oysa erkekler tarafından yürütülen avlanma işleri her zaman raslantıya bağlı kalıyor ve düzenli bir beslenmeyi güven altına alamıyordu. Bu, kadının, ekonomik yaşamda daha etkin bir rol oynamasını ve “klan”ın yönetimini üzerine almasını doğurdu.

Bu düzenin kurulmasında önemli payı olan bir başka etken de, kadının bannakta ya da bunun yakınlarında çalışıyor olmasıydı. Böylece kadın, ortak bannağın sahibesi görevini sürekli olarak yerine getiriyordu.

Yürürlükte olan ve yalnız çocuğun anasının kesinlikle bilinmesine olanak sağlayan grup evlenmesi, anakadının topluluk içindeki rolünü artırıyordu. Kadın, klanın atası sayılıyordu; kadın, ortak bannağın efendisi, hepsi birbirine anadan akraba olan bütün klan üyelerinin, çevresinde dolandıkları çekim merkezi idi. Her şey, anakadının toplumsal rolünü artırdı ve onun saygınlığını yükseltti. Anakadın, toplulukta, artık yönetici rolü oynuyordu. Bunun içindir ki, bu toplumsal örgütlenme biçimi, anaerkil gens ve bunun karşılığı olan düzen de anaerkil düzen adını aldı. [sayfa 37]

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM İLKEL TOPLULUĞUN EN YÜKSEK AŞAMASI

1. İLKEL TOPLULUĞUN AÇILIP GENİŞLEMESİ ÇAĞINDA ÜRETİCİ GÜÇLER

Yeni İş Avadanlıklarının Bulunuşu

MÖ 14-13. binyılları, üretici güçlerde bir ilerleme atılımının damgalarını taşıyor. Taştan avadanlıklar yetkinleşti. İnsanlar, saldırılar, baltalar, mızrak uçları, nispeten hafif ve kullanışlı oklar yapmak üzere taşı delmeyi ve cilalamayı öğrendiler. Avadanlık ve aletlerin üretiminde, çeşitli maddeleri, birbiriyle birlikte kullanmaya, özellikle ağaçtan ve kemikten alet saplarına, çakmak taşından yapılmış keskin ve dayanıklı baş ve ağızlar (lamlar) takmaya başlıyorlar. Bu şekilde, taştan savaş baltaları, bıçaklar, kamalar, sivriltilmiş keskin taş ucu ve hafif ağaç saplı mızrak ve oklar gibi çeşitli silahlara sahip oluyorlar. O çağın en büyük buluşu, ok ile yay oldu. Tarih-öncesi insanların elinde [sayfa 38] ok ve yay, güçlü ve uzun

menzilli bir silah oluşturuyordu. Artık insan, avını ya da dūřmanını onlardan uzak bir mesafede durarak vurabiliyor, eęer ilk atışı hedefe ulaşmazsa, yalnızca ikinci bir ok atmak zahmetine katlanıyordu. Yayın bulunuşu, insanın, doęa gūçlerine karşı savaşını önemli bir şekilde kolaylaştırdı. Toplumsal faaliyetlerde avın önemi, birdenbire arttı. Yayın ortaya çıkışı, insanlara, yaşamak için her řeyi, yemek için et, giysi için hayvan postu, deri, silah ve aletler için hammadde (boynuz ve kemik) sağlıyordu.

Kemikten olta iğneleri, zıpkınlar ve ilk kabataslak ağlar gibi yeni bululşlardan yararlanılan balık avcılığının önemi de aynı ölçüde arttı.

Yeni aletlerin kullanılması, emek üretkenliğini hissedilir ölçüde artırdı. Artık insan her seferinde, ilk ağızda tüketimi için kendisine gerekli olandan biraz daha fazlasını üretmeye başlıyor. Avcılık ya da balıkçılık işi uygun gittiği zaman, ganimetinin bir kısmını, kötü günleri düşünerek bir kenara koyabiliyor. Toprak çömleğin ve ağaç küpün bulunuşu, besinlerin daha uzun zaman saklanması ve pişirilmesi olanağını sağlıyordu. Besinlerin pişirilmesi, onları, organizma tarafından daha kolay özümmlenebilir hale getiriyor ve insanlığın besin kaynaklarını önemli bir şekilde genişletiyordu.

Bütün bunların yardımıyla, insanlar, aynı barnakta, daha uzun zaman kalabiliyorlardı. Onun için, ağaçtan, geçiçi olmayan konutlar, evler yapmaya başladılar. İnsanlık, yavaş yavaş, yerleşik yaşama geçmek üzere, göçebe yaşamını terk ediyordu.

Bitki Yetiştirilmesi

Emek üretkenliğinin artması, insanın, kendisini, daha uzun zaman ve daha sürekli çaba isteyen uğraşlara, yani (anma ve hayvan yetiştirmeye vermesini sağladı. Bu, ancak, [sayfa 39] emek üretkenliğinin, insanın evcilleştirdiği hayvanların ya da ektiği bitkilerin büyümesini beklerken, başka faaliyetlerinin ürünleri sayesinde ve birikmiş yedekleriyle yaşamını sürdürübilmesini sağlayacak ölçüde gelişmesi halinde olanaklı olur.

Ama zamanla üretimin gelişmesi, coğrafi ortam değişikliklerine uyarak çeşitli yollar izler.

En eski zamanlardan beri, özellikle bitkilerin büyümesine elverişli bölgelerde yaşayan bazı kabileler, daha çok bitki toplamakla

uğraşıyorlardı. Sonra, yavaş yavaş, bitki toplamaktan bitki ekimine geçtiler. En iyi bitkilerin tohumlarını seçip ayırarak, ettikleri toprağı kabartıp yumuşatarak ve bazı durumlarda çaprazlamaya başvurarak, bitki türlerini geliştirmeyi başarıyorlardı. Bitki toplamaktan, ilkel de olsa, bitki yetiştirilmesine geçiş, ancak, toprağın işlenmesi için özel olarak uyarlanmış aletler (ucu inceltilmiş ve ateşte sertleştirilmiş sopa ve çapalar) ve aynı zamanda uzun yılların bitki toplama deneyimi sayesinde olmuştur.

Toprağın işlenmesi, kadınlar, öteki bitki türlerinin saldısına başarıyla karşıkoyan danyı ekmeye başladıkları zaman, kendini gösterdi. İlk yetiştirilen bitkiler arasında arpa, çavdar, has buğday da yer alıyordu. İnsanlar, kabartılıp yumuşatılmış topraklar üzerinde bitkilerin daha iyi geliştiklerine dikkat ederek, toprağı özenle işlemeye başladılar; önce ucu sivriltilmiş basit sopalarla, sonra özel bir aletle, uzun bir sap ile ucundaki keskin bir taş kopuntusundan oluşturulan çapayla çalıştılar. Ürünü biçmek için, ağaç saplı, çakmak taşından, çok keskin ağızlı oraklar kullanılıyordu. Daha sonra, (özellikle Mezopotamya'da, İran'da, Orta Asya'nın güneyinde, Sovyet toprakları üzerinde Dinyester, Güney Bug ve Dinyeper havzasında) bitki yetiştirilmesi, kabilelerin çoğunluğunun başlıca geçim aracı haline geldi.

İlkel topluluk döneminde, daha o zaman, insan, bugün ^[sayfa 40] bilinen tarım bitkilerinin hemen hemen hepsinden yararlanıyordu. En eski zamanlardan beri bitki toplamakta olan Amerika Hintlileri, tarım ekonomisine geçtikten sonra, mısır ve patates tarımı gibi çok büyük önemi olan tarımları yarattılar.

Bitki yetiştirilmesine geçiş, insanların doğaya olan bağımlılığını azalttı; çünkü, emek üretkenliğinin daha yüksek oluşu, yiyecek yedekleri oluşturulmasına olanak sağlıyordu. Tarımın ortaya çıkışı ile insanın eylem alanı oldukça genişledi. İnsan yeni alışkanlıklar kazanıyor, deneyimini zenginleştiriyor, doğa yasalarını daha iyi tanımayı öğreniyor ve o zamana kadar bilinmeyen yeni aletler buluyor.

Hayvan Yetiştirme

Hemen hemen tarımın ilkel biçimleri ile birlikte hayvan yetiştirme de gelişmeye başladı. Bu yeni faaliyet, kökenini, hayvanları

çevresi kapalı bir yere doğru sürmekten ibaret olan bir süreklilik avı yönteminin gelişmesinden alır.

Bu şekilde yakalanan hayvanlar hemen öldürülmüyor, ama et için hazır yedek olarak saklanıyordu. Başlangıçta, hayvanlar, ancak kısa bir süre saklanıyordu; ama daha sonra, ağıla kapama süresi, hayvanların tutsaklık halinde de çoğalmaya başlamalarına değin uzatıldı.

Hayvan yetiştirme, insanlığın evriminde büyük bir rol oynadı; çünkü av için pek elverişli olmayan mevsimlerde de, et elde etme olanağı sağlıyordu. Asya, Afrika ve Avrupa'nın ilk çobanları, hayvanlarını yalnız et, süt, post ve yün kaynağından ibaret görüyorlardı. İnsan tarafından evcilleştirilen ilk hayvan, köpek oldu. MÖ 6. ilâ 5. binyıllarında, inekler, koyunlar, keçiler ve domuzlar evcilleştirilmişti. Bu çağda, Mısır'da, Ön-Asya'da ve Orta-Asya'da, Hindistan'da, Çin'de ve Avrupa'da evcil hayvanlar yetiştiriliyordu. Daha sonra, rengineyi ve Amerika'da lama evcilleştirildi.

Derece derece tanıma ve hayvan yetiştiriciliğine geçen ^[sayfa 41] kabileler yanında, tek uğraşları avcılık ve bitki devşirme olan başka kabileler de vardı. Bunlar, yaşamın özellikle çok çetin olduğu en kısır ülkelerde, yani Kuzey Amerika'nın büyük kısmında, Hindistan'ın güney bölgelerinde, Afrika'da, Çin-Hindi'nde vb. yaşıyordu. Bütün bu elverişsiz doğal koşullara karşın, üretici güçler ilerlemekten geri kalmadı. Yaylar, oklar, Avustralya'da atış silahı olarak kullanılan *boomerang* değneği geliştiriliyordu; av için her çeşit mekanik tuzaklar bulunuyor, hayvan postlarının, boynuz ve kemiklerin işlenmesinde geliştirilmiş yöntemler ortaya konuyordu.

İnsanlar, birçok yararlı bitkileri tanımayı öğrenmişlerdi ve bunları, gerek besleyici nitelikleri, gerek tıbbî özellikleri için topluyorlardı. Bazı bitkilerin liflerinden iplik ve ip örüyorlar, bunlardan da ağlar, kaba kumaşlar, torbalar yapıyorlardı.

Avcı kabileleri ve bitki toplayan kabileler, büyük ölçüde, daima doğa güçlerinin oyunları karşısında güçsüz kalıyorlardı. Ama onlar da, kendi yeni aletlerinden, deneyimlerinden ve çalışma alışkanlıklarından yavaş yavaş yararlandıkları gibi, komşu kabilelerin deneyim, teknik ve buluşlarından da yararlanarak, daha ilerlemiş ekonomi biçimlerine geçiyorlardı.

2. İLKEL TOPLULUĞUN EN YÜKSEK AŞAMASINDA ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Toplumda Ekonomik Bağların ve Üretim Bağlarının Güçlenmesi

Üretimdeki değişiklikler, insanların ortaklaşa örgütlenmelerinde dönüşümler oluşturdu. İnsanların, derece derece yerleşik yaşama geçişleri, yalnızca kan akrabalığına dayanan geleneksel bağları sıkılaştırmakla kalmadı, daha yeni bağlar da yarattı. Üretim ve ekonomik ilişkiler arttı. [sayfa 42] Komşu klanlar, kendilerini, yabancı hayvanlardan daha iyi sakınmak ve besin yedeklerini ve barnaklarını yabancıların talanından korumak için, birbirleriyle birleşmeye başladı. Klanlar arasında gittikçe güçlenen bu bağlar, kabilelerin, yani birçok klanı bir araya toplayan toplulukların oluşması sonucunu doğurdu.

Kabile bağlarının sağlamlaşması ile kabile mülkiyeti ortaya çıktı. Böylece, kabilenin oturduğu topraklar ve bu alanın kapsadığı zenginlikler, av alanları, balıkçılık bölgeleri, bütün kabilenin malı sayılıyordu. Kabile toprakları, akarsular, ormanlar, dağ ya da tepe zincirleri gibi, doğal sınırlarla birbirinden ayrılıyordu.

Klanların ve kabilelerin toplaşmaları, yeni tekniklerin yayılmasına büyük ölçüde katkıda bulunuyordu. Kabile birliğinin ortaya çıkışı ile kabile dilleri ve kabile uygarlıkları güçlenmeye başladı.

Daha geniş bir toplumsal örgütlenme biçimi olmakla birlikte, kabile, kendi içindeki kan akrabalığına dayanan gentes halinde bölünmeleri hâlâ koruyordu. Her klan, kendi iç sorunlarında büyük bir bağımsızlığa sahipti: avlandıkları alanların vb. mülkiyetini koruyordu. Böylece, daha geniş bir birliğin, yani kabilelerin doğuşu, ortak mülkiyeti genişletmekten başka bir şey yapmadı.

Aletlerin ve üretim araçlarının ortak mülkiyeti, üretici güçlerin mevcut gelişme düzeyine uygun düşüyordu. İlkel tarım ve hayvancılık, bir başka mülkiyet biçimi için sağlam temeller oluşturulması olanağını henüz sağlamıyordu; çünkü, toprağın o çağın ilkel üretim araçları (ağaç kesmek için taş balta, ağaçtan çapa, ucu ateşte sertleştirilmiş kazma-sopa) ile işlenmesi ve çitle çevrili yerlerde hayvancılık, bütün toplum üyelerinin çabalarının birleştirilmesini gerektiriyordu. Buna karşılık, ortak çalışma da, başlıca üretim araçları

(ekilebilen topraklar, av alanları, bannaklar, tekneler vb.) üzerinde, ortak mülkiyetin devamını zorunlu [sayfa 43] kılıyordu. Ev ekonomisi, toplumsal özelliğini, aynı şekilde koruyordu:

bazı evlerde yüzlerce kişi olmak üzere, daima, ortak bannakta oturuluyordu.

Ama, insanlar arasındaki boy, güç vb. gibi bireysel farklılıklar yüzünden, bazı iş avadanlıkları zorunlu olarak, bazı kişilerin kişisel kullanımları için ayrıldı. Bununla birlikte, başlıca üretim araçları, daima topluluğun ortak mülkiyeti olarak kalıyordu.

Klan ve Kabilenin Yönetim Sistemi

Klanın ya da kabilenin bütün işleri, topluluğun bütün üyeleri tarafından seçilen şefler ya da şefler meclisleri tarafından düzenleniyordu. Bu şeflerin saygınlığı, yalnızca deneyim, avda beceriklilik, savaşıcı cesaret, bilgi gibi bireysel niteliklerinden ileri geliyordu. Güç ve yetkileri babadan kalma değildi, yalnızca üyelerin oyuna dayanıyordu. Her an görevlerinden alınabilirlerdi. Servet bakımından, kabilenin öteki üyeleri ile hiç bir farkları yoktu.

Şu halde görüyoruz ki, ilkel topluluk düzeninde, devlet işleyişini yakından ya da uzaktan anımsatan kurumlar yoktu ve topluluğun yönetimi, klan demokrasisi ilkesine göre, yani topluluğun (klan ya da kabilenin) bütün üyelerinin kamu işlerinin yürütülmesine eşit olarak katılması ilkesine göre gerçekleştirilmekteydi. Bu toplumsal örgütlenme biçimi, esas olarak, mevcut üretim ilişkilerine uygun düşüyordu..

Sanatın Başlaması

Düşüncenin ilerlemesi ile, beynin, insanın gözü önünde bulunmasalar bile, nesnelerin ve görüngülerin betimlemesini yapabilme yetisi yetkinleşiyordu. İnsanların kendilerini çevreleyen dünyadan edindikleri algıları, duyuları, gerçek imgeler biçiminde anlatma yolundaki ilk denemelerini, beynin bu yetisiyle açıklamak gerekir.

Daha *neanderthal* çağından beri insanlar, çizgiler ve [sayfa 44] oymalarla, çiziklerle, ancak dış çizgileriyle, nesnelerin benzerlerini yapmayı denediler. Ama bu işin üstesinden gelebilmek için beyinleri henüz pek az gelişmişti, elleri de yeteri kadar becerikli değildi;

bu, özellikle ellerinin altında bulunan kabataslak aletlerle daha da güçlü. Plastik yöntemlerle kendilerini kuşatan dünyadaki nesnelere benzerlerini yaratabilmeleri için, çalışmanın, insanların örgenlerini (özellikle yüksek bir yetkinlik derecesine ulaşan ellerin) inceltmesini ve avadanlıkların çok iyileşmesini beklemek gerekir.

Bazı kaya ve taşların girintili çıkıntılı kenar çizgileri, tarih-öncesi sanatçılara, hayvanların silüetlerini anımsatıyordu ve bunları yontarak ve boyayarak, bu benzerliği daha da güçlendirmeye çalışıyorlardı. Daha sonra, insan silüetleri, hatta mağara duvarlarına, kayaların yüzeylerine, yaşamlarındaki bütün bu oluntuyu (*episode*) anlatan kompozisyonlar çizmeye başlıyorlar; bazan da bu şematik desenleri madenî renklerle canlandırıyorlardı. Bu kompozisyonlar, yabani hayvanları, av sahnelerini, kısaca insanın yaşamında karşılaştığı ve belleğinde kalan her şeyi, çok gerçekçi bir biçimde betimliyorlardı. Yapıtların konusu gibi yapıtların biçimleri de, toplumsal yaşam tarafından koşullandırılıyordu, bir başka deyişle, tablolar, doğal çevrenin, insan tarafından ne ölçüde kavranıldığını yansıtıyordu.

Demek ki, sanat, böylece, başlangıcından beri, çevredeki sahnelerin ve nesnelere özel bir biçimde benzerinin yapılmasından başka bir şey olmadı.

İlkel topluluk düzeni tam açılıp gelişme çağındayken, insan, nesnelere ve doğa olaylarının vb. dış özelliklerini az çok doğru bir biçimde betimlemek yeteneğine ulaşmıştı. Ama onun bilgilerinin hepsi yüzeyseldi; henüz nesnelere ve görüngülerin derin anlamını, birbirleriyle bağlantılarını, karşılıklı etkilerini anlayamıyordu. [sayfa 45]

Dinsel Betimlemelerin Doğuşu

İnsan, çalışırken, doğayı gözönünde tutmak zorunda olduğunu görüyordu ve bu gözlemleri, onu, kendini çevreleyen dünyayı daha derin bir biçimde açıklamak için ilk denemelere girişmeye götürüyordu. Ama onun gücü, onun deneyimi gibi, doğa hakkındaki bilgileri de yetersizdi. İlkel insan, doğa olaylarının birbirleriyle bağlantılarını, ardarda gelişlerini, kendi yaşamı üzerindeki etkilerini anlayamıyordu. Kendi ilkel donatımı ile kendini, doğa afetleri karşısında güçsüz hissediyordu. Sel basmaları, yanardağ püskürmeleri, orman yangınları, kuraklıklar, açlıklar ve benzeri afetlerin patlak vermesi anında, bu güçsüzlük, doğanın yasaları konusunda-

ki cılız bilgisi, onu, kendi kavrayışının dışında, gerçeksiz, imgesel güçlerin doğa olaylarını yönettiğini düşünmeye yöneltiyordu. Bu şekilde ortaya çıkan dinsel fikirler, bu güçsüzlük duygusundan ileri geliyordu ve beyinde, insanlığın yaşamını düzenleyen tamamen gerçek olan görüngülerin bozulmuş, yanlış ve imgesel bir yansısını oluşturuyordu.

Arkeolojik araştırmaların kanıtladığı gibi, dinsel betimlemeler ancak 50 ya da 40 bin yıldan beri vardır. İnsan, çok kez, kızgın yırtıcı hayvanların kaba kuvvetine karşı koyamadığı ve kendi yaşamı, avdaki talihiine bağlı olduğu için, yabanıl hayvanlara doğaüstü nitelikler, özellikler yakıştırmaya koyuldu. Hayvanlarla kendisinin ortak atalardan geldiğini, hayvanın, kendisine etini feda ederek, kendisini yaşattığını düşünüyordu. Yaşamı ve ölümü açıklayamayan tarih-öncesi insan, hayvanların kemikleri saklandığı takdirde, bazı büyülerle onlara yeniden canlılık verebileceğini düşünüyordu.

Klanın atalarını ve koruyucu ruhlarını bazı hayvanlarda görme olayı, totemizm adını aldı. Daha sonra insanlar, yalnızca hayvanları değil, otları, ağaçları da, totem, yani [sayfa 46] klanlarının ataları ve koruyucuları olarak almaya başladılar. İnsan, yaşamını daha iyi güven altına almak, kendini yabanıl hayvanlardan korumak, avda talihli ve mutlu olabilmek için, kendi yarattığı totemin yardımını sağlamayı, büsbütün zorunlu bir şey sayıyordu. Dua ederek, yakarak, sungularda bulunarak, totemi övgülere boğarak, gönlünü almaya çalışıyordu. Yavaş yavaş, toteme bu sığınmışlar, av büyüğü ya da gözbağcılığı denen çok kesin olarak belirlenmiş bir ayin usulüne göre yapılmaya başlandı.

Dinin en yaygın biçimlerinden biri animizmdi, yani maddi olmayan doğaüstü bir erk ve yetiye sahip güçlere (iyi ve kötü ruhlarla, şeytanlara, tanılara vb.) inanmaktı. Bu inanç, kökenlerini, insanın, maddi olmayan bir varlık yakıştırdığı, ama aynı zamanda da, insanlara özgü yetiler ve açıklanamaz bir güç yükleyerek, bir bakıma kendi kavrayışı içine çektiği doğa olaylarının gerçek ayırmedici özelliğini kavrayamamasından almaktadır. Böylece, gökgürültüsü, fırtına, orman, ırmak, doğaüstü varlıklar biçiminde (*naiade* – çeşme ve sular tanrıları; *sylvain* – orman ve tarlalar tanrıları) temsil edilmekteydiler. Ölümün ve yaşamın ruhsal ilkesine inanmak da, animizmden gelmektedir.

Doğaüstü inanç, her çeşit muskacılığı ve büyücülüğü ortaya

çıkardı ve yaydı. Başlangıçta, savaşçıların dansları, savaşçıların savaşım içgüdülerini yapay olarak kıskırtmak, harekete geçirmekten başka bir amaç gütmüyordu; ama zamanla, etkilerini artırmaya yöneltilmiş birçok ayinle çapraşıklaştırılan bu danslara, büyülü bir değer yüklenildi. Başlangıçta, sevilen varlığın ilgisini kendi üzerine çekmekten başka bir şey olmayan aşk konusundaki büyüler, zamanla gizemli bir anlam kazandılar. Ensonu, tıbbî büyücülük de, etkinlikleri tartışma götürmeyen kan alma, tedavi edici menkular (haşlanmış bitki sultan) kullanımı vb. gibi uygulamalardan ileri gelmektedir.

Ama büyü, eğer derinliğinde, insanın ruhları yardımına [sayfa 47] çağırma gücüne iman idiye; fetişizm, büsbütün farklı bir din biçimiydi. Fetişizm, maddî nesnelere, doğaüstü bir güç yakıştırmaktan ibarettir. Demek oluyor ki, bu nesnelere, insan üzerinde bir etkiye sahip sayılıyorlardı, şu halde onlara tapmak gerekiyordu. İnsanların nasıl ve niçin doğup öldüklerini anlayamayan Avustralyalılar ve başka halklar, yaşamın gizeminin küçük çakıl taşları ya da tahta parçaları içinde gizlendiğini ve bunların parçalanmasının, insanın hemen ölmesine neden olduğunu kabul ediyorlardı.

Ölümü kendi kendilerine açıklayamayan insanlar, ölüm karşısında boşınanlardan gelme bir dehşet duyuyorlardı; bu duygu, yaşarken topluluğun sıradan üyelerinin kendilerinden korkmuş oldukları büyük savaşçılar, şefler vb. gibi ölümlerin kişiliği üzerine aktarıldı. Yığınım hayalgücü, bu kişilerin bedenlerine, giderek imgelerine bile doğaüstü bir güç yüklüyorlardı. Daha sonra ölümlerin ruhlarının oturdukları bir öteki dünya fikri ortaya çıktı. Doğüstü güçlerin kayalarını kazanmak isteği, tanılara sunulan kurbanlar, maddî armağanlar âdeti ile ifade edildi.

Görülüyor ki, ilk dinsel betimlemeler, insanın doğa karşısında duyduğu güçsüzlük duygusundan doğdu. Dinler, bu güçsüzlük kompleksini sürdürmeye yardım ettiler; çünkü dinler, dünyanın bilimsel olarak tanınmasını engelliyorlar, insanı, doğa görüngülerinin gerçek incelenişinden uzaklaştırıyorlar, böylece insanın gelişmesini engelliyorlardı. [sayfa 48]

BEŞİNCİ BÖLÜM İLKEL TOPLULUĞUN PARÇALANIP DAĞILMASI

1. TUNÇ VE DEMİR DEVRİNDE ÜRETİCİ GÜÇLERİN İLERLEYİŞİ

Madensel Avadanlıkların Bulunuşu

Taştan yapıma avadanlıklar sürekli olarak yetkinleşmekle birlikte, emek üretkenliği son derece düşük olmakta devam ediyor. Toplumun üretici güçlerinin ileriye doğru gidişinde köklü bir değişiklik, ancak MÖ 5. ilâ 6. binyıllarında, madensel aletler yapmaya başlandığı zaman, kendini gösterdi. Madensel aletlerin kullanılması, toplumun üretici güçlerinde genel bir ilerlemeye neden oldu, emek üretkenliğini hızla yükseltti ve, sonuç olarak da, üretim ilişkilerinde ve insanlığın bütün yaşam tarzında değişiklikleri zorunlu kıldı.

İnsanlar, avadanlıklar için hammaddeler ararken, taş balta vuruşları ile biçim verebildikleri bakırı buldular. Bakırdan ^[sayfa 49] baltalar, saldırmalar, ok ve mızrak başları yaptılar.

MÖ 6. binyıla doğru, Asya, Afrika ve Avrupa'da, avadanlıkların yapımı için yeni maddeler ve madenler kullanılmaya başlandı.

MÖ 4. binyılda, Afrika, Ön Asya ve Hindistan'da, ilk maden

eritime, dökme yöntemleri uygulanmaya başlandığı zaman, madenlerin kullanılması daha da arttı. İnsan, alaşımını (özellikle bakır ve kalay alaşımını) öğrendi. Başlangıçta, madenler, çok az ve düşük nitelikteydi, ayrıca daha uzun bir zaman, insanlar, taş avadanlıklardan tamamıyla vazgeçemediler.

Bakır, tunc, daha sonra demirden aletlerin yardımıyla insan, taşı, tahtayı, kemiği ve boynuzu işleme sanatını yetkinleştirdi; şimdi artık madensel çapalar, oraklar, başka aletler ve kapkacak yapıyordu. Aynı çağa doğru ağaçtan büyük evler yapılmaya da başlandı.

İnsan, benzetmeye dayanan ilkel mekanizmaları, ellerinin yerine koymayı denedi. Böylelikle çömlekçi tornası (çıkıncı) ve ilkel dokuma tezgâhı icat edilmiş oldu. Bu ilk mekanizmalar, yalnız üretilen maddelerin niteliklerini iyileştirmekle kalmadı, insan emeğinin üretkenliğini de büyük ölçüde artırdı.

Toprağın İşlenmesinde Gelişme

Madenden aletlerin kullanımının yaygınlaşması, toprağın işlenmesinde çok büyük bir rol oynadı. Bu, Mısır'da, Filistin'de, İran yaylasında, Irak'ın dağ eteklerinde, Orta Asya'nın güneyinde, büyük ölçüde uygulanmaktaydı; daha sonra, Batı Asya'ya, Hindistan'a, Çin'e, Küçük Asya'ya, Balkan Yarımadasına, Avrupa'nın ormanlık bölgelerine ve orman stepleri bölgelerine, Kafkasya'ya ve Afrika'ya da yayıldı.

Kurak ve sıcak iklimlerde, toprağın işlenmesi, ancak yağmurların sık olduğu bölgelerde ve akarsuların seller gibi ^[sayfa 50] bol aktığı dağ eteklerinde olanaklıydı. Buralarda, insanlar, suyu, tarlalarına getirmek için arklar kazmaya başladılar. Daha sonra, barajlar ve bentler kurarak suların düzeyinin yükseltilmesi ve ayrıca bu suların özel su haznelerinde, büyük kayalara yontulmuş bir çeşit sarnıçlar içinde saklanması öğrenildi. Toprağı sulama yönteminin ilerlemesi, bir yandan tarımın yeni bölgelere yayılmasına, işlenen toprak alanının artmasına yardım etti, öte yandan da ürünü farkedilir bir şekilde iyileştirdi. Artık, tarım, doğanın kararsızlığına gitikçe daha az bağlı oluyor ve tarımın insanlara sağladığı zahire miktarı, durmadan artıyordu.

Tarımda ilerleme, özellikle büyük nehirlerin geçtiği verimli vadilerde çabuk oldu; nehirlerin yıllık kabarmaları, tarlalara, bitki

besinleri bakımından zengin balçık ve lös bırakıyordu. Aynı tarla, arka arkaya birkaç mevsim ekilebiliyordu. Çiftçilerin yapacakları şey, yalnızca, sulama kanalları açmaktı; nehirlerin kabarması sırasında biriken su, kurak mevsimde, bu kanallarla, tarlalara geliyordu. Daha az verimli ülkelerde, insan, sık sık tarla değiştirmek zorunda kalıyordu. Ormandan tarla açıyor, ağaçlardan kalan çotukları, kökleri temizliyor ve sonunda toprağı ekime hazırlıyordu. Bu bölgelerde, tarlalar, ancak verimliliklerini korudukları birkaç yıl boyunca kullanılabilirdi. Toprağın verimden düşmesi, çiftçileri, başka topraklara geçmeye zorluyordu. Terkedilen tarlalar, yıllar boyunca yeniden ormanla kaplanıncaya değin, malaz (sürülmemiş, ot bürümüş Tarla) halinde kalıyordu. Bu tarım sistemine, yakılarak yanmış ormandaki gezici tarım denir. Dünyanın pek çok bölgesine yayılmış bir sistemdi. Sulu tarım ya da yakılarak açılmış orman tarlasında gezici tarım, madenden aletleri gerektiriyordu. Başlıca alet, önce taştan, sonra madenden yapılmış çapaydı. Bu yüzden, bu çağın tarımına, çok kez, çapalı tarım denir. Uygun bölgelerde, tarım, gitgide çok gelişmiş bir düzeye ulaştı ve insanların başlıca uğraşı oldu. [sayfa 51]

Hayvancılıkta İlerleme

Doğal koşulların tarıma uygun olmadığı yerlerde, hayvan yetiştiriciliği gelişme gösterdi.

MÖ 5. ilâ 4. binyıllarına doğru subtropikal bölgenin birçok kabileleri, köpekten başka koyun, keçi, domuz, eşek, inek ve çeşitli antilop türlerini de evcilleştirmişlerdi. Sürü hayvanlarının yetiştirilmesi, avcılıktan daha çok ürün veren, daha üretken bir faaliyeti ve bu durum, kendilerini avcılığa vermiş olan step bölgelerindeki kabilelerin, gittikçe çoban kabileler haline dönüşmelerinin nedeni oldu. Bazı yerlerde hayvancılık, tarımdan daha üretkendi. Ve birçok kabile, kendilerini, yalnız hayvancılığa vererek, tarımı terektiler. Kır kabileleri ya da çoban kabileler, özellikle et, süt, süt ürünleri, deri, yün vb. şeyler üretiyorlardı. Tarımcılar ise, tersine, oldukça önemli miktarlarda her çeşit tahıl, sebze ve meyve elde ediyorlardı.

Başlangıçta, hayvan yetiştiricisi kabileler, gezgin değillerdi ve otlak tümüyle tükenene değin aynı yerde oturuyorlardı. Buzulların gerilemesi sonunda, gittikçe sıklaşan kuraklıklar, özellikle Orta Asya'daki otlakları yoksullaştırıyordu. Kuzey Afrika ve Orta Asya boz-

kırlarını terkederek daha iyi alanlar aramak üzere yola çıkan çoban kabilelerin göçlerinin kökeninde, bu olay vardı. Bazan çoban kabileler, büyük nehirler havzasına yerleşiyor, ya tanıma geçerek ya da tanımla hayvancılığı birleştirerek yerli halk ile kanşıyorlardı. Başka yerlerde bunun tersi bir sürece raslanıyordu: tarımcılar, hayvan yetiştiricisi haline geçiyordu. Bu durum, çoban klan ve kabileleri ile tarım klan ve kabileleri arasında ilişkiler kurulmasında büyük bir rol oynadı, ama hayvan yetiştirici kabilelerin, klan topluluğu yığınından ayrılması genel olarak durmadı.

Tarımanın ve hayvancılığın gelişmesi, insanlık tarihinde büyük bir ilerlemeydi. Zorlu bir çaba sürdürerek insanlar, [sayfa 52] yeni bitki türlerini ayırıp seçme ve kendilerine yeni hayvanların hizmetlerini sağlama durumuna geldiler. Şimdi artık maddî malları çok miktarda elde ediyorlardı. İlkel toplulukların emek üretkenliği, aynı zamanda, toplumun ileriye doğru genel gidişini belirleyerek, hızlı bir tempoya ulaşıyordu.

2. ÜRETİM İLİŞKİLERİNDE DEĞİŞİKLİK

İlk Toplumsal İşbölümü

İnsanlığın tarımda ve hayvancılıkta uzmanlaşması, ilk toplumsal işbölümünü başlattı. Uzun bir pratik sonunda, çoban kabileler, uzmanlaşmanın ilerlemesi için zorunlu olan teknikleri, zamanla, oldukça geliştirdiler. Aynı zamanda üretkenlik arttı ve hayvan yetiştiricileri çok daha fazla ürün elde etmeye başladılar. Tarımcılar da kendi bakımlarından toprağın işlenmesini geliştirmişler ve ürünü iyileştirmişlerdi. Uzmanlaşma, üretkenliği oldukça yükselten aletlerin ve üretim araçlarının evrimine yardım ediyordu.

Çobanlar ile tarımcılar arasındaki ilişkiler, ayrıca, üretici güçlerin ilerlemesinde büyük rol oynadı. Çoban kabilelerin coğrafi yayılımı öyle oldu ki, antikçağ uygarlığının bütün bölgelerinde çoban kabileleri, tarımcıların yakınlarında yaşıyorlardı, bu durum da, buluşların ve iş deneyiminin değiş-tokuşuna katkıda bulunuyordu. Bu ilişkilerin, en başta, keçi, inek, eşek gibi hayvanların, tarımda çekim hayvanı olarak kullanılması sonucunu verdi. Kas gücü insanınkinden üstün olan çekim hayvanlarından yararlanılması, özellikle MÖ 3. binyıllarında Mezopotamya'da, ve İnan aylasında ortaya çıkan ağaç

karasaban gibi yeni aletlerin bulunuşuna ve yayılmasına olanak sağladı. Çeki hayvanlarının ve yeni avadanlıkların kullanılması, toprağın üretkenliğini daha da artırdı.

Demek ki, böylece, toplumun üretici güçlerinin yetkinleşmesinin [sayfa 53] ortaya çıkardığı ilk toplumsal işbölümü, üretimin ve emeğin üretkenliğinin genel ilerleyişine yardımcı oldu.

İkinci Toplumsal İşbölümü

Daha sonra, üretici güçlerdeki gelişme, özellikle madenden aletlerin yapımı için çeşitli madenlerin, çok geniş bir biçimde kullanılması sonucunu doğurdu. MÖ 14. yüzyılda ortaya çıkan demir aletler, tarımda, kayda değer hızlı bir ilerleme sağladı. Demirden balta ve kürekler, baltalık ormanların açılmasını ve toprağın otlaklar ve ekim tarlaları olarak hazırlanmasını çok kolaylaştırdı, ve böylece işlenen alanlar çok genişledi. Eskiden tarımda başlıca alet olan çapa, giderek yerini demirli sabana bırakmaya başladı.

Toprağın daha iyi işlenmesi olanağını sağlayan avadanlıklar ve çeki hayvanlarının önemli bir ölçüde yayılması, çiftçi emeğinin üretkenliğini hissedilir bir biçimde artırdı.

Demirden ve başka madenlerden yeni avadanlıklar kullanılması, alet yapımında yararlanılan ağaç, taş, kemik ve başka madenlerin işlenmesinde ileriye doğru bir atılım yarattı. Öte yandan, madenden avadanlıklar, eski avadanlıkların gelişmesine yardım etti, bu da, çalışma alışkanlıklarının ve teknik yöntemlerin duraksamadan gelişmesini sağladı.

Dökümcülük ve maden işlenmesi, çömlekçilik ve başka yeni sanayiler, özel donatımları gerektiriyordu. Demirci ocağına, çömlekçi tomasına vb. gereksinme duyuluyordu.

Nispeten yüksek üretken, karmaşık aygıtların bulunuşu, bunun gibi madenlerin, en başta demirin üretimi, bu sanayileri öğrenmiş olan kişileri özel bir duruma getirdi. Üretici güçlerin ilerlemesi, insanların, üretimin şu ya da bu kolunda uzmanlaşmasını gerektiriyordu.

Böylece, topluluğun bağrında, zanaatçılar tabakası belirdi. Aslında, zanaatçıların çalışması, bireysel tüketim mallarının üretimine değil, bütün topluluk için gerekli iş avadanlıklarının [sayfa 54] ve başka eşyaların üretimine ayrılmıştı. Meslekî ilk zanaatsal faaliyet-

ler, madenlerin eritilmesi, madensel eşyanın yapımı, çömlekçilik ve dokumacılık oldu.

Emeğin üretkenliğinin yükselmesi, böylece, ikinci toplumsal işbölümüne götürdü.

Üretici güçlerin gelişmesi, dolaysız tüketim mallarının üretimine, doğrudan doğruya katılmasa da, gene de toplum bakımından daha az gerekli olmayan bir işi görenler de dahil olmak üzere, topluluğun bütün üyelerinin gereksinmelerini karşılayabilmek olancağını sağladığı zaman, ancak o zaman, bu olay, yani ikinci toplumsal işbölümü gerçekleşebildi.

Değişimin Ortaya Çıkışı

İlk toplumsal işbölümü, kabilelerin iki geniş grup halinde, hayvan yetiştiricileri ve çiftçiler olarak bölünmesi ile sonuçlandı. Öte yandan da, topluluklar arasındaki bağlan güçlendirme gereksinmesi kendini duyurdu. Çoban kabileler, şimdi, fazla miktarda hayvan, deri, yün, et ve benzeri hayvansal ürünleri ellerinde bulunduruyorlar, ama tahıl, sebze ve benzeri tarımsal ürünlere sahip bulunmuyorlardı. Tanımcı topluluklarda ise bunun tersi ortaya çıkıyordu. Ürünlerini birbirleriyle değiştirmek kabileler için zorunlu oldu.

İlk işbölümünden önce değişimler daha çok raslansaldı. Ürünlerin tümü, topluluğun iç tüketimine ayrılmıştı. Yalnız raslantı sonucu fazla olan ürünler, değişime sunuluyordu. Bu ürünler, ortaklaşa elde edildiklerine ve onun için topluluğun tümüne ait olduklarına göre, değişimler de özel kişiler arasında değil, topluluklar arasında gerçekleştiriliyordu. Değişimle elde edilen ürünler de bütün toplumun malı oluyor, aynı şekilde, ortaklaşa elde edilen ürünler gibi bütün topluluk üyeleri arasında eşit paylarla üleştiriliyordu.

İkinci toplumsal işbölümü, değişimleri hızlandırdı, çünkü meslektan zanaatçılar, ürünlerinin büyük bir kısmını, [sayfa 55] topluluğun iç tüketimine değil, değişime ayırıyorlardı. Üretim geliştikçe, değişimler de ilerliyordu. Sürü hayvanları, daha sonra madenler, madensel avadanlıklar, süsler, vb., ilk değişim nesnelere oldular. Bu değişimlerle, nesnelere, bir topluluktan ötekine geçiyor ve böylece geniş alanlar üzerinde yayılıyordu. Önceleri doğrudan trampa vardı, yani bir mal bir başka mal ile değişiliyordu. Ama, ilişkiler ve deği-

şimler daha düzenli olduğu ölçüde, metallerin değişimi, yani alım-satım ortaya çıktı. Böylece, genel eşdeğer bir karşılık kurulmaya, yani bütün nesnelere, seçilen bir meta ile değiştirilmeye başlandı. Bu meta, bölgelere göre değişiyordu: bazı bölgelerde koyun, bazı bölgelerde tuz, bazı bölgelerde kürk. Daha sonra, değişim için genel eşdeğer olarak tek bir meta kabul edildi: para ortaya çıktı. Çeşitli madenler, az bulunur hayvan kabukları vb., para işini gördüler.

Değişim, üretici güçlerin ilerlemesiyle birlikte, giderek daha düzenli hale geliyordu; üretime sıkı sıkıya bağlıydı ve üretimin güçlü bir biçimde ilerlemesini etkiliyordu.

Ataerkillik

İlk toplumsal işbölümü, yalnızca üretici güçlerin ilerlemesinin yeni bir dönemi olmadı; aynı zamanda ilkel topluluğun toplumsal yapısı üzerinde de önemli etkileri oldu. Çoban kabileler, bu anlamda, ilk örnekleri verdiler.

Avcılık, hayvancılık, gene eskisi gibi, erkeklerle özgü bir uğraştı. Çoban kabilelerin ekonomisinde erkeklerin rolü artmış ve erkeklerin çalışması, yavaş yavaş, topluluk için maddî malların en başta gelen kaynağı olmuştu. Bu olgu, anaerkilliğin yerini, ataerkilliğin almasına yolaçtı. Tarımla uğraşan kabilelerde, bu değişiklik, daha sonra ve çok daha yavaş oldu. Ama orada da, erkek işinin rolü ve bununla birlikte erkeklerin topluluk içindeki önemi arttı. Tarım, ekonominin temelini oluşturduğu zaman da, topluluğun, tarlaların işlenmesiyle görevlendirdiği üyeleri, daha güçlü olan ^[sayfa 56] erkekler oldu. Yavaş yavaş, başlıca emek-gücünü erkekler sağladı ve onların emeği, artık ortak maddî gönence belirleyici bir rol oynuyordu. Çeki hayvanlarından yararlanılması da, kendi payına, erkeğin tarımdaki önemini hissedilir bir biçimde artırdı. Toprağın büyük kas gücü gerektiren sabanla sürülüp belenmesindeki gelişme ile birlikte, tarım, tümüyle erkeklerle özgü bir iş haline geldi.

Kadınların çalışması, artık gittikçe evin bakımı ve düzeni içinde sınırlanıyordu ve daha önce topluluğun gönencinin başlıca ögesi olan kadın emeği, ikinci plana düşüyordu. Üretimde erkeğin rolünün önem kazanması ile birlikte, klan ve aile içindeki durumları da değişti: artık genel gönence, erkek emeğine bağlıydı.

Erkek, yavaş yavaş aile reisi durumuna geçiyor ve klanın

toplumsal yaşamında birinci rolü oynamaya başlıyor.

Ataerkilliğe dayanan toplumun başlangıç döneminde, her klan, tamamıyla anaerkil düzende olduğu gibi, oturduğu ve avlanma, tarım, hayvan yetiştirme için kullandığı toprakların ortaklaşa mülkiyetine sahipti. Klanın bütün üyeleri eşit haklara sahipti ve anlaşmazlıklar, klan genel meclisi toplantılarında sonuca bağlanıyordu. Klan başkanı, aralarında eşit olan ergin erkek ve kadınlar tarafından seçiliyordu. Başkanın elinde hiçbir baskı aracı bulunmuyordu, iktidarı, daha çok manevi bir iktidardı. Başkan, yeteneklerini, saygınlığını ve deneyimini kabul ettirdiği ölçüde, klan, onun görüşlerini hesaba katıyor ve kararlarına boyun eğiyordu. Savaş zamanında, klan, kendisine askerî bir şef seçiyordu, ki bu şefin gücü ve yetkisi de, aynı şekilde, saygınlığına ve deneyimine dayanıyordu. Askerî şef, klanın bütün güçlerini örgütlendirip düzene koymalı ve düşmana karşı yönlentmeliydi. Düşmanlığın bitip savaşın kesilmesi, aynı zamanda, şefin yetkesinin de son bulduğunu gösteriyordu. Bu düzen biçimi, klan demokrasisi –yani topluluğun kamu yaranna bütün üyeleri tarafından yönetilmesi– adını alır. [sayfa 57]

3. İLCEL TOPLULUĞUN ÜRETİM İLİŞKİLERİNDE BUNALIM

Artı-Ürünün Ortaya Çıkışı

Emeğin üretkenliği gittikçe öyle bir düzeye erişmişti ki, toplumun üyeleri yalnız geçim araçlarının sağlanması ile kalmıyorlar, kendi beslenmeleri için gerek duymadıkları ürünler de elde ediyorlardı. Bu ürün fazlalığı, artı-ürün; ve bunu yaratmak için harcanan emek de, artı-emek adını alır.

O çağda, üretim son derece ilkel niteliğini koruyordu. Gereksinmeler, üretici ve ailesinin yaşaması için en zorunlu maddeleri kapsıyordu. İlkel insan, hemen hemen daima eksik besleniyordu, düzenli konutu yoktu ve giysileri çok ilkeldi.

Ürünlerin Üleştirilmesinde Değişiklikler

Toplumsal üretim düzeyinin, üreticilerin başlıca gereksinmelerini karşılamaya, giderek bir miktar artı-ürün elde etmeye yeter

hale gelmesi ile birlikte, toplumun ilerleme yolu açılmış oldu.

Şimdi, artık, gerek topluluğun tümünün, gerek tek tek üyelerinin emek üretkenlikleri ve üretici güçleri, geçim araçlarının elde edilmesi için büyük topluluklar halinde bir araya toplanmalarını gerektirmiyordu.

Kalabalık ortaklık birliğinin bozulup dağılmasını çabuklaştıran başka bir olgu da, üretici güçlerdeki ilerlemenin, üretim araçlarının ve aletlerinin özelleşmesi yolunu izlemiş ve bunları bireyselleştirmiş olmasıdır. Bundan sonra, çalışmaların büyük kısmı, artık çok sayıda el emeği gerektirmiyordu. Klan üyeleri, çeşitli işlerle uğraşıyorlardı ve dolayısıyla, emeğin üretkenliği, üretimin bütün kesimlerinde aynı değildi: bazı üreticiler, ötekilerden daha iyi sonuç alıyorlardı. Bunun içindir ki, topluluğun şu ya da bu üyesinin emeği, birbirinden farklı olarak değerlendiriliyordu. Aynı şekilde, herbir üyenin rolü de, artık, ötekinin aynı değildi. [sayfa 58]

O andan başlayarak, toplulukta, eskiden geçerli olan ve topluluk üyelerinin herbirinin mal payının eşitliği ilkesini karşılayan, ürünün eşit olarak üleştirilmesi, artık üretici güçlerin ilerlemesinin gereklerine uygun düşmüyordu. Bunun için, topluluğa en yararlı olan, ötekilerden daha büyük bir pay alarak, üleştirmede değişiklikler yapıldığı görülüyor.

Şu halde, eşit üleştirme ilkesi sarsılmış bulunuyordu, ama ilk zamanlarda bu sistem, temelde, gene de tutundu; çünkü, başlıca ürünler, eşit paylar halinde dağıtılıyordu, ancak artı-ürünün üleştirilmesi, yapılan işin miktar ve değerine göre gerçekleştiriliyordu.

Emek ürünlerinin üleştirilmesini etkileyen değişiklikler, ilerici nitelikte pek önemli sonuçlar verdi; çünkü, en önemli ve en yeni ekonomik kesimleri uyarıp hızlandırdılar, aletlerin ve tekniklerin yetkinleşmesini kolaylaştırdılar ve bununla toplumun ilerlemesine katkıda bulundular.

Yeni Üretici Güçlerle Eski Üretim İlişkileri Arasında Çelişkiler

Üretici güçler, zamanla, öyle bir ölçüde geliştiler ki, artık ortalama bir üretkenlikle çalışan topluluğun her üyesinin yaşaması için zorunlu olanı elde etmeye gücü yetiyordu. Yeni üretim teknikleri, özellikle toprağın sabanla sürülmesi ve yerin çapa ile çapalanması,

her işlemleri iyi bir şekilde yürütmek için birçok kişinin çabalarının birleştirilmesini gerektirmiyordu. Elbirliği ile ortaklaşa çalışmanın ekonomik temeli gitgide kayboluyordu. Yeni avadanlıklarla bütün üyelerin çabalarının zamandaşlığı, yani aynı zamanda hep birden işe koyulma, artık gerekli değildi. Hatta ortaklaşa çalışma, üretici güçlerin ulaştıkları düzeyle çelişki haline geldi; çünkü, ortaklaşa çalışma, yeni avadanlıkların kullanılmasını sınırlandırıyor ve insanların modası geçmiş aletlerin yardımı ile geleneksel ortaklaşa çalışmalarını gerektiriyordu. [sayfa 59]

Böylece, toplumun üretici güçlerindeki ilerleme yüzünden, bu güçler ile üretim ilişkileri arasındaki denge bozuldu. Ortaklaşacılık ve üretim araçlarının ortak mülkiyeti ile nitelendirilen eski üretim ilişkileri, üretici güçlerin ilerlemesine karşı yavaş yavaş bir engel haline geliyordu ve bunun için de, kaçınılmaz bir biçimde, yerini yeni üretim ilişkilerine bırakmalıydı.

Ataerkil Aile

Üretimde bütün bu değişiklikler, bu kez, toplumsal yapıda olmak üzere başka değişiklikleri zorluyordu. Büyük klan topluluğu, gitgide sayı bakımından daha zayıf başka bir toplum hücrelerine, yani yavaş yavaş bağımsız bir ekonomik birim olarak kendini gösteren ataerkil aileye yer hazırlıyor. Klan, artık, kapalı bir bütün değildir. Klanı sağlamlaştıran kan akrabalığı bağı, yerini, başka başka aileler arasında, edinilen başka bağlara bırakıyor. Aileler, aralarındaki akrabalık bağlarından çok, üretim ilişkileri ile bağılıydılar. Kan akrabalığına dayanan klan birliği, yerini, komşuluk ilişkilerine ve ortak ekonomik çıkarlara dayanan toprak birliğine bırakıyordu.

Özel Mülkiyetin Ortaya Çıkışı

Eski ilişkiler, toprak ortaklığına dayanan toplulukta, bir ölçüde zaten korunmuştu. Bu arada, tarım kabilelerinin başlıca üretici gücü olan toprak, daima ortaklaşa mülkiyet sayılmıştı, ama her aile, kendisine ayrılan toprak parçasını ayrıca işler ve aynı bir işletmeden yararlanır. Çoban kabilelerde, sürüler, yavaş yavaş aile mülkü haline geliyor. Ataerkil aileler, artık ortaklaşa üretime gitmeyip, kendi özel malları olarak kalan ürünleri, değişik miktarlarda

üretmeye başlıyorlar. Özel mülkiyet, ilkin, sürü hayvanlarına, ev işlerinde kullanılan avadanlık ve kapkacağa ve bazı aletlere ve kişisel emek araçlarına kadar uzanıyor. [sayfa 60]

Toprak ortaklığına dayanan topluluk, gelecekteki dağılışının tohumlarını kendi içinde taşıyordu. Toprak, ortak mülkiyet olarak kaldığı halde, ailenin konutu, ailenin özel mülkü haline geliyor. Demek ki, özel mülkiyetin genişlemesi, ancak ortak malların zaranna olanaklı olabilirdi.

Özel mülkiyetin gelişikle birlikte, ailenin malları miras yoluyla ana-babadan çocuklara geçiyor, bu da topluluğun eskiden eşit olan üyeleri arasındaki servet eşitsizliğim derinleştiriyor.

Öte yandan, özel mülkiyetin yerleşmesi de, yeni bir değişim tipi yaratıyor: topluluğun kendi içinde, topluluğu oluşturan çeşitli aileler arasında değişim.

Demek ki, ilkel topluluğun üyeleri, geçimleri için gerekli bütün servetleri ortaklaşa ürettikleri sürece, özel mülkiyet olanaksızdı. Ama üretici güçlerin ilerlemesi ile birlikte, işbölümü, topluluğun birliğini parçaladığı ve topluluğun üyeleri, pazarda, değişime konulmuş maddeleri ayrı ayrı üretmeye başladıkları zaman, yeni bir kurumun, özel mülkiyetin ortaya çıktığı görüldü.

Komşuluk ilişkilerine dayanan topluluk, ortaklaşa mülkiyetten, özel mülkiyete dayalı başka bir toplum düzenine geçişin geçici bir formülü idi.

Köleliğin Ortaya Çıkışı

Emek üretkenliğinin artması, insan üzerindeki mülkiyeti, maddî malların doğrudan üreticisi üzerindeki mülkiyeti ortaya çıkardı. Her kişinin, her bireyin, ancak açlıktan ölmek için en gerekli olanı üretebildiği zamanlarda, insanın insan tarafından sömürsü olanaksızdır. Bu yüzden savaş tutsakları hemen her zaman öldürülmekteydiler; yalnız topluluk, insan sayısını artırmakta yarar görüyorsa, o zaman, tutsakları topluluğa “kabul ediyor” ve onlara, öteki üyelerle eşit haklar veriyordu. Ama emek üretkenliğindeki ilerleyiş, bu duruma son verdi; çünkü tutsak, şimdi, [sayfa 61] kendi tükettiğinden daha fazla maddî değer üretiyordu. Toplumun bir bölümü, toplumsal artı-ürün payından yararlanma hakkını elinden alıp, tutsağı çalışmaya zorlayarak, tutsak tarafından yaratılan

ürünleri kendine maledebiliyordu, yani bir başka deyişle, tutsağın emeğini sömürebiliyordu. Onun için, artık savaş tutsakları öldürülmediler, köle haline, yani haklardan yoksun hale ve artı-ürün sağladıkları süre ve ölçüde, topluluğun kendilerine hoşgörü gösterdiği emekçiler kategorisi haline getirildiler. Kölenin çalışması, efendisine artık yarar sağlamaz hale geldiği anda, efendisi, onu, öldürmekte serbestti.

Emeğin artı-ürün sağladığı, ama bunu doğrudan üreticinin bedensel ve manevî tam çöküntüsü pahasına sağladığı o çağda, kölelik olağan bir olguydu.

Demek ki, böylece, ilkel topluluğun diğer temel ilkelerinden biri, yani topluluğun bütün üyelerinin ortaklaşa ve kardeşçesine çalışmaları, hükümsüz (kadük) bir hale geliyor. Özgür üreticilerin yanında, çalışması, kendi özgereksinmelerini karşılamayı değil, başkasının yararına bir artı-ürün yaratmayı amaçlayan bir köle emeğinin ortaya çıktığı görülüyor. Kölelerin emeği, bir zenginlik kaynağı haline geliyor.

Başlangıçta, köleler, topluluğa ya da ataerkil aileye aittiler. Ama zamanla, ileri gelenler, hem topluluğun öteki mallarını, hem de kölelerini ele geçiriyorlar ve köleler, reislerin ve klan aristokrasisinin öteki temsilcilerinin özel mülkü haline geliyor. Köle emeğinin sömürülmesi, bu zümreyi zenginleştiriyor ve iktidarlarını daha güçlendiriyor.

Köleliğin kurumlaşması, insanın insan tarafından sömürüldüğü yeni bir tarih çağını başlattı. Bu, üretici güçlerin ilerlemesi için zorunlu ve tamamıyla olağan bir olgu oldu.

Aynı zamanda, üretim alet ve araçlarına da sahip bulunan efendiler için, kölelerin emeğinin maddî malları yaratması [sayfa 62] yanında, toplumda, bir başka maddî mallar yaratma kaynağı daha vardı. Bu, topluluğun sıradan üyelerinin emeğiydi, sahip buldukları ilkel üretim alet ve araçları ile küçük özel ekonomilerini üretken kılan çiftçiler, çobanlar ve küçük zanaatçıların emeğiydi.

Toplumsal Sınıfların Ortaya Çıkışı

Önceleri üretim araç ve aletlerinin ortaklaşa mülkiyeti üzerine kurulu üretim ilişkileri biçiminden başka bir biçim tanımayan toplum, üretim araçları ve aletleri bakımından, durumlarındaki

değişikliklere göre ortaya çıkan üç gruba bölünmeye başlıyor.

Bu gruplar, en başta, her çeşit mülkiyetten yoksun ve kendileri efendilerinin malı olan köleler, sonra, üretim alet ve araçlarını ellerinde bulundurdukları gibi aynı zamanda emeklerini sömürdükleri kölelerin de sahibi olan efendiler, ensonu, üretim alet ve araçlarının özel mülkiyetine sahip bulunan ve kendi küçük işletmelerinde üretim yapan topluluğun özgür üyeleri. Zamanla, bu küçük mülk sahiplerinin büyük çoğunluğunun ekonomileri yıkılıyor ve kendileri de köle haline geliyordu; çok küçük bir bölümü ise, tersine, zenginleşiyor ve kendileri de efendi ve köle sömürücüsü durumuna geçiyorlardı. Ama küçük mülk sahipleri, toplulukların içinde, her zaman bulunuyorlardı.

Artık, üretici güçlerin ilerlemesi, en kesin ve en son noktasında, üretim ilişkilerinin niteliği sorununa, üretim alet ve araçlarının kimin elinde bulunduğu sorununa gelip dayanıyordu. Ve işte toplum, insanlık tarihinde, ilk kez, üretim alet ve araçlarına sahip olanlar ile üretim araçlarına sahip olmayanlara göre, sınıflara bölündü.

Öte yandan, özel mülkiyet ve servet eşitsizliği de, toplum üyelerinin hakları ve buna dayanan yükümlülükleri üzerinde değişiklikler yaptı. Tarımcı toplulukların bütün işlerinin yönetimi, gerçekte, ileri gelenleri eline geçiyordu. [sayfa 63]

Yavaş yavaş zenginler ve nüfuzlu kimseler, topluluğun silahlı güçlerini de ellerine geçirdiler ve onları, topluluğun yararından çok kendi kişisel amaçları için, yeni zenginliklere elkoymak ve en başta yeni köleler, yani maddi değer üreticileri ele geçirmek için kullandılar. Servet eşitsizliğinin sonucunda, hukuksal eşitsizlik ortaya çıktı.

İlkel topluluk düzeni, son nefesini veriyordu. Topluluğun özgür üyelerinin emeği, artık toplum zenginliklerinin başlıca kaynağı değildi ve toplum, gelişmesinin yeni bir aşamasına giriyordu. Yeni toplumsal ve ekonomik ilişkiler kurulup yerleşmeye başlıyordu. [sayfa 64]

İKİNCİ KISIM KÖLECİ TOPLUM

BİRİNCİ BÖLÜM ASYA VE AFRİKA’NIN KÖLECİ TOPLUMLARI

İLKEL topluluğa özgü üretim tarzı ve düzeni, kaçınılmaz olarak, sonuna varıyordu. Ama bu zamanı geçmiş düzenin yerini, zorunlu olarak, kölelik düzeninin alması, bu kölelik düzeninin, hiçbir şekilde, birdenbire ortaya çıkacağı ve bir atılımda eski üretim ilişkilerinin yerini alacağı anlamına gelmiyordu. İkel topluluğun bağında ortaya çıkan köle sahibi sömürücü sınıf güçlenip sağlamlaştıkça ve kölelik düzeni geliştikçe, giderek kölelik toplumu da kurulmuş oldu.

Yeni üretim tarzı, ilkel topluluk düzeninden daha ilerleyiciydi, çünkü nüfusun bir bölümünün el emeğinden kurtarılması, ilerlemeyi olanaklı kılıyordu. [sayfa 65]

Köleci toplumlar, insanlık tarihinde, ilkin Asya’da ve Afrika’da ortaya çıktılar. Köleliğin bu kıtalar üzerindeki evrimini inceleyerek, bir yandan kölelik ilişkilerinin oluşumuna önderlik eden genel yansaları günışığına çıkarabilir, öte yandan da Asya ve Afrika ülkelerine özgü özellikleri ortaya koyabiliriz.

1. TOPLULUĞA AİT KÖLELİK VE ATAERKİL KÖLELİK

Uzun süren yaşamı boyunca, kölelik düzeni, birçok aşamadan geçti. İlki topluluğa ait kölelikti. İlkel topluluğun bağrında, henüz orada ortaklaşa mülkiyet biçiminin üstün geldiği bir zamanda ortaya çıktı. Bu çağda, köleler de, bütün topluluğun malı idi. Köleliğin ataerkil biçimi, topluluğa ait kölelik biçimine çok benzer. Ataerkil kölelik biçimi de, ilkel toplulukta belirmiş ve uzun zaman topluluk ilişkileriyle ve onların kalıntılarıyla birlikte bulunmuştur. Köleler, oldukça azdı ve köle emeği, belirleyici bir rol oynamıyordu. Kölelik örtülü bir biçimdeydi ve çok kez, klanın ya da kabilenin içinde yardımcı öge şeklinde bulunuyordu.

Savaş tutsağı ya da topluluğun yıkıma uğramış üyeleri, topluluğun zengin bir üyesinin (çok kez şef ya da din adamının) kendisine sağladığı bir lokma karşılığında, bütün emeğini vermek zorunda kalıyordu. Mülkiyetin genel ilerlemesi ile birlikte, derece derece, yalnız maddî malları değil, onların üreticilerine de sahip olma “hakkı” kesinleşti. Yıkıma uğramış, malını kaybetmiş üye ya da “kabul edilen” savaş tutsağı, yalnız fiilen değil, hukuken de köle oluyordu, başka bir deyişle efendisinin malı haline geliyordu.

Köle, en güç ve en tehlikeli işi yapıyordu. İlkel topluluk düzeninin tepkisine karşın, kölenin durumu, gittikçe daha güçleşiyordu. Özel mülkiyet, hiç acımaksızın, kan bağlarını koparıyordu. Aslında kabile üyesi olan bir köleyi öldürmek ya da onu satmak, topluluğun üyelerinde büyük bir [sayfa 66] tiksintiye ve hatta klanın zenginleşmiş böyle bir üyesine karşı tepkilere neden oluyordu.

O zamanlar, köle edinmenin başlıca kaynakları, savaşlar, köle alışverişi ve topluluğun malını yitirmiş, batmış üyelerinin, borçları karşılığında, köleleştirilmesiydi.

Bazı değişik biçimler ve bazı ayrımlar dışında, bu kaynaklar, köleci toplumlar tarihinde, bütün kıtalar üzerinde görülür.

2. DEVLETİN ORTAYA ÇIKIŞI

Kölelik düzeni ilişkilerinin gelişmesi, üretici güçlerin gelişmesine koşut olarak ilerlemekte ve onlara bağlı bulunmaktaydı. Tarımsal üretimin artması, tarım ile hayvancılık arasında gittikçe artan ayrılık, madencilğin ilerlemesi vb., el emeği talebini, yani köle talebini artırıyordu.

Kölelerin sayıca artmasıyla, toplumun başlıca sınıfları olan köleler ile efendiler arasındaki uzlaşmaz karşıtlık keskinleşiyordu.

Kölelerin sömürülmesi, tarihte bilinen sömürü biçimlerinin yalnız ilki değil, aynı zamanda en zalimi oldu. Yoksulluk içinde ve sürekli olarak borçlanıp köleleşmek tehdidi altında sürünerek yaşayan özgür insanların durumu da, o kadar çetindi.

Efendiler, ancak sürekli bir baskı örgütünün varlığı ile köleleri ve topluluğun özgür üyelerini ellerinde tutabilirler ve onları kendi yararlarına, kendi zenginliklerini artırmaya ve doymakbilmez açgözlülüklerini tatmin etmeye zorlayabilirlerdi. Bu kurum, giderek, devlet haline geldi.

Devletin Görevleri

Köleci devletin ilk görevlerinden biri (ister feodal, ister kapitalist olsun, sömürünün bulunduğu geri kalan bütün toplumlarda da olduğu gibi) sömürülenleri bastırmaktır. Köleci devletler, durmadan fetih savaşları yürütüyor, ^[sayfa 67] yenilen halkların ülkelerini yağma ediyor ve onları haraca bağlıyor ya da köleleştiriyordu. Devletin ikinci görevi, yani kendi topraklarını genişletmek de, buradan geliyordu. Bu, yalnız köleci devletin değil, bütün sömürücü devletlerin tipik görevidir.

Devlet, bu görevlerini, kendisine uygun bir aygıt ile yerine getirir. İlk, şimdi artık bütün klan ve kabilenin çıkarlarını değil, soydan gelme zorbalara haline gelen kademlilerden ve şeflerden küçük bir grubun çıkarlarını ifade eden bazı kabile ve klan kurumlarını, kendi amaçlarına uyarlar. İlkel topluluk zamanında, askerî güç, topluluğun eli silah tutan üyelerinin yığın halinde toplanmasından oluşurken, köleci devlet, halktan ayrı ve ona düşman olan bir silahlı güç, köle sahiplerinin en dar anlamda ve bencil çıkarlarını korumak amacıyla sürekli bir ordu yaratır. Böylece, eylemlerinde,

bütünüyle toplumun çıkarlarından değil, egemen sınıfın çıkarlarından kaynaklanan mahkemelerin ortaya çıktığı görülür. Din adamları sınıfı, bu dönemde, devletin ayrılmaz bir parçasıdır; bu sınıfın ileri gelenleri, yönetim aygıtıyla birlikte bir bütün oluştururlar, ve gözcüler, koruyucular, yazıcılar, denetçiler, “eğitimciler”, tahsildarlar ve öbür görevliler, aynı amaca hizmet ederler.

Nüfusun akrabalık ilkesine göre bölünmesinin yerini, toprak ilkesine ve yönetim ilkesine dayanan başka bir bölünme alır.

Sınıflar ve Devlet

Toplum ilkin, kölelik düzeninde sınıflara ayrıldı.

Daha önce belirtildiği gibi, bu olayın kökeninde ekonomik nedenler, yani üretim ilişkileri vardı.

Toplumsal sınıfların kesin ölçütünü oluşturan ve toplumsal çalışmadaki yerlerini, gelirlerinin kaynağını, hacmini ve benzeri başlıca çizgilerini belirleyen, onların, üretim araçları karşısındaki durumlarıdır. Demek ki, tarihsel bakımdan [sayfa 68] belirli bir toplumsal üretim sisteminde tuttukları yere, (çoğu zaman yasalar tarafından saptanmış ve doğrulanmış) üretim araçları ile olan ilişkilerine ve emeğin toplumsal düzendeki rolleri ile, bu toplumsal zenginliklerden edinilen payın elde edilişi biçimine ve önemine göre, birbirlerinden ayrılan büyük insan gruplarına, sınıf denir.

Sınıflar, ancak, artı-ürün ile, yani üretici güçlerin gelişmesi, insana, o andaki gereksinmelerini karşılamak için gerekenden fazlasını üretmek olanağını verdiği zaman ortaya çıkar.

Devlet, sömürüye dayanan toplumlarda egemen sınıfın aleti, sömürü ve baskı aletidir.

Sömürücü devletler, tarihsel bakımdan çeşitli biçimler alabilir, ama onların genel nitelikleri aynı kalır: sömürücü azınlık, sömürülen çoğunluğa hükmeder.

Topluluklar ve Kabileler Birlikleri

Kabile birlikleri, en eski ve en ilkel devlet biçimleri oldular. Köle imparatorluklarının çoğunluğu, bu aşamadan geçmiştir.

En güçlü ve en kalabalık kabile, federasyonun çekirdeğini oluşturuyordu. Kabile reisinin kendi klanından bir kral (çok kez

askerî şefin görevlerini de yüklenen kabile reisinin kendisi) seçiliyordu. İktidar, babadan oğula geçiyordu. Büyük tapınakların rahipleri, hükümdarın klanından karşılanıyordu. Kabileler federasyonu, kabilelerin kendi isteğiyle olduğu gibi, daha zayıf kabilelerin zorla birleştirilmesi ile de oluşuyordu. Toprakların genişletilmesi, fetihlerle gerçekleştiriliyordu.

Devlet biçimlenmeleri halinde biraraya toplanan kabileler de yanında, aynı aynı göçebe kabileler de varlıklarını sürdürüyorlardı.

[sayfa 69]

Asya ve Afrika'nın İlk Köleci Devletleri

Köleci devletlerin ortaya çıkışı, köle el emeğinin sömürüsüne dayanan yeni üretim tarzının zaferine tanıklık ediyordu. Bu ilk köleci devletler, MÖ 4. ve 2. binyıllarında, Mezopotamya'da (Sümer, Akad, Babil), Hindistan'da ve Çin'de kurulmuştu. Asur Krallığı, MÖ 2. binyılının ilk yarısında kuruldu. Aynı çağda, Küçük Asya'nın merkez yaylasında kudretli Hitit İmparatorluğunun kurulduğu görülür. MÖ 15. yüzyılda, bugünkü Yemen toprakları üzerinde eski Arap devleti Mina Krallığı kuruluyor. MÖ 1. binyıllarında, Transkafkasya'da Urartu Krallığı ortaya çıkıyor. MÖ 7-6. yüzyıllarda, Orta Asya'da, Harzem Devleti, daha sonra da Kusanlar Krallığı doğuyorlar. MÖ 8. yüzyılda, sıra İran'ın batı kesiminde Medi'ye geliyor ki, bunun da yerini, MÖ 6. yüzyılda, Pers İmparatorluğu alıyor. Kölelik düzeni, MÖ 8-6. yüzyıllarda Yunanistan'da, MÖ 6. yüzyılda ise Roma'da görülmeye başlıyor. Amerika'da (Güney ve Orta Amerika'da) köleci imparatorluklar (çok daha önce olan Maya sitelerinin dışında), İspanyol fatihlerinin geliştirdiği yaklaşık olarak 150-200 yıl önce, ortaya çıkmışlardır.

Köleci Despotizm

Kabile federasyonları, devlet taslağından başka bir şey değildir. Şefin güç ve yetkisinin giderek güçlenmesi, yönetim aygıtının genişlemesi ve sağlamlaşması, federasyonların, Asya, Afrika ve Amerika'nın eski köleci devletlerinin en tipik biçimi olan köleci despotizmlere dönüşmesi sonucunu verdi. Bu devletler, coğrafi ortamın, tarihsel ve ekonomik koşulların değişikliklerine uygun ola-

rak, birbirlerinden ayırdediliyorlardı.

Birçok belge (Mısır papirüsleri, elyazmaları, yazıtlar, eski yazıların tanıklıkları, destanlar vb.) köleci despotizmin başlıca özellikleri hakkında bize bir fikir vermektedir. [sayfa 70] Babil Kralı Hammurabi'nin bıraktığı yasalar, köleci dünyanın tümünün toplum yaşamı üzerinde bir fikir edinme olanağı verir. Bu yasalar, MÖ 18. yüzyılda, büyük bir bazalt taşı üzerine kazılmıştı. Bu, tanıdığımız ilk yazılı yasadır; ve kölelik düzenine, özel mülkiyete ve insanın insan tarafından sömürülmesine yer vermektedir. Hammurabi'nin Babil'i, despotizmin tipik bir düzeniydi, zorbalık rejimiydi. Yüksek iktidar; yasama, yürütme, yargılama ve dinsel yetki, kralın elinde toplanmıştı. Hüküm sürmekte olan ideolojinin en önemli yanlarından biri, krallık iktidarını ve onu elinde bulundurana putlaştırma, ona tapınma idi; kral, çok kez, tanınlanıyordu. Kral, ülkeyi yönetmek için, karmaşık bir bürokratik aygıtın yararlanıyordu. Özel görevliler, merkezi yönetimin çeşitli kolları yürütüyorlardı; ötekiler, çeşitli eyaletlerde, genel yönetici olarak hüküm sürüyorlardı.

3. KÖLECİ TOPLUMDA ÜRETİM İLİŞKİLERİ

Üretim ilişkileri, üretim araçlarının mülkiyet biçimleri, emeğin toplumsal örgütlenişinde sınıfların görevleri ve aynı zamanda ürünlerin üleştirilmesi biçimleri gibi kavramlardan oluşur.

Köleler ve Köle Sahipleri

Hammurabi Yasaları, yalnız Mezopotamya'da değil, köleci dünyanın tümünde üretim ilişkilerinin özelliklerine ışık tutar.

Babil'de, egemen güç, küçük ve orta köle sahiplerinden oluşuyordu. Hammurabi Yasaları, her şeyden önce, onların çıkarını koruyordu. Yasa metninin birçok paragrafı, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak, köle sahiplerinin çıkarlarını korumaya ayrılmıştı. Bu yasalara göre, başkasının kölesini yaralayan ya da hayvanına zarar veren, sahibine ödenecek ufak bir para cezası ile cezalandırılıyordu. Bir başkasının kölesinin öldürülmesi halinde, suçlu, ölen kölenin [sayfa 71] sahibine bir köle veriyordu. Köleler, aile durumları hiç hesaba katılmaksızın satılıyor, hiçbir koşula bağlı olmaksızın armağan ediliyor ya da herhangi bir şey karşılığı değiştiriliyor ya da

miras konusu oluyorlardı. Köle sahiplerinin mülkiyet hakkına karşı çıkan kimse, ağır bir şekilde cezalandırılıyordu. Bir kölenin çalınması ya da kaçan bir köleye yataklık edilmesi, ölüm cezası ile cezalandırılıyordu. Her köle, kendi sahibini gösteren bir damga taşıyordu. Bu damgayı silecek olan her özgür kişi, ağır bir ceza tehdidi altındaydı. Üretim araçlarından yoksun olan köleler, en ilkel haklardan da yoksundular.

Efendilerin, üretim araçları ve köle el emeği üzerindeki tam mülkiyetleri, köleci üretim ilişkilerinin temelini oluşturuyordu.

Kölelerin sürekli fetih savaşlarından sağlanmalarının yanı sıra, Babil toplumunun kendisi de, kölelerin sağlanabildiği önemli kaynaklardan biriydi. Köleci toplumda, egemen olan köle sahibi efendilerin mülkiyetinin yanı sıra, küçük köylü ve zanaatçı mülkiyeti de vardı; Babil, bu kural için, bir istisna değildi. Ama şunu da söylemek gerekir ki, özgür köylüler ve zanaatçılar, giderek bağımsızlıklarını yitiriyorlar ve köleleşiyorlardı. Babil'in özgür halkı, kendi aralarında, yurttaşlık haklarından yararlanan yurttaşlar ve yurttaşlık haklarının tümünden yararlanamayan "muşkenu"lar olarak bölünüyorlardı. Yurttaşlık haklarının tümünden yararlanan bir yurttaş sakat bırakıldığı zaman, suçlu da, aynı şekilde sakat bırakılarak, cezalandırılıyordu. Bir "muşkenu"nun sakatlanmasına neden olan ise, yalnızca para cezası ödüyordu. Hırsızlık halinde, "muşkenu" kategorisine giren bir insan, aynı durumda, yurttaşlık haklarından yararlanan bir yurttaşın ödemek zorunda olduğundan birkaç kat fazla para cezası ödüyordu. Yalnız bir kölenin çalınması, toplumun temeline karşı bir suikast sayılıyor ve ölüm cezası ile cezalandırılıyordu.

[sayfa 72]

Yurttaşlık haklarından yararlanan yurttaşlar da, kendi aralarında zenginler ve yoksullar olarak ayrılıyorlardı. Yoksullar, yaşamlarını sürdürebilmek için, iş avadanlıklarını, parayı vb. zenginlerden ödünç almak zorundaydılar. Borçların ödenmemesi halinde, eğer borçlu, toprağa sahip bulunuyorsa, toprağı da dahil olmak üzere, mallarına elkonuluyordu. Yoksullaşan yurttaş, borçları yüzünden köle haline geliyordu. Borçlu (hemen her zaman ailesi üyeleri de), belirli bir süre için, biçimsel olarak köleleşmiş kabul ediliyordu. Ama gerçekte, ömrü boyunca köle oluyordu. Kendi yurttaşlarını satınalıp, el emeği arayan köle sahiplerine kiralayan yeni bir tip, köle tacirleri ortaya çıkıyordu.

Kölecî Devlette Topluluğun Rolü

Öyleyse, Babil toplumunda, kölelerin yanısıra, aslında eski ilkel topluluğun üyeleri olan bir yığın özgür yurttaşın bulunmasını nasıl açıklamalı?

Devletin kuruluşundan önce, kabaran sularla sulanan toprakların verimliliği, karmaşık ve iyi düzenlenmiş bir sulama sistemine dayanan tarımın doğmasına yardımcı olmuştu. Toprakların ve sulama işlerinin, kölecî latifundialar arasında bölünmesi –köleleri, emeklerinin sonuçları hiçbir şekilde ilgilendirmediğine göre-, bu sulama tesislerini tehlikeye sokabilecek, tarımın gerilemesine yolaçabilecekti. Bunun için, devlet, kırsal topluluklarını muhafaza etmeyi daha yararlı buldu. Ama bu, üyelerinin sömürüyü bilmedikleri o eski zamanın topluluğu değildi artık. Yeni koşullarda, kölecî devletin sömürü konusu oluyordu. Eskiden olduğu gibi topluluğun üyeleri, büyük bir emeğe ve çok sayıda el emeğine gereksinme gösteren barajlara, setlere, kanallara bakıyorlardı. Eskiden olduğu gibi gene tohum ekiyorlar, hasat yapıyorlardı, ama ürünün büyük bir bölümü krala, rahiplere veriliyor ya da koruma birliklerinin bakımına ve muhafazama ayrılıyordu. Krallığın gözcüleri, sürekli olarak bu sulama [sayfa 73] sisteminin iyi durumda tutulmasını ve topluluğun üyelerinin harçları, vergileri düzenli ödemelerini denetliyorlar, böylece doğrudan doğruya üreticileri, ürettikleri servetlerin en iyi payından yoksun bırakıyorlardı.

Durum, antikçağın öteki despotik ülkelerindekine –Mısır, Çin, Hindistan, İran, Amerika'daki İnkalar İmparatorluğu, vb.– pek benzermekteydi.

Ama her ne kadar kölecî devlet, kırsal topluluklarının sürdürülmesinde yarar gördüyse de, giderek onun yapısını çökertiyordu. Hükümdar, topluluğun topraklarının zararına sistemli bir biçimde genişlettiği büyük arazileri (*domaines*) elinde bulunduruyordu. Devletin en yüksek temsilcisi hükümdarın elinde toplanmış olan topraklar, savaşlar sayesinde genişlemişti. Kendi toplumsal temelini güçlendirmek için, hükümdar, çevresindeki bazı köle sahiplerine, devlet görevlilerine, askerlere ve tapınaklara büyük yurtluklar dağıtıyordu. Bu yurtlukları kendi topraklarından veriyor ya da topluluklardan zorla alıyordu. Üstelik topluluk, bazı üyelerinin zenginleşmesi, ötekilerin yoksullaşması sonucu, sürekli olarak dağılıyordu.

Özgür halk, devlete, gerek aynı olarak (tarım ürünleri ve hayvan), gerek nakit olarak büyük miktarda vergi ödüyordu. Vergiler sayesinde sayılan artırılan ve yasalann özel koruyuculuğuna alınan pek çok saray vardı. Hükümdar ve tapmaklar, “tutsaklar evi” denilen özel evlerde yaşayan pek çok köleye sahiptiler.

4. ASYA VE AFRİKA’NIN ANTİKÇAĞ İMPARATORLUKLARINDA ÜRETİCİ GÜÇLERİN GELİŞMESİ

En eski Asya ve Afrika imparatorluklarında üretici güçler gelişmeye devam ediyordu. Bu arada, Babil tarımında da, tunçtan ve sonra demirden yapılmış avadanlıklar yaygın olarak kullanılıyordu. Zanaatçıların aletleri de iyileşmişti. [sayfa 74]

Hammurabi Yasaları, çok çeşitli meslek erbabından: tuğlacılardan, dokumacılardan, demircilerden, dülgelerden, gemi ve ev yapımçılarından vb. söz ediyor.

Zanaatçılık, Mısır’da da çok ilerlemişti. Dokumacılık çok yaygındı. Eski yatay dokuma tezgâhı yerine, dikey dokuma tezgâhı kullanılmaya başlanmıştı. Bakır işleyen demirciler, körük yerine tulumdan yararlanıyorlardı. Saban yetkinleştiriliyor. Camcılık kendi başına bir zanaat kolu oluyor. Tuğlalar pişiriliyor.

Zanaatçılık, genel kural olarak, özgür yurttaşlar tarafından yapılıyor, ama özellikle inşaatçılıkta en güç ve kaba işler, kölelere yaptırılıyor. İlk mekanizmaların, ilkin inşaat işlerinde ortaya çıktığı görülüyor. Eski Mısır’da, piramitlerin yapılması için koca taş blokları kaldırmak amacıyla kurulmuş özel düzenekler vardı. Asya ve Afrika devletlerinde yapılmış olan su depoları, barajlar ve yatak değiştiren kanallarla yapılan sulama sistemleri, kölelik çağındaki teknik ilerlemelere tanıklık ediyor. Nil nehri üzerindeki Assuan tesisleri, en heybetli yapıtlarından birini oluşturur.

Deniz ticaretinin gelişmesi, gemi yapımının yetkinleşmesine yolaçtı. Silahlar da geliyordu. Askerî harekâtlar sırasında, savaş arabaları, koçbaşları kullanılıyordu. Savaş gemileri, mancınıklarla donatılmıştı.

Meta-Para İlişkilerinin Gelişmesi

Daha ilkel topluluk döneminde, değişimin ilerlemesi soku-

cu, metallerin genel eşdeğeri ortaya çıkmıştı. Önceleri, genel eşdeğer rolünü, hayvan, kürk, deri, fildişi vb. gibi en önemli ürünler oynuyordu. Köleci toplumda, genel eşdeğer rolü, madenlere, önce demir ve bakıra, sonra altına ve özellikle gümüşe geçiyor. Para, genel eşdeğer ve dolaşım aracı olarak ortaya çıktı. Başlangıçta para, madenler gibi külçe halinde, sonra da özel olarak basılmış para biçiminde [sayfa 75] kullanıldı.

Ticaretin gelişmesi, üretime katılmayan, yalnız değerinin bir parçasını kendilerine malettikleri metallerin değişimi ile uğraşan tacirlerin doğuşunun nedeni oluyor. Tacirler, ülke ülke dolaşıyorlar, bazan çok uzaklara gidiyorlardı.

Böylece üçüncü toplumsal işbölümü gerçekleşti.

Batı Asya'nın köleci devletlerinde, Yunanistan'da ve Çin'de, para, sikke biçiminde, MÖ 7-6. yüzyıllarda ortaya çıktı. Çin'de, para sikkeleri, 'kare, bıçak, kılıç ya da kürek biçimindeydi; bazan da yuvarlak ve ortalan kare biçiminde delinmiş oluyordu.

Üretim, ticarî bir nitelik kazanıyor, yani doğrudan tüketimden çok, değişime yönelmiş bulunuyor.

Kentlerin Doğuşu

Zanaatçılığın ve ticaretin gelişmesi ile zanaatçıların toplandırları ve alışverişin yapıldığı yerlerde, kentler beliriyordu. Bu kentler, zanaat ürünlerinin üretim merkezi ve ticarî çekirdekleri haline geldiler. Birçok durumda, kentler, eski konaklama yerlerindeki berkitilmiş yerler yanında, kültür merkezlerinde, kalelerin, su kaynaklarının (şifalı su kaynakları da dahil) yakınlarında, büyük yolların kavşaklarında büyüyordu. Bu arada, MÖ 2. binyıllarında, Mekke kenti, ondurucu özellikleri olan bir su kaynağının yakınında doğdu; hacılar (ziyaretçiler) Kutsal Kara Taşı ululamak için durmadan oraya akıyorlardı. MÖ 1. binyılın sonlarına doğru, coğrafi ortamın elverişliliği ve bol su kaynakları sayesinde, Suriye çölünün vahalarından birinde, büyük Palmir site-devleti doğdu.

Ticarî İlişkilerin Artması

Ticari ilişkiler, her şeyden önce, deniz kıyılarında ya da nehirlerin kenarlarında yerleşmiş olan ülkeler arasında kuruldu. [sayfa

MÖ 3. binyıla doğru Akdenizin doğu kıyılarının kuzey bölümünde yerleşmiş olan Fenike köleci site-devletleri, hemen hemen yalnız ticaretle uğraşıyorlardı. Fenikelilerin, Küçük Asya, Kıbrıs, Girit, Yunanistan ve aynı zamanda Batı Akdeniz ile ticarî ilişkileri vardı. Küçük Asya'dan gümüş ve kurşun, daha sonra, demir; Kıbrıs'tan bakır vb. ithal ediyorlardı.

Eski dünya, Asya ve Afrika'nın en uzak ülkelerini birbirine bağlayan ticaret yolları ile kaplanmıştı.

"Baharat Yolu", Kızıl Denizi, kuzeye doğru, uzunluğuna geçiyordu; bu, Güney Arabistan'dan ve Akdenizin doğu kıyılarındaki kentlerden gelen bir kervan yoluydu; bu yoldan, Hindistan ve Afrika'dan sağlanan buhur, mürrisafi denilen zambak, baharat, altın ve daha sonra, köle ticareti yapılıyordu.

Başka bir kervan yolu, Güney Arabistan'ı Mezopotamya'ya bağlıyordu. Tacirler, Doğu Afrika'nın ticaret eşyasını, Arabistan'ı Afrika'dan ayıran Babülmendep boğazından geçirerek, kuzeye gönderiyorlardı.

Eski bir kervan yolu, Çin'i, Orta Asya üzerinden İran'a ve Akdeniz ülkelerine bağlıyordu. Çeşitli Çin metalleri –madenler, maroken eşya, en çok da ipek-, "Büyük ipek Yolu" denilen bu yolla gönderiliyordu.

Kuşanlar Krallığı çağında, Orta Asya da bir ticaret merkezi idi. Bu ülkenin tacirleri Çin'den özellikle cam eşya ve mücevherat taşıyorlardı. Orta Asya, Hindistan'la, batıda, Akdenizin doğu kıyılarındaki ülkelerde, Doğu Avrupa ve Roma imparatorluğu ile ticaret ilişkilerinde bulunuyordu. Meta-para ilişkilerinin ilerlemesi, servet eşitsizliğini hızlandırıyorlardı. Yaşamlarını sürdürebilmek için yoksullar, zenginlerden ödünç olarak iş aletleri, para vb. almak zorundaydılar. Çok kez, borçlu, alacaklının kölesi haline geliyordu. Böylece köleler ordusu büyüyordu. Borç verenler gittikçe zenginleşerek, mesleği para biriktirmek ve bu parayı tefeci faizleriyle ödünç vermek olan tefeci haline geliyorlardı. [sayfa 77]

5. SINIF SAVAŞIMI VE ROLÜ

Sınıflı toplumun ortaya çıkışı ile insanlık tarihi, bazı sınıfların yükselişi, ötekilerinin yokoluşu tarihi haline, acımasız bir sınıf

savaşımının tarihi haline geldi.

Köleci toplumun bütün tarihi, sınıflar arası kavgalarla, her şeyden önce kölelerle efendileri arasındaki çatışmalarla doludur. Sınıf savaşımı, sınıfların ekonomik durumlarının ve çıkar çelişkilerinin kutuplaşmasının sonucudur. Sınıfların çıkarlarına gelince, bunlar, belirli bir sınıfın, belirli bir toplumsal üretim sistemindeki durumu ile belirlenir. Efendilerinin mülkü olan, kendileri mülkten yoksun bulunan, görülmemiş bir sömürüye boyuneğen kölelerin, kendilerini bu duruma sürükleyen üretim tarzını ve siyasal rejimi ortadan kaldırmakta çıkarları vardı; oysa efendiler, tersine, bu üretim tarzını ve siyasal rejimi koruyorlardı.

Böylece, her ne kadar devrimci anlayışları sınırlı idiyse de, köleler, devrimci bir sınıf oluşturuyorlardı.

Silahlı isyanlar, antikçağın, Asya ve Afrika imparatorluklarındaki kölelerin sınıf savaşımının en göze görünür biçimiydi. Bunun gibi, Mısır'da, Orta İmparatorluğun sonuna doğru, büyük bir halk ayaklanması, kölelerden başka pek çok zanaatçı ve mülksüz yoksul köylünün de katıldığı bir ayaklanma patlak verdi.

Eski Çin'de binlerce isyan çıktı. En önemli başkaldırma, MÖ 18. yüzyılda oldu. İsyana katılanlar, birbirlerini tanımak için, kaşlarını kırmızıya boyuyorlardı; onun için, ayaklanmaya, "kırmızı kaşlar" adı verilmişti. İsyancılar arasında köleler, ilkel topluluk üyeleri, zanaatçılar, balıkçılar ve küçük esnaf vardı. Düzenli birliklere karşı bir zafer kazandıktan sonra, isyancılar, başkente yürüdüler ve başkenti ele geçirdiler. Yönetici sınıf, ancak tüm güçlerini seferber ederek ayaklanmayı bastırabildi.

Eğer başkaldırmalar başarısızlıkla sonuçlanıyorsa, bu, [sayfa 78] isyana katılanların örgütten ve gerekli disiplinden yoksun bulunmalarından ileri geliyordu; onların güçleri dağınmıyordu ve egemen sınıfın iyi silahlanmış güçlerine karşı duramazdı. Bu çağda, insanın insan tarafından sömürüsünün ortadan kaldırılmasının gerçek koşulu yoktu ve olamazdı.

Ama yenilgilere karşın, ilkel topluluklardan kalma varlıklarını hâlâ sürdürmekte olan üyelerin, zanaatçıların ve kölelerin ayaklanmaları, büyük bir rol oynuyordu; çünkü bu ayaklanmalar, sömürünün kaba biçimlerine indirilen darbelerdi.

Bu ayaklanmalar, halkın özgürlük savaşımının ilk deneyimleri oldular; bu savaşımın temellerini atıyorlar ve onun geleneklerini

güçlendiriyorlardı. Geçici başarılar bile, doğrudan doğruya üreticilerin durumunda azçok bir iyileşme ile sonuçlanıyordu, bu da, en sonunda, üretici güçlerin açılıp gelişmesine yardım ediyordu.

6. ESKİ KÖLECI TOPLUMLARDA İDEOLOJİ VE KÜLTÜR

Dinin Rolü

En eski antikçağ köleci devletlerin ideolojilerinin ayırmedici özelliği, dinsel niteliklerdir. Bu, Babil, Mısır, Hindistan, Urartu, İran ve Eski Amerika devletleri için aynı ölçüde doğrudur. Dinlerin biçimleri, ayinleri, efsanelerin konusu değişik olmakla birlikte, dinsel öğretilerin temeli aynı kalıyordu; çalışanlar söz dinlemeli, boyuneğmeliydiler, yoksa, bu dünyada ya da öbür dünyada tanrılar kendilerini cezalandırır. Binlerce dinsel öğreti, daha o zamandan, otoritelere boyuneğmemiş olanların tanrısal cezası olan cehennem kavramını; yeryüzündeki acıların, üzüntü ve güçlüklerin ödülü olarak cennet kavramını özünde taşıyordu. Rahipler, kendilerini, halk yığınlarını çeşitli araçlarla, zenginlerin iktidarının tanrıdan geldiğine inandırmaya adıyorlardı. [sayfa 79] Despotik devletlerde, krallık yetkisinin ve kralın kendisinin tanrılaştırılması, bu rahiplerin çabalannın en belirgin sonucu oldu. Ölümlü dünyamızda bir tek efendinin kutsallaştırılması, dinsel betimlemelerde, tanrılar arasında da bir kral imgesini yaratmalıydı. Çoktanrıçılıktan tektanrıçılığa bu aşamalı geçişi, eski köleci devletlerin çoğunda değişen bir ölçüde ve çeşitli biçimlerde gözleyebiliriz.

Emekçiler, doğa karşısında ve sömürücüler karşısında güçsüzdüler. Bu, halk yığınlarının bilincinde, egemen sınıf ideolojisinin yerleşmesi için uygun bir ortam yaratıyordu. Bununla birlikte, daha o zaman bile, bu idealist dünya anlayışı, artık çok güçlü değildi.

Materyalizmin ve Diyalektiğin Öğelerinin Gelişmesi

Dinsel anlayışları, başlıca iki etken baltalıyordu. Birincisi, pozitif bilgilerin birikmesidir. Üretici güçlerin ilerlemesi, doğa yasalarının birbiri ardından keşfedilmesine olanak sağlıyordu. Fırat ve Dicle havzalarında oturanlar, o zamana değin su baskınlarını, bilinmeyen

doğaüstü güçlerin ani öfkelerinin bir ifadesi olarak düşünürken, giderek su baskınlarının nedenlerini anladılar ve nehirlerin devirli kabarmalarını ve taşmalarını önceden bilebildiler.

Safça (*naïve*) materyalist görüşler, giderek insanların bilincinde kendilerine bir yol açıyordu ve hatta çok kez ilk materyalist öğretileri doğuruyordu. Örneğin, MÖ 2. binyılının ikinci yansında evrenin yapısı konusundaki dinsel anlayışları yalanlayan materyalist görüşlerin oluştuğu görülüyor. Antikçağ materyalist filozofları, evrenin “öğelerden” kurulmuş olduğunu öne sürüyorlardı. Her şey –diyorlardı–, hareket halindedir ve iki kozmik gücün, yani Aydınlık ile Karanlığın arasındaki karşılıklı etki sonucunda durmadan değişir. Böylece yalnız materyalizmin değil, diyalektiğin de ilk filizleri belirliyordu. [sayfa 80]

Egemen ideolojinin (efendiler sınıfının ideolojisinin) geniş halk yığınları üzerindeki etkisini azaltan ikinci önemli etken, emekçilerin çetin yaşantısıdır. Sefaletten kurtuluş yolu olmadığı için, haklardan yoksun oldukları için, yalnız köleci devlete karşı değil, rahiplere karşı da ayaklanıyorlardı.

Bilim ve Sanatlar

Salt ekonomik gereksinimler, Asya ve Afrika'nın antik köleci devletlerinde soyut düşüncenin ilkel biçimlerine dayanan bilimsel bilgilerin ana çizgilerini yaratıyor. Hesaplar yapma ve tarlaları ölçme zorunluluğu, matematiği (aritmetik ve geometriyi) ve gökbilimi (takvimler sistemini) doğurdu. Daha sonra, kimya ve fiziğin öğeleri de gelişiyor. Babil'de, örneğin matematik gelişmişti ve bir bakıma, Yunanlılarda ve Romalılarda daha sonra ulaşacağı düzeyden ileriye. Burada, bütün sayıları, minimum işaretlerle ifade etmeye olanak sağlayan bir sayılama sözkonusudur.

Yavaş yavaş, Asya ve Afrika halkları, yazı yazmayı öğreniyorlar. Başlangıçta “tasvirî şekillerle yazı”yı ya da “piktografi”yi kullandılar. Konuşulan dilden bağımsız olan ve figürlerle ifade edilen sahnelerin birleşmesi, eşyanın ve hareketin anlaşılması olanağını sağlıyordu. Piktografi (biçimleri çizerek yazma), yavaş yavaş bir simgesel ideografi (fikirleri çizerek yazma) yazısı haline, desen de simge haline geliyor. Gelişen köleci devlet, yasaları ve yargıları kesinlikle ifade etmek, zenginliklerin sayımını yapmak ve karakterlerini özel

olarak belirtmek, satılan, satın alınan ya da depo edilen metallerin nitelik ve niceliklerini kaydetmek vb. gereğini duydu. Örneğin Eski Mısırlılar, ideografik yazı ile sessizlerle yazının (yani yalnız sessiz harfleri temsil eden işaretlerle yazının) karışımı olan hiyeroglifi icat ettiler.

Alfabetik yazı, ilkin, Fenikeliler tarafından icat edildi ve kullanıldı. Bugünkü alfabelerimizin çoğunun ilkörneği [sayfa 81] olan Yunan ve Elam alfabelerinin temelinde, Fenikelilerin alfabesi vardır.

Mezopotamya halklarının ideografi ve çiviyazısı, edebiyatın açılıp gelişmesine yardımcı oldu.

Tarihçiler, Babil'in Gılgamış Destanına karşı büyük bir ilgi duyarlar. Yiğitlik dolu kahraman Gılgamış, doğaüstü, hatta tanrısal güçlere kargı savaşımlarını verdi, insanın ölümsüzlük hakkı uğruna savaştı.

Eski Asya ve Afrika halkları, dikkat çekici sanat yapıtları, zengin bir şekilde süslenmiş seramikler, kemikten, taştan, ağaçtan ve başka maddelerden heykeller, tapmak duvarları üzerinde ve mezarların içinde gözaltıcı freskler yarattılar.

Londra'daki Britanya Müzesi, Paris'te Louvre, Batı Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın birçok müzeleri, Asya ve Afrika kültürlerinin, sömürgeciler tarafından çalınmış ya da çok ucuz fiyatlarla satın alınmış değerli yapıtlarını saklamaktadırlar.

Mezopotamya, Mısır, Harzem, Urartu, Hindistan ve Çin gibi antik devletlerin mimarlığı, bize, zengin bir miras bıraktı: çeşitli yapıtlar, oranlara uymayan klasik örnekleridirler.

Antikçağ Asya ve Afrika halklarının, üretim, bilim, edebiyat, sanat alanında gerçekleştirdikleri şeyler, özellikle Akdeniz ülkeleri ve hele günümüzün Avrupa devletlerini doğuran ülkelerin kültürleri üzerinde büyük etki yaptılar.

Her ne kadar bu evrim, oldukça yavaş olduysa da yeni bir toplumsal düzende Asya ve Afrika halkları, maddî ve manevî kültürün öncüleri oldular. Öte yandan, Asya ve Afrika halklarının deneyimi, Yunanistan'ın ve Roma'nın köleci toplumlarında üretici güçlerin hızla gelişmesine katkıda bulundu. [sayfa 82]

Ekonomik ve Toplumsal Biçimlenme

Üretim ilişkilerinin niteliği, toplumun iktisadî düzenini belir-

ler. Bu düzen esastır, üzerinde çeşitli toplumsal ilişkilerin, fikirlerin, kurumların belirlenip yükseldiği temeldir, çünkü üretim tarzı, sonunda toplum yaşamının bütün yönlerini belirler. Temel, ilkönce toplumun sınıf bileşimine bağlı olan hukuksal ve siyasal kurumları, yani devlet örgütlenmesini, dinsel örgütlenmeleri, siyasal gruplaşmaları vb., kısaca, toplumun siyasal üstyapısını belirler. Sonra, dolaylı olarak, o belirli topluma özgü olan, toplumun ideolojik üstyapısını oluşturan her şeyi, siyasal, felsefi, dinsel, edebî vb. çeşitli fikirleri belirler.

Temelin yerini başka bir temelin alması, temeldeki değişiklikler, kendilerine uygun olan üstyapıda, siyasal kurumlarda ve ideolojide, kendilerini gösterirler. Ama her ne kadar temele bağlı ise de, üstyapının kendisi de, üretici güçler üzerinde bir etki meydana getirir, onların yerini başka üretici güçlerin almasını hızlandırabilir ya da yavaşlatabilir.

Demek ki, toplumun tümü, belirli bir birim, bir üretim tarzı ve buna özgü bir üstyapı ile tarihsel bir kuruluştur, iktisadî ve toplumsal bir biçimlenmedir.

Köleci toplumun temeli, feodal ya da kapitalist toplumda olduğu gibi, uzlaşmaz karşıttır; üretim araçlarının özel mülkiyet üzerine ve egemen sınıfın, maddî değerleri üretenleri doğrudan doğruya sömürmesi temeli üzerine kurulmuştur. Böylece kölelik, iktisadî ve toplumsal biçimlenme bütünü içinde, sömürüye dayanan uzlaşmaz karşıt bir biçimlenmedir.

7. ASYA VE AFRİKA'NIN ÇEŞİTLİ DEVLETLERİNDE KÖLELİK İLİŞKİLERİNDE GELİŞMENİN ÖZELLİKLERİ

Eski Mısır

MÖ 4. binyılın sonlarına doğru, Mısır despotluğunun kuruluşu, insanlığın eski tarihinde, en önemli evrelerden ^[sayfa 83] birini gösterir. Bu, eski imparatorluk denen dönem (MÖ 3.000-2.400) oldu. Büyük bir orduya sahip olan Mısırlılar, Sina yarımadasını ve Nubya'nın kuzey bölgelerini ele geçirmek için, sistemli olarak savaşımlara girişiyorlardı.

Yönetimin tek merkezde toplanması, ülkede tarımın temelini oluşturan sulama sisteminin yetkinleşmesi ve genişlemesi olana-

ğını sağladı. Öteki uğraşlar arasında, balıkçılık ve avcılığa çok büyük bir rol düşüyordu. Hayvan yetiştirme ise, geniş otlakların bulunduğu Nil deltasında özellikle verimliydi.

Mısır'da ilk iktisadî ve toplumsal birimler, köle sahipleri tarafından acımasız bir biçimde sömürülen kır topluluklarıydı. Daha sonra tapınaklara ait olan tarım işletmeleri hızla yayıldılar. Tıpkı Mezopotamya'da olduğu gibi, kır topluluğu kesin olarak sınıflara bölünerek ve köle sahiplerinin, rahiplerin ve tefecilerin, bu topluluğun topraklarına elkoymaları sonunda dağılıp parçalanmaya başladı. Yoksullaşmış özgür köylülerin durumu, kölelerin durumundan hiç de farklı değildi.

Hükümdarlığın ve tapmakların yurtluklarında olduğu kadar, köle sahiplerine ve yüksek görevlilere ait olan büyük mülklerde de, başlıca el emeğini köleler sağlıyordu. Köle sayısı durmadan artıyordu. Firavunlar, efendiler sınıfının yararına yeni köleler, hayvanlar ve başka zenginlikler elde etmek için, sayısız savaşları sürdürüyorlardı.

Mısır Krallığı, köle sahipleri iktidarının sağlamlaştırılmasını başlıca görev sayıyordu. Aşırı merkezîyetçi bir yönetim sistemi kurulmuştu. Büyük zenginlikler, krallık hazinesine akıyordu. Savaş ganimetlerinin yanında devlet gelirinin başlıca kaynağı, kalabalık bir görevliler kitlesinin halktan topladığı vergilerdi. Mahkemeler de köle sahiplerinin çıkarlarına hizmet ediyordu. Eyaletlerde, âdet olduğu üzere, krallığın yargıçlık görevini de, valiler üzerine alıyordu. Yüksek yargıç, ülkenin yönetiminde firavunun başlıca [sayfa 84] yardımcısı idi. Firavunun kendisine gelince, o, ulu, "tanrısal" yargılama yetkisinin temsilcisi olarak görülüyordu. Firavunların, onlarla birlikte bütün efendiler sınıfının şanına, halkın ve kölelerin çabasıyla kocaman piramitler dikiliyordu.

Devlet yapısı, daha sonra, Orta ve Yeni imparatorluklar zamanında da hemen hemen olduğu gibi kaldı.

Eski Hindistan

İndüs vadisinde yapılan arkeolojik kazılar kanıtıyor ki, MÖ 3. ve 2. binyıllarda, Hindistan halkları, yüksek bir uygarlık düzeyine ulaşmışlardır.

1. binyılın başlangıcından başlayarak birçok Hint kabile federasyonları, ilk köleci devletleri kurdular. Toplumsal farklılaşma

belirginleştikçe, askerî şef –raca–, giderek kabileye egemen oluyor ve topluluğun yönetim örgütlerini buyruğu altına alıyor. Kabile aristokrasisi, onun çevresinde gruplaşıyor. Daha sonra yönetim örgütleri, devlet aygıtının halkalarını oluştururken, racanın görevleri, babadan oğula geçmeye başlıyor. Aynı zamanda, brahmanların durumu da sağlamlaşıyor. Kısa bir süre önce, basit birer dinsel elçi olanlar, rahipliği uğraş haline getiriyorlar.

Ama Hindistan'ın despotik devleti, daha sonra ortaya çıktı; Moryalar hanedanının kralları olan Çandragupta ve Azoka tarafından temelleri atıldı. Moryalar İmparatorluğu, MÖ 4. yüzyılda, kesin olarak kuruldu.

Kölelik, Hindistan'da oldukça yaygındı, ama bazı özellikleri vardı. Başka yerlerde olduğu gibi, burada da, köleler, savaş tutsakları ve borcunu ödemeyen borçlulardan oluşuyordu. Özgür yurttaşlar da eşit değillerdi, iki değil, dört gruba bölünüyorlardı; bu gruptan “varna”lar, “cati”lerin (daha sonra ortaya çıkan kastların) ilkörmekleri oldular. Köleleşenler, her zaman alt-varnaların temsilcileriydiler, oysa onların efendileri üst-varnalara ait bulunuyordu. [sayfa 85]

Köleler aynı zamanda devlete ve topluluğa da ait olabiliyorlardı. Köle “dvi-pada” (iki-ayaklı mülk), evcil hayvan ise “çatuş-pada” (dört-ayaklı mülk) idi.

Köleler, ileri gelenlerin ve kralların hesabına, ayrıca kamu yapısının yapımında çalışıyorlardı. Bununla birlikte, eski Hindistan'da, büyük toprak mülkiyeti yaygın değildi. Kölelerin emeğinden daha çok ev ekonomisinde yararlanılıyordu. Demek ki, köleler, çoğunluğu ile efendilerinin hemşerileri olduklarından, kölelik, hafif ataerkil izler taşımaktaydı. Köleler arasında kadınlar ağır basıyordu. Onların çocukları da, aynı şekilde, efendinin mülkü sayılıyordu.

Kölelik ilişkilerinin zayıf gelişmesi, özgür nüfusun ekonomik ve toplumsal örgütlenme biçimi olan Hint kır topluluğunun özel dengesi ile açıklanıyordu. Sulama sistemini sürdürmek ve geniş cangıl alanların değerlendirme gereksinmesi, çabalarının birleştirilmesini zorunlu kılıyordu. Topluluk üyeleri, aynı anda tarıma ve zanaatçılığa atılıyorlardı. Böylelikle topluluk, yalnız başına kalmaya mahkûm oluyordu, ülke içindeki ekonomik ilişkilerin gelişmesi de gecikmiş bulunuyordu.

Toprak, en yetkili kurum olan devlete ait bulunuyordu. Bu mülkiyet biçimi, ileri gelenlerin yalnızca köleleri sınırsız olarak sömür-

melerine değil, vergiler aracılığıyla özgür yurttaşları soymalarına da izin veriyordu. Geniş ve karmaşık bir devlet aygıtı, ileri gelenlerin çıkarlarını savunuyordu.

Asya ve Afrika'nın öteki devletlerinde olduğu gibi, Hint despotizminin ayırmedici özelliği, krallık iktidarının tanınlaştırılmasıdır. Kral, tanrının yeryüzündeki temsilcisi idi. Rahipler topluluğu, bu inancı, sürdürmekle yükümlüydüler. Hindistan'da, bu dönemde, eski köleci toplumun dini olan brahmanlık, yerini, yavaş yavaş yeni bir dinsel akım olan budizme bıraktı. [sayfa 86]

Budizm de, sınıflı toplumlardaki bütün öteki dinler gibi, ezilenleri manen silahsızlandırmak ve egemen olan sömürücüler sınıfının durumunu sağlamlaştırmakla yükümlüydü.

Eski Çin

Çin'de Şang (Yin) denilen ilk köleci devlet, MÖ 18. yüzyılda kuruldu. Kölelik düzeni, ancak çok sonra, MÖ 5. ve 3. yüzyıllar arasında açılıp gelişti. 3. yüzyılın sonunda koskoca bir imparatorluk, eski Çin İmparatorluğu kuruldu.

Bu dönemde, köle emeğinin rolü önem kazandı. Köleler, özel kişilere olduğu kadar devlete de aittir. Komşu kabilelerle yapılan bitmez tükenmez savaşlar, ayrıca iç savaşlar (imparatorluğun kuruluşundan önce) bol sayıda köle sağlıyordu. İşlenen suç ve cinayetlerin cezalandırılışı da, önemli bir köle kaynağıydı. Bu, egemen sınıf için çok etkili bir toplumsal baskı aracıydı. Yasalara ve eski geleneklere küçük bir karşı koyma, ağır suç olarak nitelendiriliyordu. Klan aristokrasisinden gelme büyük köle sahipleri, ilkel topluluk kalıntılarının sürdürülmesinde yarar görüyorlardı. Köle haline gelen mahkûmlar, devlete ait oluyordu.

Köle alışverişi, özellikle köken bakımından Çinli olmayan kölelerin alım-satımı, büyük ölçülere ulaşmıştı. Köle emeği, her yerde kullanılıyordu. Büyük çapta köleci özel işletmeler ortaya çıkıyordu. Sahip olunan kölelerin sayısı, büyük mülk sahiplerinin zenginlik ve kudretinin ölçütü haline geldi.

Urartu, Harzem, Kuşanlar Krallığı

MÖ 2. binyılın sonları ile 1. binyılın başlarında Transkafkasya'

da ve Ermenistan yaylası üzerinde pek önemli olmayan birçok köleci devlet ortaya çıktı. Bunlar arasında, MÖ 9. ve 8. yüzyıllarda büyük bir gelişmeye ulaşmış olan Urartu devletini belirtelim. Asurlu fatihlere karşı savaşında Urartu, antikçağın en eski, en önemli devletlerinden biri oldu. [sayfa 87] Urartu devleti, bugünkü Transkafkasya Sovyet Cumhuriyeti topraklarının bir bölümünü içine alıyordu.

İlkel topluluk düzeninin önemli kalıntıları ile kölelik ilişkileri, Urartu'yu niteliyordu. Köleler, özel kişilere ve topluluğa ait bulunuyordu. Köle emeği, sulamaya dayanan tarımda geniş olarak kullanılıyordu.

Orta Asya'da, özellikle bugünkü Sovyet Cumhuriyetleri toprakları üzerinde, gene MÖ 1. binyılın başlarında, köleci devletler (özellikle Harzem) kuruldu. Bunlar, MÖ 1. yüzyılın başlangıcında, daha sonra egemenliğini Kuzey Hindistan'a ve Sin-Kiang'a kadar genişleten güçlü Kuşanlar Krallığını oluşturdu. Kuşanlar Krallığı, toplumsal ilişkilerin birbirinden farklı olduğu bölgelerden oluşuyordu, ama yavaş yavaş gelişmiş köleci bölgeler egemen duruma geçtiler. Ensonu, köleci düzen, krallığın bütün toprakları üzerinde yerleşti.

Minalılar Krallığı

Eski Arabistan'da, Minalılar Krallığı Yemen'i, Batı Hadramut'u ve Kızıldeniz kıyılarını içine alıyordu.

Burada, klan ve kabile düzeninin güçlü kalıntılarına karşın, kölelik ilişkileri geliyordu. Köleler, en çok Afrikalı idiler: Habeş, Nubyalı vb.. Devlet, önemli bir gelişme düzeyine ulaştı; büyük sulama kanalları, bentler, saraylar ve başka yapılar yaptılar.

MÖ 7. ve 6. yüzyıllarda, köleci başka bir Arap devleti olan Saba Krallığı, Mina Krallığını yuttu. Saba Krallığı da, çok gelişmiş bir tarıma sahipti. Saba Krallığının başkenti Maryaba kentinin yakınında eski dünyanın ünlü bir bendi bulunuyordu. Bent, yüzyıllar boyunca, Güney Arabistan sulama ağının merkezi yapıtı oldu.

Bazı eski devletlerin tarihinden çıkarılan bilgiler, toplumsal evrim yasalarının evrensel ve dokunulmaz olduklarına tanıklık etmektedir. Her yanda üretici güçlerin gelişmesi, [sayfa 88] ilkel topluluğun parçalanmasına, köleliğin ortaya çıkmasına ve genel olarak despotik, olan köleci devletlerin kuruluşuna neden olmaktadır.

Devletlerarası İlişkilerin Kurulması

Çeşitli köleci devletler arasındaki çıkar çatışması, kendi öz ülkesinin köle sahipleri hesabına başka halkların içişlerine kanşılması, müdahaleye uğrayan devletleri karşı-önlemler almaya zorladı. Bunun üzerine, en tehlikeli düşman devleti ezmek için, müttefikler aranmaya başlanıyor. Devletin çıkarlarının tanınmasını güven altına alan ya da çıkarlarına zarar getiren ve sonuç olarak da devletler arasında egemenlik ve bağımlılık ilişkileri yaratan devletlerarası anlaşmalar ortaya çıkıyordu.

Bununla birlikte, o çağda, diplomatik ilişkiler henüz çok az gelişmişti. Genel olarak, devletlerarası ilişkiler, devlet başkanları arasındaki yazışmaların ötesine geçmiyordu. Kural olarak, sürekli diplomatik temsilciler yoktu. Elçiler gönderilmesi, henüz düzene girmemişti. [sayfa 89]

İKİNCİ BÖLÜM AMERİKA'NIN KÖLECI DEVLETLERİ

BURJUVA bilginleri, özellikle Amerikalı bilginler, Güney ve Kuzey Amerika halklarının özel bir evrim yolu izlemiş olmaları gerektiğini ileri sürerler. Bununla, toplumsal evrim yasalarının evrensel niteliğini, hatta bu yasaların varlığını çürütmeye çalışırlar. Gerçekte, bu iki Amerika kıtası, ilkel topluluğun parçalanışında ve sınıflı toplumun oluşumunda, bir gecikme ile ötekilerden ayrılırlar; bunun, Amerika yerlilerinin fizik ve manevî bakımdan sözde aşağı olmalarıyla hiçbir ilgisi yoktur. Amerika'da insanların yaşamaya başlayışı çok daha sonra olduğundan, yerleşik yaşama geçilmesinden ve üretici güçlerin geliştirilmesinden önce, koskoca iki kıtanın değerlendirilmesi, binlerce yılı gerektirdi. [sayfa 90] Öte yandan, hayvanlar âleminin

özel niteliği dolayısıyla, tarım ile hayvancılık arasındaki işbölümü, Amerika'da son derece zayıf oldu, bazan hiç olmadı.

Amerikan toplumunun ağır gelişmesi öyle oldu ki, İspanyollar, Yeni Dünya'da (Avrupalılar Amerika'yı böyle adlandırmışlardı), ilkel düzeni, kabile federasyonlarını ve köleci despotizmi buldular, oysa öte yandan, kapitalizmin kanlı şafağı Avrupa'nın üzerine doğmak üzereydi.

İlk federasyonlar arasında, bugünkü Şili toprakları üzerinde, dört Arokan (*mapuches*) kabilesinin birliğini belirtelim. Kopolikan ve Lotaro adlı şeflerinin yönetiminde güçlenmiş olan bu kabileler birliği, istilâcılar şiddetli bozgunlara uğrattılar. İspanyollar, Arokanların direnişini kırmayı başaramadılar.

Maya Toplumu

Maya kabileleri, MS 1. yüzyılın hemen başlarında, Yükatán yarımadası ve çevresindeki bölgelerde yüksek bir uygarlık yaratmışlardı. Bu, bir site-devletler kümelenmesi oldu.

Her Maya devleti, bir kent ile ona bitişik bölgelerden oluşuyordu. Devlet başkanı, bütün iktidarı: yasama, yürütme, yargılama ve dinsel yetkiyi elinde toplamıştı. Rahipler ve askerî şefler, en yakın yardımcılar idiler. Kölelik, yaygın bir biçimde uygulanmaktaydı. Köleler, savaşlarla, köle ticaretiyle ve borç yüzünden köleleştirmeye sağlanıyordu. Eski Çin'de de olduğu gibi, insanlar, işledikleri her çeşit "suç"tan dolayı köleleşebiliyordu.

Tacirler, önemli bir tabaka oluşturuyorlardı. Yükatán'da, maden cevherleri yoktu, bu da Mayaların, kendi aralarında ve komşu halklarla yaptıkları değişime canlılık veriyordu. Kakao taneleri, para yerine kullanılıyordu.

Bitki örtüsünün yakılması ile açılan tarlalar üzerinde yapılan gezici tarım, ekonomik yaşamın temelini oluşturuyordu. [sayfa 91] Mayalar, mısır, meyve ağaçları, baklagiller, pamuk, kakao vb. yetiştiriyorlardı. Çok usta tarımcılar, mısır gibi bir tahıldan çeşitli türler yaratmasını bildiler. Bu türlerden biri, en turfandası, "horoz ötüşü" diye adlandırıldı.

Maya zanaatçıları yetkin ustalardı: dokumacılar, kuyumcular, silah yapımcıları, taş yontucuları, kemik, ağaç ve taş üzerinde çalışan heykelticiler, kuş tüyleri ile süsler yapanlar vb.. Madenlere

sahip olmadıklarından Mayalar, avadanlıklar, iş aletleri, silahlar yapmak için obsidiyen (yanardağ camı) denilen, çok sert ve dayanıklı doğal bir cam kullanıyorlardı.

Dinsel ayinler çok karmaşık ve zengindi. Çok sayıdaki kudretli ve korkunç tanrılar, durmadan yeni yeni insan kurbanlar istiyorlardı; bu da, basit çiftçiler ve köleleri korkutuyor ve onları bağımlılık altında tutuyordu. Bununla birlikte, bazı bulgular, sınıf savaşımının zaman zaman kızıştığına inanmamızı sağlıyordu.

Bilgilerin birikimi, tanrısal uygarlığın pratik gereksinimleri, matematik, gökbilim, tarih gibi bilimlerin ana çizgilerini ortaya çıkardı. Mayalar, yirmi sayısına dayanan bir sayma sistemi yarattı ve sınıf tanımlamak için özel bir işaret kullandılar. Maya takviminin bir yılı, dakikası dakikasına hesaplanmıştı ve bugünkü takvimimizden çok daha büyük bir kesinlikteydi. Maya halkı, hiyeroglif yazısını icat etti ve geniş ölçüde kullandı. Her jatön dönemi (Maya takviminde genel olarak 20 yıla eşit olan bir zaman dönemi), üzerine geçen dönemin önemli olaylarını anlatan yazıların kazıldığı, taştan bir duvar dikiliyordu. Maya kitapları, akordeon gibi katlanmış özel kâğıt-
tan ve uzun şeritlerden yapılmıştı. Bu kitapların binlercesi, İspanyol papazı Diego de Landa'nın emri üzerine yakılmıştır.

Mayalar önemli mimarlık, heykelticilik ve duvar ressamlığı anıtları bıraktılar.

Maya halkının dağılması, sürekli iç savaşlar, İspanyol ^[sayfa 92] istilâcılara, Yükatán'ı ve komşu bölgeleri ele geçirmek, özgün ve zengin bir uygarlığı yoketmek fırsatını verdi.

Aztekler Devleti

Birkaç yüzyıl boyunca Meksika yaylası üzerinde, Yükatán'ın kuzeyinde Tenoşkalar ya da Aztek kabileleri tarafından kurulmuş başka bir köleci devlet yaşadı. Dağlık Texcoco gölünün güçlükle erişilebilir adaları üzerine çıkan Tenoşkalar, akraba kabilelere kendileriyle birleşmeyi zorla kabul ettirdiler; ki bu birleşme ilerdeki devletin çekirdeği oldu.

İspanyollar geldikleri zaman, bu birleşmenin bir köleci despotik devlete dönüşmesi tamamlanma yolunda idi. Kabile yönetimi hâlâ vardı, ama çok değişmiş bir biçimdeydi, görevleri de değişmişti. Meksika ovasına, nispeten geç yerleşmiş olan Aztekler,

Meksika'nın öteki halkları olan Olmekler'in, Toltekler'in, Mikstekler'in vb. zengin kültürlerini kendilerine malettiler. Ve hızla, çok ileri bir uygarlık olan kendi öz uygarlıklarını yaratabildiler.

Bütün iktidarı elinde tutan devlet başkanı, çok dallanmış yönetim aygıtına, orduya ve rahiplere dayanıyordu. Sürekli savaşlar sırasında, Aztekler, pek çok tutsak ele geçiriyorlardı. Bu tutsakların bir bölümü tanrılara kurban ediliyor, bir kısmı ise köle oluyordu. Köle alım-satımı yanında, borç yüzünden köleleşme de, başka bir kölelik kaynağı idi. Köleler, en yorucu işleri yapmak zorundaydılar; çok kez de bedenî cezalara, ölüm cezasına çarptırılıyorlardı.

Özgür yurttaşlar, Hindistan'daki varnalara ve Babil'in bütün yurttaşlık haklarına sahip olanlar ile "boyuneğen" yurttaşlar arasındaki bölünmeye benzeyen birçok gruplara ayrılıyorlardı. Kabilelerin özgür üyeleri, alt gruplardan birini oluşturuyorlardı. Bunların emeğiyle yaratılan ürünün ilk önemli bir bölümüne, devlet tarafından, ordunun bakımı ve beslenmesi için elkonuyor ve bu, hükümdarın, aristokrasinin [sayfa 93] ve rahiplerin zenginlik kaynağını oluşturuyordu.

Tarım, uygarlığın temeli oldu. Meksika, özellikle Aztekler, dünyaya, kakao, kauçuk, domates, mısır gibi çok değerli bitkileri verdiler. Ekilebilir topraklardan yoksun olan Aztekler, göl üzerinde yapay adalar yaptılar ve bunlar üzerinde yüzen bahçeler, tarım işletmeleri (plantasyonlar) kurdular. Hayvancılık yaygın değildi.

Zanaatçılık çok gelişmişti. Kuyumcular, silah yapımcıları, madenciler, çömlekçiler, pek usta zanaatçılardı. Müzelerde, onların yaptıkları nesnelere, bugün bile hayranlıkla seyredilebilmektedir.

Ticaret, dış ticaret de dahil olmak üzere, çok parlaktı. Altın tozu ile dolu çeşitli uzunluklardaki telek sapları, para olarak kullanılıyordu.

Aztekler, kendi piktografik (resimlerle anlatan) yazılarını yarattılar. Bazı kavramları betimlemek için, kuşkusuz, öteki halkların yazılarından aldıkları hiyeroglif işaretlerini de kullanıyorlardı.

Aztek sanatı, özellikle mimarlık, heykelcilik yapıtları, piktografik yazı ile yazılan edebiyat yapıtları, yağlıboya resimler, Azteklerin başkenti Tenoshtitlan'ın (bugünkü Meksiko'nun) İspanyol serüvencisi Cortez'in askerleri tarafından barbarca tahrip edilmesi sırasında, hemen hemen tümüyle yakılıp yıkıldı, yok edildi. Korunabilen pek az yapıt, Aztek uygarlığının yüksek düzeyine tanıklık eder.

Şibşa Devletleri

Hintli (kızılderili) Şibşaların küçük devletleri, bugünkü Kolumbiya toprakları üzerinde bulunuyordu. Bilginlerin sahip oldukları bilgiler, bizce, Şibşa toplumunu doğru olarak değerlendirecek ölçüde değildir. Bununla birlikte, az ya da çok, kesinlikle, bunun, köleliğin gelişme yolunda bulunduğu sınıflı bir toplum olduğu söylenebilir. [sayfa 94]

Tiahuanako

Amerika'nın en geniş devleti, Tiahuanako ya da yanlış olarak adlandırıldığı gibi "İnkalar İmparatorluğu" oldu.

Tiahuanako tarihi, son derece tahrif edilmektedir. Güney Amerika'nın birçok devletlerinde ve başka yerlerde, okullarda ve üniversitelerde, Tiahuanako'nun "sosyalist", hatta "komünist" düzeninin teorisi öğretilir. Bu tür anlatımların toplumsal nedenini anlamak kolaydır. Bu teorinin temel direklerinden biri olan Fransız Louis Bodin, hemen hemen sosyalist olan bu sistemde, özgür insan ile köle arasındaki ayrım bazan çok güçlkle görülüyordu, diye yazıyordu.

Öyleyse gerçek toplumsal Tiahuanako düzeni hangisidir?

Tiahuanako devleti, hemen hemen bugünkü bütün Peru ve Ekvator toprakları üzerinde, Bolivya'nın, Arjantin'in ve Şili'nin de büyük bir kısmı üzerinde yayılıyordu. Kendilerine, Güneşin ve Ayın torunları diyen İnkalar, ülkede, egemendiler. Başlarında Sapa İnk ("mutlak yönetmen İnk") unvanını taşıyan otokrat bir şef bulunuyordu. Sapa İnk, milyonlarca uyruğunun, kabilelerin ve halkların yazgısını elinde tutuyordu. Askerî şeflerden, sayısız görevlilerden ve rahiplerden oluşan köleci sınıfın çıkarlarını kişileştiriyordu. Sonu gelmez savaşlarda, İnkalar, komşu Hintli kabileleri ve halkları, egemenlikleri altına alıyorlardı. Kimi zaman bunlardan bazıları yeni topraklar üzerine doğru sürüyorlardı ve onları, yanakonas ("kara adamlar") dedikleri kölelere dönüştürüyorlardı. Eski bir efsaneye göre, ilkin, altıbin Hintli, büyük şefe karşı bir ayaklanmaya katıldıkları için köleleştirilmişti. Kölelerin çocukları da gene köle oluyorlardı.

Asya ve Afrika'da olduğu gibi, toplumun toplumsal ve eko-

nomik hücreleri olan topluluk üyelerinin koşulları, kölelerinden çok az ayrımlı gösteriyordu. Topluluk üyeleri, [sayfa 95] ürünün üçte birini İnkaya, öteki üçte-birini Güneşe, yani rahiplere teslim etmek zorundaydılar; bundan başka, yerel şeflerin geçimlerini de sağlamak zorundaydılar. Böylece çiftçi emek ürününün üçte-birinden azını elinde tutabiliyordu. Topluluklar, sulama sistemlerinin iyi halde tutulmasına gözkulak olmalı, onarmalara girişmeli, yeni kanallar açmalı, madenler için el emeği sağlamalı, yollar yapmalı ve onarmalıydılar.

Topluluk üyeleri, serbestçe yer değiştirme hakkına sahip değildiler, görevlilerin ve şeflerin kendilerine verdiklerini yiyebiliyorlar, bir örnek giyiniyorlardı. Sapa İnkası, İnkası aristokrasisi, rahipler, İnkalardan yana geçmiş olan bellibaşlı kabilelerin ileri gelenleri, büyük bir bolluk içinde yaşıyorlardı. Köleler ve topluluk üyeleri, onlar için, görkemli saraylar, altınla ve değerli cisimlerle zengin bir biçimde süslenmiş tapınaklar yapıyorlardı.

İnkası köleci devletinin sahip çıktığı topluluklar ve köleler tarafından yaratılan koskoca maddî mallar yığını, kalabalık bir ordu ve bir devlet aygıtının gereksinmelerini karşılamaya yarıyordu.

Tiahuanako tarihi, zorlu sınıf savaşı oluntuları ile doludur. Yenik kabilelerin despotizme karşı başkaldırısı, Keşua dilinde yazılmış “Apu Ollantay” halk dramı gibi ilginç bir edebî yapıtta ifadesini bulmuştu.

Tiahuanako'nun maddî ve manevî kültürü, büyük bir üstünlüğe ulaşmıştı. Sulamak tarımı, İnkası uygarlığının temelini oluşturuyordu. Usta emekçiler, sayısız kanallar açıyor, sağ yamaçlarını, sulanabilir geniş teraslar haline getiriyorlardı. Bazı bilgilere göre, Tiahuanakolar, otları bile suluyorlardı. İnkalar, kinoa (bir danı çeşidi), mısır, patates, biber, tıbbî bitkiler vb. gibi on kadar bitkinin tarımını yapıyorlardı. Guano (bir çeşit kuş gübresi), verimi artırmak için tarlalarda kullanılıyordu.

Hayvancılık, Amerika'nın başka bölgelerinden farklı [sayfa 96] olarak daha çok gelişti, İnkalar, lama ve aynı cinsten hayvanlar, kümes hayvanları yetiştiriyorlardı. Sürülerin büyük bir kısmı, Sapa İnkası'nın malı sayılıyordu.

Önemli sürü sözleşmesine (*ceptel*) sahip bulunan İnkalar, yük hayvanı olarak lama kullanıyorlardı. Öteki Amerikan halkları gibi, çemberin geometrik tasarımını bölmekle birlikte tekerleği bil-

miyorlardı.

İnka zanaatçıları, özellikle dokumacılar, inşaatçılar, çömlekçiler ve madenciler, daha yetkinleşmişlerdi.

İnkalar tarafından yapılan yapılar sağlamdı. Altın, kurşun, kalya ve bakır madenciliğini biliyorlardı. Göktaşlarından demir elde ettikleri, demir cevherini de kullanmak üzere oldukları sanılıyor. Geniş yollar (5-6 metre), araziye yarıp geçiyordu. Birçok akarsu ve uçurum üzerine asma köprüler kurulmuştu. Su yolu ile taşıma, önemli ulaştırma araçlarından biriydi. Hintliler, akarsular ve göller üzerinde, kürekli ya da yelkenli teknelerle yolculuk ediyorlardı. Özel sallarda, açık denizlerde uzak yolculuklar yapıyordu. İnka denizcilerinin Orta Amerika'ya ve Meksika'ya değin gittiklerine inanılmaktadır. Bu yolculuklar, ticarî amaçlarla yapıyordu. Bununla birlikte, iç ve dış ticaret, çok az gelişmişti. Değiş-tokuş, egemen durumdaydı. Bazı kabuklu hayvanların kabukları, para olarak kullanılıyordu.

İnkaların da, Mayalar gibi, hiyeroglif bir yazıları vardı. Ama yazı. Sapa İnka'ya, görevlilere ve yüksek mevkili rahiplere özgü bir şeydi. Hiyerogliften başka, yazışmalar ve çeşitli hesap sistemleri için, kipu, yani "düğüm yazısı" yaygın bir şekilde kullanılıyordu.

Sözlü edebiyat, danslar, müzik, heykeltirlik çok zengindi. Dram temsilleri çok yaygındı.

İnkalar takviminde, 12 ay ve 365 gün vardı; ve bu takvim, aralık ayındaki gündönümünden başlıyordu. Her ay, dört "haftaya" ayrılıyordu.

Tiahuanako devleti ve yüksek uygarlığı, Hintli kabilelerin [sayfa 97] aralarındaki çekişmelerden yararlanan İspanyol istilâcılarının darbeleri altında yıkıldı.

Burada, İspanyol silahlarının üstünlüğünü de ihmal etmemek gerekir. Hintlilerin tanımadıkları atlar ve ateşli silahlar, özellikle ilk çarpışmalar sırasında, Hintli savaşçılara dehşet saçıyordu. [sayfa 98]

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ESKİ YUNAN'DA KÖLECI DÜZENİN ÖZELLİKLERİ

1. EKONOMİ VE TOPLUMSAL İLİŞKİLER SİYASAL BİÇİMLER

Eski Asya ve Afrika devletlerinden farklı olarak, Yunan'da ve Roma'da kölelik, gelişiminin en yüksek düzeyine varmıştı. Köleci üretim tarzı, burada, despotik ülkelerde olduğundan çok daha çabuk başarı sağladı.

Yunanlılar, sınıflar halinde farklılaşmaya ve devletlerini yaratmaya, MÖ 8-6. yüzyıllarda, yani Asya ve Kuzey Afrika'daki köleci toplumların daha önce önemli bir yol almış buldukları bir zamanda başladılar. Yunanlılar ve Romalılar. Mısırlı, Çinli, Babilli ve Hintli tarımcıların ve zanaatçıların binyıllar boyunca yaptıklarını, çok daha çabuk gerçekleştirdiler.

Bir başka deyişle, Doğu ülkelerinde, üretici güçler düzeyi [sayfa 99] ve bunlara uygun düşen üretim ilişkileri ve gene köleci top-

lumun bütün kurumları, bütünü içinde, köleci oluşumun gelişme temposu üzerinde yansımaktan geri kalmazdı.

Yunan Site-Devleti

Merkezleşmiş despotizmlerin yayılması, genel kural olarak, Asya ve Afrika köleci toplumlarının bir özelliği idi. Toprak ve su üzerindeki devlet mülkiyeti, özgür emekçi topluluklarına bağlanmıştı.

Eski Yunan'da, durum, başka türlü oldu. Orada egemenliğini sürdüren köleci mülkiyet biçimi, eski site-devletine dayanıyordu. Orada, topluluk kavramı, site kavramı ile karışıyordu. Ama, bu, artık Doğuda olduğu gibi emekçilerin bir birliği (*association*) değil, köle sahiplerinin topluluğuydu. Bütün yurttaşlık haklarına sahip olan bu topluluk üyeleri, ayrıcalıklı bir azınlık oluşturuyorlardı. Onların dışında kalanlar, yalnızca köleler değil, aynı zamanda, haklardan yararlanamayan özgür halktı. Bunlar arasında, her şeyden önce, başka bölge ya da sitelerden gelmiş olan yabancıları söyleyelim.

Site, surlarla çevrili, çevredeki vadinin ya da adanın halkını da içine alan bir kentti. Tehlike halinde, halk da, surların içine sığınyordu. Halk, aynı şekilde, yönetici organları seçmek, en önemli işleri düzenlemek, bayramlara katılmak vb. için de kentte toplanıyordu.

Bir sitenin toprakları büyük değildi. Korent'in toprakları 880 km², en büyük Yunan devleti Isparta'nın toprakları 8.400 km² idi.

Sitelerin Kuruluşu, Eski Yunan'da İlkel Topluluğun Dağılışının Sonucu

MÖ 2. binyılın sonları ile 1. binyılın başları arasında, eski Yunanlılarda egemen olan ilkel topluluk düzeni, parçalanmaya, [sayfa 100] dağılmaya başlar. Servetler arasındaki farklılaşmanın etkisi ile, daha sonra tarım topluluklarını oluşturacak olan büyük aileler halinde klanlara ayrışır. Tarım toplulukları, babadan oğula geçen mülk haline gelen toprağı aralarında paylaşırlar. Toprağın yalnız bir bölümü hâlâ ilkel topluluğa ait bulunmaktadır. Kabile içindeki yüksek otorite, Yaşlılar Konseyi ve Yetişkinler Meclisidir. Hazine ve köleler ele geçirmek için yapılan savaşlar, kabile yaşamının bütünleyici bölümüdür. Çözülme evresinde, ilkel topluluk düzeninin ayırmedici

özellikleri bunlardır.

Savaşların ve ticaretin, tarım ve zanaatçılık temeli üzerinde gelişmesi, servet eşitsizliğini daha çok belirginleştirdiler.

Paranın ortaya çıkışı, yüksek bir değişim düzeyine tanıklık ediyor. Borçlanma, tefecilik ve ipotek, hepsi birden ortaya çıkıyordu. Yeni ekonomik koşullar, kaçınılmaz olarak, yeni toplumsal biçimler yaratıyordu, ilkel topluluk çağından miras kalan kabilesel birlikler, yani füliler ve kabileler (*phratries*), özgür insanların borç yüzünden köleleşmeleri, topluluk toprakları üzerinde Yunanistan'ın başka bölgelerinden gelmiş yabancı ya da göçmen köleler yığınının ortaya çıkışı sonunda dağılıyorlardı.

Dağınık klan toplulukları, varlıklarının ekonomik temelini git-tikçe daha çok yitiriyorlardı. Gelişmek için birleşmek zorundaydılar. Burada, *synnoecisme* denilen, toplulukların birleşip kaynaşmaları sürecine tanık olunmaktadır. Servet ve toprak ilişkilerine dayanan yeni bölünmeler, klan biçimlerinin yerini almaya başladılar. Sınıf kurumları, yavaş yavaş eski klan kurumlarının yerini aldı. Halk Meclisi, Yaşlılar Konseyi, aristokratik bir niteliğe, yani bir sınıf nine bürünür. Bu sürecin başlıca çizgileri, MÖ 8-6. yüzyıllarda beliriyor. [sayfa

101]

Borçlar Yüzünden Köleleşmenin Kaldırılması

Sınıf kurumları, nüfusun geniş tabakaları “demos”un (halkın), köle sahiplerine ve aristokratlara karşı savaşımı sırasında oluştu. Bu savaşım sayesinde, halk yığınları, borçlar yüzünden köleleşmenin kaldırılmasını elde edebildi: bu, eski Yunan'da, köleci düzenin başlıca özelliklerinden biri oldu.

Eski Yunan'da Tiranlar

Tiranlık eski Yunan'da siteden önce gelen devlet biçimlerinden biri oldu. Kişi iktidarı tiranlık, “demos”un (halkın) klan aristokrasisine karşı zaferi sayesinde oluştu. Ama iktidar, “demos”un en varlıklı tabakalarının ellerinde toplanıyordu, tiran da bu tabakaların temsilcisi idi. Bu tiranlıklar, MÖ 7-5. yüzyıllarda, özellikle Korent, Megare ve Sicyone ve daha başka yerlerde ortaya çıktı.

Sakız adası tiranlığı MÖ 6. yüzyılın ikinci yarısında, Polykrat'ın

yönetiminde, en güçlü devrini yaşadı.

Ama tiranlık, köle sahiplerinin oluşturduğu sınıfın çıkarlarını tam olarak karşılayamadı. Çok yayıldığı halde geçici oldu. Site, toplumun ve köleci devletin geçici olmayan başlıca biçimi olarak kaldı.

Sitelerin Çeşitli Biçimleri

Sitelerin kuruluşu iki yol izledi diyebiliriz. Birinci yolu izleyen sitelerde, bütün köle sahipleri sınıfının iktidarı kurulmuştu – köleci demokrasi denen düzen. Öteki sitelerde, devlet yönetimi, küçük bir grup aristokratın elinde toplanıyordu – oligarşik denen iktidar. İkinci durumda, yurttaşlık halklarından yararlananlar, yurtluklara sahip olanlardı.

Birinci tip devletin klasik örneği; Atina'dır; ikinci tip ise, Sparta'dır. [sayfa 102]

Sitenin Oligarşik Biçimi (İsparta)

İsparta'nın tüm nüfusu, üç büyük gruba bölünmüştü: bütün haklardan yararlanan Spartiatlar (İspartalılar), özgür ama siyasal haklardan yararlanamayan Periekler, en-sonu, durumları Spartiatların kölelerinin durumlarına yakın olan İlotlar. Spartiatlar topluluğu üyelerinin mülkü sayılan toprak, tasarruf hakkı olarak, paylar halinde İlotlara verilmişti. İsparta'da site haklarından yararlanabilmek için, toprak sahibi olmak gerekiyordu. Toprağı işleyen ilotlar, üründen ancak küçük bir pay alıyorlardı. Spartiatlar, onları, korku ve buyruk altında tutabilmek için, zaman zaman kanlı baskınlar düzenliyorlardı.

İlotlar, işledikleri toprak gibi, Spartiatlar topluluğuna aitti. Onun için Spartiatlar, İlotları satamıyor ya da başkasına devredemiyordu.

İlotlar sık sık başkaldırıyorlardı. MÖ 464'teki büyük isyanda, nerdeyse Spartiatların iktidarı düşecekti.

Kişi olarak özgür olan Periekler, zanaatçı ya da tacirdiler. Spartiatlardan farklı olarak özel mülkiyet hakkına sahiptiler ve İsparta milislerine katılıyorlardı. Ama Periekler siyasal haklardan yoksundular ve Spartiatlara vergi ödemek zorundaydılar.

Spartiatlar, nüfusun ancak küçük bir bölümünü oluşturuyor-

lardı. Bununla birlikte kendi içlerinde de daha nüfuzlu ve daha varlıklı bir grup vardı. Spartiatlar topluluğuna başkanlık eden iki kral da, bu gruba aitti. Krallar, ancak Yaşlılar Konseyinin, Jeruzya'nın, iktidarın en yüksek organının, topluluğun oligarşik hükümetinin üyeleri idiler.

MÖ 7. yüzyılın sonunda, Sparta, yarımadanın bellibaşlı kentlerini içeren Peloponez birliğinin başına geçmişti. Geri kalmış köleci devlet Sparta, Yunanistan'da, gericiliğin kalesi oldu; Spartiatlar, köleci aristokrasinin iktidarının kurulmasına ve sürdürülmesine hizmet ediyorlardı. [sayfa 103]

Köleci Demokrasi (Atina)

Atina devleti, başka türlü kuruldu ve gelişti. Verimli topraklara sahip olmayan, ama gümüş, iyi cins kil, büyük mermer yatakları bakımından zengin olan Atina, zanaatçılık ve ticaretini çabuk kurdu. İyi limanlara sahip oluşu, denizciliğin ortaya çıkmasını kolaylaştırdı.

Başlangıçta, yargıçların, rahiplerin ve askerî şeflerin görevlerini de kral (*basileus*) üzerine alıyordu. Başkenti Atina olan Attika'yı yönetiyordu. Ama ekonomi geliştikçe iktidar, Öpatridlere, yani ileri gelen toprak sahiplerine geçiyordu. Halkın, demosun, bu değişiklikten kazanacağı bir şey yoktu. Öpatridler, Attika'nın en iyi topraklarını ele geçirdiler. Değişim genişliyor, tefecilik ortaya çıkıyor, borç karşılığı köleleşme yaygınlaşıyor. Toplumsal savaşım keskinleşiyor.

Efsaneye göre, MÖ 621'de, Drakon, aşırı bir gaddarlığın yasalarını yayıyor. Bu yasalar, özel mülkiyeti savunacak, ona zarar verenleri hiç acımadan cezalandıracaktı. Ama MÖ 6. yüzyılın başlarında, köleleşmiş olan halk içindeki karışıklıklar ciddileşiyor. Aristokrasi, ödün vermek zorunda kaldı, çünkü hoşnut olmayanlar arasında zengin tüccarlar ve zanaatçılar da vardı. Bunlar, serveti ellerinde tutuyorlardı, ama pratikte, Areopaja (bilginler, yargıçlar meclisine) ve Yaşlılar Konseyine ait bulunan iktidardan uzaklaştırılmışlardı.

Areopaj, her yıl, aristokratlar, yani öpatridler arasından seçilen ve 9 üyeden oluşan kurulların başkanları olan arkontlarla yenilenmekteydi.

Sitenin Evriminde Bir Aşama Solon Reformları

594'te, Solon, arkont seçildi. Toplumsal kargaşalıklar devresinde hakem seçildi ve demosun yararına olan reformları ^[sayfa 104] kabul etmek zorunda kaldı. Toprak ipoteği yürürlükten kaldırıldı, eski borçlar hükümsüz sayıldı ve borçlu yurttaşların köle olarak satılmaları yasaklandı.

Solon tarafından alınan öteki önlemler, zanaatçılığın ve ticaretin hızla ilerlemesine yardım etti. Miras özgürlüğü, klan geleneklerini zedeledi. Askerî demokrasi döneminde olduğu gibi, bütün erkek yurttaşların katıldıkları, Genel Yurttaşlar Meclisi, yeni baştan, Atina'nın siyasal yaşamında önemli bir rol oynadı. Bununla birlikte, yurttaşlar, servetlerine göre dört sınıfa bölünmüşlerdi.

Yalnız birinci sınıf (*pentacosiomedimnes*) ve ikinci sınıf (*cavalier*-atlılar) yurttaşlar, bütün siyasal haklardan yararlanıyorlardı. Örneğin, yalnız onlar arkont seçilebilirlerdi ve, bunun sonucu olarak, areopaj üyesi olabilirdi. Üçüncü sınıf, yani zöjtitler ve dördüncü sınıf, yani tetler, areopaj üyesi olamazlardı. Mecliste bu son iki sınıfın üyeleri seçici idiler, ama kendileri seçilemezdi.

Areopaja paralel olarak, bir başka siyasal kurum olan Dörtüüzler Konseyi de vardı. Bu, daha demokratik bir kuruluştur; yalnızca ilk iki gruptaki yurttaşlar değil, üçüncü gruptaki yurttaşlar da bu konseye girebiliyordu. Areopaj, işlerin genel yönetimini üzerine alıyor, en yüksek mahkemenin görevlerini yapıyordu; Dörtüüzler Konseyi ise, meclisin toplantı dönemleri arasında, günlük yönetim işlerini, geciktirmeden yürütüyordu. Tetlerin katıldıkları halk mahkemesi helie de kuşkusuz aynı dönemde yaratılmıştı.

Solon reformları servet ilkesini öne çıkardı ve böylece, Yunan sitesinin temeli olarak, köleci mülkiyetin evriminde önemli bir aşama yaptı. Bununla birlikte, bu reformlar, melez reformlardı.

Demosun bağrındaki zengin tabakalar, devlet yönetimine katılma olanağını elde ettiler. Klan aristokrasisinin egemenliği, her ne kadar ortadan kaldırılmadı ise de, tehlikeye düştü. Fililer (*Phulai*) biçimindeki eski bölünme kaldırılmadı. ^[sayfa 105] Aristokratlar, bu zorunlu ödünleri verdi, ama yıkılan toplumsal düzeni yeniden kurmak planlarını da elden bırakmadılar.

Köleci Site Kesin Biçimini Alıyor

Köleci sitenin bellibaşlı çizgileri, MÖ 6. yüzyılın sonunda ve 5. yüzyılın başında kesin olarak biçimleniyor. Klana özgü bölünmenin yerine, toprağa özgü bölünmeyi koyan Kliten (*Clystène*) reformları söz konusudur. 30 yönetim bölgesi-*trittyes*, kuruldu. Bundan böyle üç *trittyes*, toprağa özgü yeni bir filiyi oluşturuyordu. Bu fili de kendi içinde demeslere, en küçük toprak ve yönetim birimlerine bölünüyordu. Areopaj, eski önemini yitirdi. “Dört yüzler Kon-seyi”nin yerini, fililer tarafından nispî temsil şeklinde (fili başına 50 konsey üyesi olmak üzere) seçilen “Beş yüzler Konseyi” aldı.

“Beş yüzler Konseyi”, Meclis görüşmelerinden önce başvurulması gereken yer oldu. Komutanlar kollegiyumu, daha sonra en yüksek yürütme organı oldu. Her filiden bir temsilciyi içeriyordu.

Atinalı yurttaşların sayısı, dışardan gelen ve kişi olarak özgür, ama siyasal haklardan yararlanamayan meteklerin zararına olarak arttı.

Klan aristokrasisi dağılmış bulunuyordu. Artık fililer tarafından oylama yapılan Meclis, eski önemini yitirmişti.

Ensonu, köleci ilişkilerin en net bir sistemi oluştu. Köleler ve köle sahipleri, uzlaşmaz-karşıt başlıca iki sınıf oldular. Köleler, bütün yurttaşlık haklarından ve siyasal haklardan yoksundular.

Köle sahipleri sınıfı, büyük toprak sahiplerinin, zanaat atelyeleri sahiplerinin, tacirlerin ve tefecilerin oluşturduğu özgür nüfusla özdeş değildi. Ama çoğunluğu oluşturanlar, emekçiler, küçük zanaatçılar, çiftçiler, emekçi nüfusun diğer başka kategorileriydi. [sayfa 106]

Atina’da köleci aristokrasinin sağlamlaşması, Isparta da büyük bir tepki yarattı. Teb ve Öbe aristokratlarının müttefiki Ispartalılar, Atina Cumhuriyetine saldırdılar. Köleci demokrasi kazandı; Atinalılar, yalnız kendi düzenlerini sürdürmekle kalmadılar, etkilerini Attika’nın ötelere kadar genişlettiler.

MÖ 5. yüzyıl, Atina’nın ve demokratik düzenin açılıp gelişmesi dönemi oldu. Demokrasi düzeni, Perikles’in yönetiminde en yüksek gelişme düzeyine vardı. Halk Meclisi, düzenli olarak, her ay dört kez toplanıyordu ve bütün yurttaşlar Meclise katılıyorlardı. Mecliste tartışılacak konuların hazırlayan, “Beş yüzler Konseyi” idi. Konsey, günlük siyasal, yönetsel ve askerî işleri yürütmeye devam

ediyordu.

Bütün yurttaşlar seçme ve seçilme hakkına sahipti; yalnız Atina'nın herhangi bir kurumuna değil, mahkemeye, "Beşyüzler Konseyi"ne, komutanlık görevlerine de kabul ediliyorlardı. Ama bu, daima, bir köle sahipleri demokrasisi idi. Yalnızca özgür erkek yurttaşlar, yani küçük bir azınlık, Meclise katılıyordu. Zaten, bütün özgür yurttaşlar, yurttaşlık haklarından pratik olarak, yararlanamıyorlardı. Attika köylüleri, Meclise seyrek olarak katılıyorlardı; onlar, Atina'ya iki-üç günlük yolda oturuyorlardı. Her ne kadar Atina'nın nüfusu 30.000-35.000 idiyse de, gerçekte Halk Meclisine katılanlar, yalnızca 2.000-3.000 kişiydi.

Köleleri ve kendi sitesinin özgür yurttaşlarını sömürürken, Atina köleci aristokrasisi, giderek, Atina'ya bağlı siteleri de sömürüyordu.

Eski Yunan Kolonilerinin Kurulması

Siteler az çok kurulunca, kolonilerin kurulması da başladı. Kolonlar (Koloni kuranlar) en başta, Yunanistan'ın, klan aristokrasisinin iktidarı ele geçirdiği bölgelerinden geliyorlardı. Klan aristokrasisi, toprağı kendi ellerinde toplayarak ve topluluk üyeleri yığınını yoksulluğa mahkûm ederek, onları, ^[sayfa 107] yurtlarını bırakmaya zorluyordu. Göçenlerin arasında, hem yoksullaşmış yurttaşlar, hem de köle emeğinin rekabeti karşısında iflâs eden zanaatçılar, küçük ve orta çiftçiler vardı. Kolonlar arasında, siyasal nedenlerle göçen aristokratlar da bulunuyordu.

Tacirlere gelince, onlar, buğday, tuz, çeşitli madenler ve köle edinmek için, uzun yolculuklara çıkıyorlardı.

MÖ 8-6. yüzyıllarda, Yunan kolonileri, Fransa'nın, İspanya'nın, İtalya'nın Akdeniz kıyılarında, Nil deltasında, Karadeniz ve Azak denizi kıyılarında görünüyorlardı. Böylece metropolle sıkı ekonomik ve kültürel ilişkiler sürdüren bağımsız siteler kuruldu.

Yunan kolonilerinin kurulması, Yunanlıların kendi yazgısı üzerinde ve Yunanlıların sıkı ve sürekli ilişkiler kurdukları halkların yazgısı üzerinde ağır basan bir rol oynadı.

Yunan Sitesinin Ekonomik Temeli

Yunan devleti, sayıları epeyce artmış olan kölelerin acıması-

zca sömürülmesi sayesinde geliyor, gönence erişiyordu. Köleler, savaş tutsakları arasından seçiliyor ya da köle tacirlerinden sağlanıyordu. Zanaatçılık, denizcilik, ticaret, sanatlar, gelişmelerini, köle sömürüşüne borçluydular.

Atina'da, köle çalıştıran birçok atelye (*ergasteries*) beliriverdi. Bunların çoğu küçük atelyeydi, ama bazı durumlarda, çalıştırdıkları kölelerin sayısı, yüzü geçiyordu. El emeğinin bu basit elbirliği, emeğin üretkenliğini artırıyordu.

Yunan ekonomisinin özel niteliği, toplumsal işbölümünün belirginleşmesidir, ki bu da, meta üretimini geliştiriyordu. Atina büyük bir ticaret merkezi haline geldi.

Köleci ekonomi, üretici güçlerin ilerleyişini büyük ölçüde kolaylaştırırken, daha sonra ilerlemenin engeli haline geldi. Kölenin, kendi emeğinin üretkenliğini artırmakta, aletleri ve çalışma alışkanlıklarını geliştirmekte bir çıkarı yoktu. Avadanlıklarla özenle kullanmıyor, sık sık da kırıyordu. [sayfa 108] Onun için, efendisi, ona, çok kez en ilkel aletleri veriyordu. Köleler, çağın, başlıca üretici gücünü oluşturuyorlardı. Ama onlar, o denli çetin koşullarda yaşıyorlardı ki, çok kez pek genç yaşta ölüyorlardı. Ekonomi geliştikçe, köleler daha çok artıyor ve onların varlıkları dayanılmaz bir durum alıyordu. Böylece, Yunan köleci toplumu, bir yandan açılıp gelişirken, bir yandan da kendi başlıca üretici gücünü daha çok tahrip ediyordu.

El Emeği ile Zihinsel Emek Arasındaki Karşıtlık

Yunanistan'da ve daha sonra Roma'da köleci ilişkilerin genişlemesi, ta Asya ve Afrika köleci despotizmlerine değin varan zihinsel emek ile el emeği arasındaki karşıtlığın güçlenip belirginleşmesine yardımcı oldu. Bu karşıtlığın belirginleşmesinin nedeni, yalnızca, fizik olarak çalışmak zorunluluğundan kurtulmuş olan köle sahiplerinin kendilerini zihinsel uğraşlara, yönetime, hukuk bilimine, mahkemelere, sanatlara ve edebiyata vb. verebilmeleri olgusunda yatmamaktadır.

Önce Yunan'da, daha sonra Roma'da, geniş halk yığınlarını saran her çeşit el emeğinin horgörülmesi, el emeği ile zihinsel emek arasındaki uçurumun derinleşmesinin başlıca nedeni oldu.

Köle sayısının daha önce görülmemiş bir biçimde artması, el emeğini, özgür bir insana yakışmayan, onur kırıcı bir uğraş sayan özgür köylü ve zanaatçıların gitgide yıkımına neden oluyordu.

Kölelik çağında doğmuş olan bu açık karşıtlık, insanın insan tarafından sömürülmesi üzerine kurulan sonraki bütün ekonomik ve toplumsal biçimlerde sürüp gitmiştir.

Yabancıların Saldırısına Karşı Savunma

Yunan siteleri, birçok kez, yabancı saldırıları püskürtmek zorunda kaldılar. [sayfa 109]

Perslerin saldırısı, MÖ 6. yüzyılın sonundan 5. yüzyıla değin, büyük bir tehlike oluşturdu. Hindistan'dan Mısır'a değin yayılan büyük köleci Pers İmparatorluğu, MÖ 6. yüzyılda kurulmaya başlamıştı. Bu yüzyılın ikinci yansında, Persler, Küçük Asya'nın Akdeniz kıyılarındaki Yunan sitelerini ele geçirdiler ve burayı satraplıklarından (valiliklerinden) biri yaptılar. Persler, MÖ 512 yılında, kuzeyde, İskitler e karşı yenilgiyle sonuçlanan bir sefer açtılar. Yunanlıların gözünde, Perslerin saygınlığı, bu yenilgiden sonra azalmış oldu.

MÖ 500 yılında, Küçük Asya'nın çok büyük bir Yunan kenti olan Milet'te, öteki Yunan kentleri tarafından da desteklenen, bir isyan patlak verdi. Başlangıçta zafer kazanan isyancılar, Pers ordusunu yendiler ve satraplığın başkenti Sardes'i ele geçirdiler. Ama ellerinde, ancak önemsiz kuvvetler bulunan Küçük Asyalı Yunanlılar, öteki Yunan devletlerini yardıma çağırdılar. Yalnız Atina ve bazı Öbe kentleri, birkaç gemi yollayarak, çağrıya karşılık verdiler. Bu arada Persler, kalabalık bir ordu topladılar ve karşı-saldırıya geçtiler. Yunanlıların zorlu direncini kırdıktan sonra Milet'i aldılar, yakıldılar ve böylece kentin bütün sakinlerini ya öldürdüler ya da köle yaptılar. Pers kralı Darius, "toprak ve su" istemek (yani egemenliği altına girmelerini istemek) üzere bütün Yunan devletlerine, elçiler gönderdi. Birçok Yunan kenti teslim oldu. Yalnız Atinalılar ve İspartalılar, Darius'un teslim çağrısına, elçileri katlederek karşılık verdiler. Dev bir donanmanın koruduğu Pers ordusu, Çanakkale'yi geçmeye başladı. Ama şiddetli bir fırtına sonunda, Pers gemileri battı ve ordu geri dönmek zorunda kaldı.

İki yıl sonra (MÖ 490'da) Persler, Attika'ya çıktılar, Atina büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Sparta aristokrasisi, demokratik cumhuriyete yardım etmek için, hiç ivmedi. Yalnız, küçük Plate kenti, zayıf bir yardımcı birlik [sayfa 110] gönderdi. Maraton çarpışmasında, Persler, şiddetli bir saldırıya uğradılar ve savaş alanı üzerinde 6.000 ölü bıraktılar. MÖ 480'de, Persler yeniden askerî saldırıya giriştiler, Kalabalık bir ordu, koskoca bir donanmanın desteği ile Trakya'dan geçerek, Balkan yarımadasına doğru yöneldi. Sitelerin çoğunluğu, Perslere karşı koymaya cesaret edemediler. Atina ve Sparta gibi birkaç Yunan devleti, kendilerini korumak için birleştiler.

Pers birlikleri, Orta Yunanistan'a geçit veren Termopil boğazına geldikleri zaman, müttefiklerin elinde, henüz, örneğin 300'ü Ispartalı savaşçı olmak üzere önemsiz bir kuvvet vardı. Ispartalılar ve kralları Leonidas, son neferlerine kadar savaş alanında öldüler; ama bu sayede, müttefiklerinin kuşatılmasını önlediler.

Yunanlıların dışıdış karşı koymasına karşın, Persler, Termopil'i zorladılar ve merkezî Yunanistan'a akın ettiler. O zaman savaş iyice kızıştı. Atinalılar, kadınları, çocukları, yaşlıları ve değerli şeylerini, Salamin ve Egde adalarına taşıdılar. Sonunda, Pers donanmasını ezici bir bozguna uğratmayı başardılar. 479'da Yunanlıların birleşik ordusu, Pers kara ordusunu yendi.

Perslere boyunegmiş olan siteler, yabancı boyunduruğunu sarstılar ve ayaklandılar. Son çarpışma, 449'da, Milet ayaklanmasından yarım yüzyıldan fazla bir zaman sonra oldu. Persler, Kara Yunanistan'dan, adalardan ve Küçük Asya'nın Akdeniz kıyılarından çekilmek zorunda kaldılar.

Yunanlılar, özgürlükleri ve bağımsızlıkları için savaşmışlardı. Onların zaferlerinin başlıca nedeni işte buradadır. Pers ordularına gelince, bunlar, özellikle ele geçirilmiş topraklar üzerindeki kabileler ve topluluklar arasından toplanmışlardı ve Pers kralları için savaş kazanmakta hiçbir çıkarları yoktu ve savaşın sonucu onları ilgilendirmiyordu.

Med savaşları sırasında, Yunan siteleri, pek çok savaş [sayfa 111] tutsağı ele geçirdiler ve bunları, köle haline getirdiler. Bu, bütün yarımada üzerinde, özellikle köle akınının çok güçlü olduğu Atina'da, köleci ilişkilerde yeni bir ilerleme ile sonuçlandı.

Perslerin Akdenizdeki egemenliklerinin yıkılması gibi, bu geniş bölgede Yunan tacirlerinin durumunun sağlanması da,

Yunanistan'ın geleceği üzerinde büyük bir etki yaptı. Askerî zafer, sitelerin bu zaferi izleyen açılıp gelişmelerinin belirleyici koşullarından biri oldu.

Siteler Sisteminin Bunalımı

Eski Yunanistan'ın köleci site-devletleri sisteminin bunalımı ile sonuçlanan olaylar, MÖ 5. yüzyılın sonuna ve 4. yüzyılın başına değin uzanır.

Bunalım, özellikle ekonomik ilişkilerin, sitelerin siyasal sınırlarını pek çok aşmasından ileri geliyordu. Şimdi sitelerin ekonomisi, köle emeğinin gittikçe daha çok sömürülmesine dayanıyordu. Özgür insanlar olan köylülerin ve zanaatçıların daha önce ağır baskın bir rol oynamış olan emekleri, kısa zamanda önemini yitirdi. Kölelerin sayısı, ticaret ilişkilerinin genişlemesi, aynı zamanda Yunan devletleri arasında pek sıklaşan çatışmalar ve savaşlar nedeniyle artıyordu. Sonu gelmez askerî ve siyasal kargaşalar, özgür köylülerin durumunu tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramıyordu. Toprak, köle sahiplerinin elinde toplanıyordu. Yoksullasmış köylüler, kentlere gelip, kentlerin aşağı tabakalarının saflarına katılıyor; özellikle işsiz-güçsüz tabakasını, "lumpenproletarya"yı artırıyor. Yoksullar ve zenginler arasındaki çelişki, durmadan büyüyordu. Yurttaşlar arasındaki eski görece birlik, artık geçmişe ait bir şeydi. Yapıtlarından birinde, Platon, kentlin, zenginlerin ve yoksulların kenti olmak üzere, ikiye bölünmüş olmasından yakınır.

Özgür köylülerin mülklerinin, yetersizliğinin, köleliğin [sayfa 112] genişlemesi sonucu, zanaatçı emeğinin derece derece azalmasının, ekonomi üzerinde, daha başka kötü etkileri de oldu. Köle emeğinin gittikçe daha geniş ölçüde kullanılması, tekniğin yetkinleşmesini ve, bütünü içinde, üretimin gelişmesini engelliyordu. Sonunda, siteler sistemi de bundan etkilendi.

Büyük yurttaş yığınlarının yoksullaşması, sitenin askerî gücünü baltaladı ve ücretli askerliğin geniş ölçüde yayılmasının nedeni oldu. Her ne kadar bütün içinden bazı kentler ve bazı adalar (örneğin Tebler tarafından yönetilen Attikobeosya ittifakı) yükselip ortaya çıkıyorsa da, Helen ülkesi tümüyle zayıflıyor ve çökmeye başlıyordu.

Siteler sisteminin bunalımının siyasal nedenleri arasında, başında Sparta ve Atina Konfederasyonu olmak üzere, Peloponez

Birliğini birbirine düşüren Peloponez savaşları (MÖ 431-404) sonunda, sitelerin kuvvetten düşmelerini ve zayıflamalarını da saymalıyız.

Merkezileşen Köleci Devletin Billurlaşması

Sitelerin zayıflaması dönemi, Balkan yarımadasının kuzeyinde yeni bir köleci devlet olan Makedonya'nın doğuşu ve hızla ilerlemesi ile aynı zamana raslar. Köleci toplumun içindeki çelişkiler, Makedonya'da, Yunanistan'da olduğu kadar belirgin olarak kendilerini ortaya koymamışlardı. Makedonya ordusunun temelini oluşturanlar, özgür köylüler, topluluk üyeleriydiler. Askerî seferlerle siyasal manevraları da birlikte yürüterek Kral Filip II, iç çelişkilerle parçalanmış olan Yunan site cumhuriyetlerini kendi egemenliğine boyunegdirmeyi başardı. Filip'in MÖ 377'de Korent'te topladığı kongre, bütün Yunan devletleri arasında barış ilân etti, aralarında savaşmalarını yasakladı ve Perslere karşı savaş açtı.

Böylece Yunanistan (Isparta'yı saymazsak) birleşmiş oldu. Meta üretiminin artışının ve siteler sistemindeki bunalımın önceden belirlediği bütün evrim, birleşmeyi zorunlu [sayfa 113] kılıyordu. Ama birlik, zorla kabul ettirildi ve yabancılar tarafından gerçekleştirildi.

Yunan-Makedonya Fetihleri

Nesnel olarak, Yunan devletlerinin birleşmelerinde ve aralarında barış yapmalarında, geniş yığınların da çıkarları vardı. Savaşlar ve bitmez tükenmez çatışmalar, onlara çok pahalıya maloluyordu.

Bu birleşmenin gerçekleştirilme biçimi, gene de açık bir hoşnutsuzluk yarattı. Bu yüzden Korent kongresi, 337'de İran'a savaş ilân etti; halk yığınlarının hoşnutsuzluğunun yönünü değiştirecek olan bu savaş, aynı zamanda Makedonyalı şeflere, Doğunun sayısız hazinelerine sahip olmayı, yabancı ülkelerin ele geçirilmesini, kalabalık bir nüfusun kulluk ve köleliğini vaadediyordu.

Pers İmparatorluğuna karşı seferleri yöneten, antikçağın ünlü askerî ve siyasal şefi Büyük İskender oldu.

Onun komutasındaki Yunan-Makedonya orduları, kısa zamanda (MÖ 334'ten 327'ye kadar) Küçük Asya'yı, Suriye'yi, Filistin'i, Fenike'yi, Mısır'ı, Mezopotamya'yı, İran'ın tamamını, Orta Asya'nın,

Hindistan'ın bir bölümünü ele geçirdiler.

İskender'in yenilmez ordularının ilerleyişi, ancak, Orta Asya'da, bugünkü Sovyetler Birliği toprakları üzerinde, yerel kabileler tarafından durduruldu.

Askerî üstünlük ya da büyük askerin dehası, Yunan-Makedonya birliğinin başansını açıklayan tek neden değildir. Başta gelen neden, Perslerin boyunduruk altına aldığı ve Pers aristokrasisi hesabına savaşmak istemeyen birçok kabile ve halkların hoşnutsuzluğu. Çok kez, bu kabile ve halklar bile, İskender'in ordusuna yardım ediyorlardı. Öte yandan, sınıf egemenliğini elinde tutmak kaygısında olan yerel aristokrasi de, fatihlerle, kendi isteğiyle uyuşup anlaşıyordu. [sayfa 114]

İskender, Babil'i, boyutları bakımından tarihte daha önce eş görülmemiş büyüklükteki koskoca devletinin başkenti yaptı.

Siteler Sistemi İle Doğu Despotizmleri Rejiminin Sentezi Yunan-Makedonya-Helen Devletleri

Yunan-Makedonyalılar, Asya ve Kuzey Afrika ülkelerinde Yunan uygarlığının gerçekleştirmelerini yaydılar, öte yandan kendileri de Doğu halklarının kuvvetli etkisi altında kaldılar.

Yunan dünyası ile Doğu dünyası arasında daha MÖ 2. binyıllarından beri kurulmuş olan ilişkiler, artık iktisadî, toplumsal, siyasal, ideolojik vb. gibi çeşitli alanlara yayılıyordu. Yunan dünyası ile Asya ve Afrika'nın eski monarşilerinin bu karşılıklı etkileri, iç içe girmeleri, birbirlerini zenginleştirmeleri, özet olarak, helenizm kavramını belirler. Bu terim, genellikle Büyük İskender'in fetihleri çağını ve Roma fetihlerine değin süren helenistik devletlerin gelişme dönemini belirtir.

Yunan-Makedonyalılar gittikleri yerlere, kökleşen siteler sistemini de götürdüler. Ama Doğuda, site, bağımsız köleci bir cumhuriyet olmadı. Bazı ayrıcalıklara sahip olmakla Birlikte, hükümdar (monark) tarafından denetlenen bir kent oldu. Bir yandan, siteler sistemi, oldukça dar bir ilanı kaplıyordu. "Hora" topraklarının büyük bir bölümü üzerinde, köleci despotizm düzeni egemendi. Hora, kırık elleri ve ayrıcalıklardan yararlanmayan kentleri içine alıyordu. Öte yandan, İskender tarafından ele geçirilen devletlerde, köleliğin eski biçimleri ile Asya'da varlığını sürdürmüş olan daha ilkel biçim-

leri birbirine karşıyorlardı. Fatihlerin ardısıra giden Yunan ve Makedonya zanaatçıları, kendi deneyimlerini ve sanatlarını da birlikte götürdüler ve karşılığında Doğulu meslektaşlarının sanatlarını öğlendiler. Zanaatçılığın gelişmesiyle birlikte, ürünlerin değişmesinde [sayfa 115] ve ticarete bir artış görüldü. Yunan-Makedonyalılar ile Asya ve Afrika halkları arasında gelişen ilişkiler, yerel aristokrasi ile yeni gelenler arasında dereceli bir kaynaşmanın oluşmasına yardım etti; “helen” terimi etnik (ırkî-kavmî) karakterini yitirdi ve bir sınıf anlamı kazandı. Her aristokrat, milliyetinden bağımsız olarak, bir “helen”di.

İlk bakışta, İskender’in bıraktığı koskoca imparatorluk sağlam gibi görünür. Ama, köleler ile efendiler arasındaki, yeniler ile yenilenler arasındaki, siteler ile hora arasındaki, köle sahiplerinin çeşitli grupları arasındaki çelişkiler ve özellikle ekonomik birliğin bulunmayışı, bu imparatorluğu kısa ömürlü, geçici bir varlık haline getiriyordu.

323 yazında, bu büyük başkomutan kendi yerine birini seçmeye zaman bulamadan öldü. Koskoca imparatorluk, önem bakımından birbirinden farklı bir sürü bağımsız krallıklara bölündü; bu krallıkların bağrında az önce söylediğimiz çelişkiler ağırlaşmaya ve şiddetlenmeye devam ediyordu.

2. İDEOLOJİ VE KÜLTÜR

Köleci ilişkiler kurulup geliştikçe, eski Yunan’da, özel bir ideoloji oluşuyordu. Bu, bazı dinsel ve felsefi görüşlerden yararlanarak, kendi egemenliklerini sürdürmek isteyen köle sahiplerinin ideolojisi oldu. Köle sahiplerinin egemen sınıfı arasında ortaya çıkan toplumsal ve siyasal çatışmalar çeşitli felsefi anlayışlar arasındaki savaşımdayansiyordu.

Yunan halkının göz kamaştırıcı gerçekleştirmeleri, kültürde, özellikle Avrupa kültüründe çok büyük bir rol oynadı.

Ege Uygarlığı Denilen Girit-Miken Uygarlığı

Eski Yunan’ın zengin kültürü, kökenlerini, MÖ 3. ve 2. binyıllarının eski köleci toplumlarının kültüründen, Miken, [sayfa 116] Kara Yunanistanı, Girit, Ege Denizi adaları ve Batı Küçük Asya (Truva)

kültüründen alır. Girit-Miken ya da Ege uygarlığı denen uygarlık, sonraki kuşaklar tarafından benimsendi, yeniden canlandırıldı ve zenginleştirildi. Yunan edebiyatının ilk örnekleri, MÖ 2. binyıllarına uzanır.

Eski dünyanın mimarlık ve plastik sanatları (çok renkli seramik ve yağlıboya duvar resmi), doğuşlarını, Ege uygarlığına borçludur. Müzik ve şiir hakkında da, aynı şey söylenebilir. Arkeolojik kazılar, Giritlilerin, Miken’de oturan Aşenlerin ve Truvalıların yaptıkları büyük sarayları, heybetli kaleleri, yolları, sulama tesislerini ortaya çıkarmaktadır. Bu kazılarda, süslü kakmalarla işlenmiş silahlar, altın ve gümüş mücevherler ve avadanlıklar bulunmaktadır.

Homeros Toplumunun Kültürü

Homeros’un *ilyada* ve *Odiseus* destanları, antikçağın baş yapıtlarıdır. Homeros, kendisinden önce halk ozanları tarafından yaratılmış olan türkülerini derledi ve yeniden canlandırdı. Başlangıçta sözlü yapıtlar olan ve 6. yüzyıldan başlayarak Atina’da kaleme alınan Homeros’un şiirleri, MÖ 11 -8. yüzyıllarda, Ege Denizi havzasında, ilkel topluluk evresinde bulunan kabilelerin büyük akını sonunda yıkılan, daha eski köleciler devletlerin kalıntıları üzerinde kurulmuş Yunan toplumunun anıtıdır. Bu yapıtlarda yansınan genç Yunan toplumu, homerik toplum adını almıştır. 19. yüzyılın Rus eleştirmeni V. Bielinski’nin benzetmesine göre, “Homeros’un sanat dehası, işlenmemiş efsane ve halk türkülerini filizlerinin içinden geçerek, işlenmiş altın biçiminde aktığı bir yüksek fırın oldu”.

Yunan Mitolojisi

Homeros’un şiirlerinde ve eski Yunan’ın öteki manzum yapıtlarında, somut yaşamı yansıtan gerçekçi konular, efsanelerle [sayfa 117] içiçe giriyordu. Yunan efsaneleri, kökenlerini, ilkel topluluk dönemindeki Ege Denizi havzası sakinlerinin dinsel betimlemelerinden alır. Ama, Yunan mitolojisi, bunların tek mirasçısı olmadı. Eski halklarının dinsel anlayışları, eski Yunan folkloruna, daha sonra edebiyat ve sanatına damgasını vurdu. Dine benzeyiş bakımından, mitoloji, doğanın çevrelediği ilkel insanların ve insan yaşamının gerçeğsiz betimlemesi idi. Bu, suyun, havanın, ateşin ve toprağın

mitolojik anlatımında da böyleydi.

Açılıp geliştiği ölçüde, mitolojinin dinsel temeli açığa çıkıyordu. Eski Yunanlıların Olimpos dini başlıyordu.

Mitolojik Olimpos Dini

Olimpos dini, Yunanlıların oturduğu bütün bölgelerde az çok türdeş dinsel inançların oluştuğu MÖ 6. yüzyıla doğru ortaya çıktı. Bu inançlar, en büyükleri Zeus olan tanrılar ailesinin oturduğu kabul edilen Olimpos dağından ötürü, Olimpos dini diye adlandırılan dini oluşturdu. Olimpos dininde, herhangi bir örgütlenme, dogmalar ya da sistem halinde kurulmuş ayinler yoktu. Çeşitli tanrılara adanan tapmaklar, din yaşamında önemli rol oynuyorlardı; ama türdeş bir sistem oluşturmuyorlardı. Özel bir rahipler kastı da yoktu. Rahiplerin görevi, Meclisin seçtiği kişiler tarafından görülüyordu.

İnsan-biçimcilik (*antropomorphisme*), tanrılara yüklenen insansı görünüş, Olimpos dininin, halk yığınlarının derinliklerine kök salmasına yardımcı oldu. Olimpos tanrılarına tapınma, giderek, Yunan sitelerinin resmî dini haline geldi. Olimpos dini, kölelerin ve yoksul emekçilerin sömürsüne adanmıştı. Haklardan yoksun halk yığınları, sık sık, resmî dine karşı kendi koruyucu öztanrılarına tapma dinini çıkarıyorlardı. Örneğin, tanrının koruyucu tanrısı Diyonizos'a tapma böyle oldu, onun onuruna halk şenlikleri düzenleniyordu. Resmî dine karşı çıkan bu dinsel heterodoksi ^[sayfa 118] (hak tanınan mezheplere aykırılık) geleceğin dinsel mezhep sapkınlıklarının ilkörneği oldu.

Mö 8. Yüzyıldan 6. Yüzyıla Değın Kültürün Açılıp Gelişmesi

13-6. yüzyıllarda Yunanistan'ın ekonomik başarıları, kültürel yaşamın açılıp gelişmesi ile birlikte gidiyordu.

8. yüzyılda, Fenikelilerin harflerinin kullanılmasına dayanan Yunan alfabesi ortaya çıkıyor. Edebî yaratıcılık yeni bir döneme giriyor, *ilyada* ve *Odiseus'a* “nazire manzumeler” ve “Homeros türü ilâhiler” eklendi. Bu yapıtlar, mitolojiye daha derinden bağlıydılar, ama, ozan Hesiodos'-un *Çalışmalar ve Günler* adlı manzumesi, Yunan toplumunun günlük yaşamını yansıtır. Yazar, zenginler ve güçlüler tarafından ezilen basit bir çiftçinin yaşamını anlatır.

İlk edebî nesir yapıtları görünmeye başlıyor. Önceleri ağızdan ağıza dolaşan masallar, yavaş yavaş yazılıyor. Hayvanlar üstüne masallar büyük bir ilgi görüyor; bunlar, hep hayvanların canlandırıldığı halk masallarıdır. Bu masal anlatıcıları arasında eski bir köle olan Ezop'u belirtelim.

MÖ 8. yüzyıldan 6. yüzyıla değin süren dönem, sanatların, özellikle mimarlığın gelişmesinde önemli bir aşama gösterir. Bir önceki çağın ayırmedici özellikleri olan ağaçtan tapınakların yerini, taş yapılar aldı. Dorik ve İyonik biçimlerin oluştuğu görülüyor. Plastik sanatlarda gerçekçilik üstün geliyor. Heykeltçilik, kapların süslenmesi yetkinleşiyor.

Doğanın Bilimsel Araştırılmasının Başlangıcı

Kültürel yaşamın açılıp gelişmesi, doğa bilimlerinin dorusu ile birlikte yürüdü. Doğanın bilimsel bilgiler, henüz kollara ayrılmamıştı. Özelleşmiş herhangi bir bilim kolu yoktu. Yaşamın bütün alanları, gökbiliminden tıbbaya değin, hepsi birlikte, Yunan bilginleri için gözlem konusu idi. Doğayı [sayfa 119] bilimsel olarak keşfetmek girişimleri, aynı zamanda, doğanın materyalist anlayışının bir belirtisi oldu. İnsanın tanrısal güçlerin bir yaratığı olmadığına, tersine, tanrıların insanın hayalgücünün yarattığına inanılmaya başlanıyor. Doğa olaylarının gözlemi, materyalist anlayışların biçimlenmesine katkıda bulunuyor.

Materyalist İyon Okulu

Küçük Asya'nın, Akdeniz kıyıları üzerinde kurulmuş kentlerin, en başta Milet, Efes, Foça'nın hızla gelişmesi, kültürel yaşamın çiçeklenmesine olanak verdi. Materyalist filozofların ilk okulları (İyonya doğa felsefesi) burada ortaya çıktı. İyon filozofları, sonsuz çeşitlilik içinde görülen kendilerini çevreleyen dünyanın maddi temelinden başkasını kabul etmiyorlardı. Başka bir deyişle, ilkel materyalizmin kendiliğinden yorumcuları oldular. En büyükleri Thales, Anaksimandros ve Anaksimenes idi (MÖ 7. yüzyılın sonu ve 6. yüzyılın başları).

İyon okulunun temsilcileri, doğa üzerine felsefelerinden ayrılmaz; geniş bilgilere sahiptiler. Bununla birlikte, onların görüşleri, hâlâ mitolojinin etkisi altında bulunuyordu.

6. yüzyılın sonunda, İyon materyalist felsefesi, Efesli Herakleitos'la yeni bir gelişme gösterdi. Herakleitos'a göre, varolan her şeyin temeli ateştir. İnsanlık tarihinde, ilk olarak Herakleitos, evrensel devinme fikrini, karşıtların savaşımı ve birliği fikrini ortaya attı: "aynı ırmağa iki kez girilemez", "canlı ve ölü, uyanık olan ve uyumakta olan, genç ve yaşlı, bizde, tek ve aynı şeydir", "çekişmekte olanlar birleşeceklerdir, birbirlerinden ayrılanlar yüksek bir uyum oluşturacaklardır ve bütün bunlar, savaşım ile tamamlanırlar". Dâhice sezgisine karşın, Herakleitos, karşıtların birliğinin göreceli bir değeri olduğu halde, savaşımın mutlak bir niteliği olduğunu anlamıyordu. Herakleitos'un görüşlerinde [sayfa 120] diyalektik materyalizmin ana çizgileri, başverip kendilerini belli ediyorlardı. İnsan bilgisinin niteliği sorununun ilk ele alan Herakleitos oldu; ona göre, insan bilgisi, konu olarak, doğayı almıyordu.

Felsefede İdealist Eğilimler

Matematiğe, en üstün derecede soyut bir düşünce biçimini gerektiren bu bilime tutkusu olan bazı filozoflar, idealist eğilimi temsil ediyorlardı. Bunlar, çeşitli idealist anlayışlarını kurmak için matematikten yararlandılar; örneğin, sayılar üzerine gizemli bir teori geliştirdiler. Bu ilk idealist filozoflar, Pitagoras ve onun öğretileri (MÖ 6. yüzyıl) oldular. Sayılara ve matematik kavramlara gizemli bir nitelik veriyorlar ve örneğin, 1 sayısının kötülüğü, 2 sayısının iyiliği, 10 sayısının yetkinliği açıkladığını, vb. ileri sürüyorlardı.

Güney İtalya'da bir Yunan kolonisi olan Elea'daki idealist okulun temsilcileri, kendilerini, varolan her şeyin değişmezliğini kanıtlamaya adıyorlardı.

Felsefede Materyalist Ve İdealist Görüşler Arasında Savaşım

Felsefede materyalist görüş, dinsel, idealist eğilime karşı amansız bir savaşım içinde geliyordu. Materyalist filozoflar, mitolojik efsanelerin doğa üzerine gözlemleri yansılan bölümünden yararlanmaya çalışıyorlardı; vardıkları sonuçlar, Asya ve Kuzey Afrika halklarının birikmiş bilimsel bilgilerine dayanıyordu.

İdealist filozoflar ise, Yunan mitolojisinin tanrıbilimsel, dinsel

bölümüne dayanıyorlardı. Asya ve Afrika halklarından çeşitli dinsel öğretiler alıyorlardı.

Bütün eski Yunan ve helenizm tarihi boyunca sürüp giden iki felsefe eğilimi arasındaki savaşım, bu döneme değin uzanır. Bu, ideolojik savaşım da yansıyan, toplumsal ve [sayfa 121] siyasal gruplaşmaların savaşımıydı. Yunan toplumu geliştikçe, bu savaşım da çeşitleniyordu.

Bilimin Kollara Ayrılmasının Başlangıcı Kültürün Açılıp Gelişmesi

MÖ 5. yüzyıl Yunanistan'ında, iktisadî ve siyasal yaşamın hızla ilerlemesi, kültürün gelişmesine katkıda bulundu. 4. yüzyılda, iç çelişkilerin keskinleşmesi, bu ilerlemeyi yavaşlatmadı. Artık, matematik, gökbilim ve tıp ilerliyordu.

Antikçağ matematikçileri, büyük bir pratik ve teorik önemi olan fikirler ileri sürdüler. Bunlar arasında, sonsuz küçüklükler fikri ile, akla-uygun olmayan (irrasyonel) sayılar hakkındaki çağdaş teorisinin ilkörneği olan, sonsuz (ortak ölçüleri olmayan) büyüklüklerin birbirleriyle ilişkisi konusundaki Knidoslu Evdoksus'un teorisini belirtelim.

Gökbilimde bilimsel varsayımların, özellikle yeryüzünün ve öteki gökcisimlerinin yuvarlaklığı konusunda varsayımların doğduğu görüldü. Meton, 365 1/2 günlük bir güneş takvimi yarattı. Bu takvimi, ilkçağ Roması'nın Jelyen takviminin kabulüne kadar korundu.

Hippokrates, tıbbın her alanında, önemli pratik gözlemlerde bulundu, bu gözlemlerini birkaç cilt içinde topladı. İnsan, insan yaratılışının (mizacının) dört ögesi teorisini Hippokrates'e borçludur.

Heredot ve Tukidides gibi bu çağın bazı yazarları, yapıtlarını, tarihsel olaylara ve çağlarının olaylarına ayırdılar.

MÖ 5. ve 4. yüzyıllarda, edebiyat ve plastik sanatlar, ileri bir düzeye ulaştılar. Eski dinsel bayramlar, tiyatro oyunlarına kaynak oldu. Trajedi yazarları, Ahileos, Sofokles, Euripides, güldürü ozanı Aristofanes, evrensel kültürü etkilemekten geri durmadılar.

Bu çağda, ünlü heykeltarihi Miron, Fidias ve Polikletes, daha sonra Praksiteles, sanatlarını yarattılar. Yunan mimarisinin [sayfa 122] dikkate değer anıtları, zamanımıza değin korunmuştur.

Eski Yunanlılar müziği çok seviyorlardı. Telli, nefesli ve vurmalı çalgılara sahiptiler.

Materyalizm İle İdealizm Arasındaki Savaşımın Belirginleşmesi
Demokritos'un Çizgisi

İdealist ve materyalist filozoflar arasındaki savaşım belirginleşiyor. Bu, köleci Yunanistan'ın iki eğiliminin, siyasal yaşamın iki kampının temsilcileri arasındaki kavga oldu. Materyalist filozoflar, demokratik biçimi içinde köleci toplumun, yani Atina tipindeki demokratik sitenin ideologları idiler. İdealistler ise, Sparta tipindeki oligarşik siteyi temsil ediyorlardı.

Materyalist filozoflar, yaşamın getirdiği sorulara yanıt bulmak istiyorlardı. Bu sorulardan bir tanesi, maddenin yapısı sorunu idi. Maddenin yapısı, Anaksagoras (MÖ 500-428'e doğru), Empedokles (483-423), Demokritos (MÖ 460-370'e doğru) gibi büyük doğa bilginlerinin inceleme konusu oldu. Anaksagoras'a göre, varolan her şey, "homeomeriler" ("türdeş parçalar"), bütün cisimlerin "tohumları" dediği maddî parçacıklardan (*particules*) oluşmaktadır.

Empedokles'e göre, dünya, dört maddî ögenin ("kökler" in), yani toprak, hava, su ve ateşin bir bileşimidir. Bu "kökler", sonsuza değin bölünebilirler. Aşk ve kin gibi iki maddî güç tarafından harekete getirilirler. Empedokles'in, organik dünyanın bu "kökler" den başlayarak doğuşu konusundaki fikrine değinelim. Bu fikrin daha sonraki gelişmesi, bir ölçüde, en uygunların kalımlılığını sağlayan doğal seçme kavramına bağlanıyordu.

Demokritos, daha önce öncellerinden biri olan Lökipoş tarafından ortaya atılan atomlar, bölünmez maddî parçacıklar fikrini geliştirdi. Bütün doğal olayların temeli olan ^[sayfa 123] atomlar, bu teoriye göre, nitelik bakımından türdeş olan öğelerdir ve birbirlerinden ancak nicelikleri, uzay içindeki durumları ve bileşim düzenleri ile ayrılırlar. Demokritos'a göre, maddenin kendinden ayrılmaz devinme zorunluluğu, bütün olayların nedeni, maddenin en önemli özelliğidir. Demokritos, maddenin öncesizliği ve sonsuzluğu fikrini ileri sürüyordu: "Hiçbir şey yoktan varolmaz, hiçbir şey yokolmaz." Demokritos, hayvanlar âleminin kökenini materyalist bir biçimde açıklamaya ve insan "ruh"unun maddî niteliğini ve beden gibi ölümlü olduğunu kanıtlamaya çalıştı. MÖ 5. ve 4. yüzyıllarda, Demokritos'un,

en göze çarpan temsilcisi olduğu materyalist eğilim, güçlenerek ilerliyordu. Demokritos'un uyandırdığı eğilim, idealist anlayışlara karşı savaşımında dayanıklılık kazanıyordu.

Materyalist Filozofların Tanrıtanımazlığı

Materyalist felsefe ilerledikçe, tanrıtanımaz dünya anlayışı da geliyordu. Köleci demokrasinin ilerleyip gelişmesi de, bu dünya anlayışının siyasal temeline hizmet etti.

Filozoflar, materyalizmi tutkuyla salık verirken, “tanrısal neden”e hiç yer vermiyorlardı. Herakleitos, çevresindeki dünya hakkında, evren hakkında: “Dünya birdir, ne bir tanrı, ne de bir insan tarafından yaratılmıştır, bir yasaya göre yanan, bir yasaya göre sönen, başı ve sonu olmayan canlı bir ateş olmuştur, ateştir ve ateş olacaktır.” diye yazıyordu.

Materyalist filozoflar, ruhu, maddî bir ilke sayıyorlardı. Toplumsal olaylar alanında ise, tanrıların iradesi yerine, insan usunu koydular.

İdealist Eğilimlerin Gelişmesi Platon'un Çizgisi

İdealist, çizginin temsilcileri, her çareye başvurarak, materyalist filozofların etkisini gidermeye çalışıyorlardı. [sayfa 124] Atina, onların savaşımının başlıca arenası oldu.

İdealist görüşler, sofistleri, “bilgelik ustalarını”, her ne kadar bunlar hâlâ bazı tanrıtanımaz ve materyalist fikirler taşıyorlarsa da, karakterize ediyorlardı. Sicilya'nın dikkate değer sofisti Gorgias (MÖ 483-376'ya doğru), dünyayı, genel olarak nesnel gerçekliğin (*verite*) varlığını tanıma olanağı olduğunu kabul etmiyordu. Felsefi öğretiler ile yaşam arasındaki bağı yadsıyarak, felsefeyi güzel söz söyleme oyunu yapan sofistler pek çoktu. Sokrates (MÖ 469-399), sofistlerin idealist ilkesini geliştirdi, “ben”i, bilginin kaynağı yaptı. “Kendi kendini tanı” diyordu. Sokrates, doğa olaylarının ve toplumsal yaşamın materyalist açıklamasına karşı koyuyordu. İdealist eğilim, Sokrates'in öğretilisi Platon (MÖ 429-347'ye doğru) ile, doruğuna vardı. Bu, bize, “Platon'un çizgisi”ni, “Demokritos'un çizgisi” ile karşı karşıya koyma olanağını verir. Platon, duyulabilen maddî dünyayı “gerçek

dünyanın gölgesi”, “genel fikirlerin”, kavramların, olayların ve nesnelere yansıması gibi anlıyordu. İnsan, bu genel fikirleri, “ölümsüz ruh”unun anımsamaları sayesinde bilebilir. İşte bu, sık sık savunulan nesnel bir idealizmdir.

Mistik fikirleri, Platon’da çok kuvvetli olarak belli olmaktadır.

Aristoteles

Eski dünyanın büyük düşünürü Aristoteles (MÖ 384-322), Demokritos ile Platon arasında, ortada yer tutar. Fikirlerin duyularüstü dünyası hakkındaki Platon’un öğretilerini, eleştirici bir gözle inceliyordu. Bizim dışımızda, nesnel bir dünyanın varlığını kabul etmekle birlikte, duyusal algıları, dünyanın kusursuz bir betimlemesinin kaynağı gibi görüyordu. Bu en önemli felsefe tezi, Aristoteles’in materyalizme yaklaştığına tanıklık etmektedir. Aristoteles’e göre, platoncu “fikirler”, görüşmelerin ve algılanan nesnelere, ne [sayfa 125] ortaya çıkış nedenlerini, ne de evrim nedenlerini açıklayabilecek yetenekte idi.

Ama Aristoteles, varlık (duyusal algılar) ve düşünce arasındaki ilişki konusunu olduğundan, idealist konumda kaldı. Bilgi süreçlerinde, anlayan, kavrayan ruh, maddi bedenden bağımsız olarak kesin bir rol oynar. Ona göre edilgin (pasif) ve biçimsiz madde, etkin (aktif) bir güç tarafından devindirilmiştir. Bu gücün çıkış noktası ve aynı zamanda evrensel evrimin son amacı, bir çeşit “bütün biçimlerin biçimi”, yani Tanrı idi.

Ünlü bilgin Aristoteles, doğal bilimler, özellikle zooloji konusunda, tarih, edebiyat, mantık ve edebiyat teorisi konularında pek çok yapıt yazdı. Aristoteles’in siyasal sorunlara ayrılmış yazıları, çok ilgi çekicidir. Çeşitli devletlerin siyasal düzenlerine özgün bir toplu bakış olan *Atinalıların Politikası* adlı kitabında, “politika” terimini de, ilkin Aristoteles kullandı.

Helenizmin İdeolojisi ve Kültürü

Helenistik dünyanın kültürü, eski Yunan’da yaratılmış olan şeylerin en iyisini kendine maletti. Helenistik devletlerin oluşmuş bulunduğu geniş bölgelerin herbirinde, helen kültürü ile yerel kültürler gibi, çeşitli bilimsel eğilimler, sanat ve edebiyat eğilimleri de

birleşip kaynaşıyordu. Üretimin gelişmesi, doğa bilimlerinin ilerlemesine yardımcı oluyordu. Doğanın, doğru ve özenli araştırılması bu çağa değin uzanır.

Bilimsel bilgi dalları, kesin olarak felsefeden ayrılırlar ve hızla ilerlerler. Bununla birlikte, bazı düşünürler, bilimin birçok dallarında, aynı zamanda, önemli sonuçlar elde ederler.

Eratostenes (MÖ 276-193), matematik, fizik, gökbilim, tarih ve özellikle coğrafya ile uğraşıyordu. Yeryüzü yuvarlağının (aşağıyukarı 40.000 km olan) en geniş enlem çizgisini [sayfa 126] 39.700 km olarak ilk kez o hesapladı. Çağına göre, Eratostenes'in hesapları çok açık ve kesindi.

MÖ 3. yüzyılın başlarında Öklid'in ünlü geometrik "öğeleri" ortaya çıktı.

Sicilya'da matematikçi ve mekanikçi Arşimides (MÖ 285-212) yaşıyordu. Hidrostatikğin temel ilkesini ("Arşimides ilkesi"ni) buldu; tarlaların sulanmasında kullanılan aygıtları ("Arşimides vidası"nı) yetkinleştirdi, başka teknikler icat etti.

Gökbilimde, Aristarkos (MÖ 3. yüzyıl), heliosantrizm (güneş merkezcilik) denen, gök cisimlerinin güneşin çevresinde döndükleri fikrini, ilk kez ortaya attı.

İskenderiye'de Homeros metinlerinin eleştirel incelenmesi, filolojinin başlangıcı oldu.

Mutlu bir yaşam üzerine ilk ütopyacı edebî yapıtların ortaya çıktıkları görüldü. Örneğin Yambul, *Güneş Devleti* adlı kitabını yazdı.

İdealizm ile materyalizm arasındaki savaşım devam ediyordu. Stoacıların anlayışları, materyalist öğeler taşımaktaydı. Bununla birlikte, onların görüşlerini bütünüyle nitelendiren, evrenin anlayıp kavrayan yapısı ilkesini (logosu) kabul etmeleriydi. Canlı bir bütün olarak varsayılan, dünya olaylarını yöneten, yasaları koşullandıran, işte bu İodustu. Stoacılar ve idealizm ile dinin öteki savunucuları, bilimsel materyalizmin yayılmasına kesinlikle karşı koyuyorlardı. Materyalist Epiküros (MÖ 341-270), insanı, çevresindeki doğanın bir parçası sayıyor.

Demokritos gibi, Epiküros'a göre de, bölünmeyen parçacıklar, atomlar ve bunların mekanik devinmelerinin yer aldığı boşluk, her şeyin temelini oluşturuyordu. Epiküros'a göre, bütün doğa görüngüleri atom bileşimleri idiler. Ama Demokritos'tan farklı olarak, Epi-

küros, atomların birbirlerinden yalnız büyüklükleri ve biçimleri ile değil ağırlıkları ile de ayrıldıklarını kabul ediyordu. Epiküros'un, atomların [sayfa 127] düşey devinmelerinin, onların ağırlıkları nedeniyle, ve kendiliğinden varolan bir iç güç nedeniyle doğru çizgiden çok küçük bir sapma (*declinaison*) ile birlikte oluştuğu fikri, dünyanın materalist tanınmasının hazırlanışı için büyük bir önem taşır. Maddî dünya öncesiz ve sonrasız, insan bilincinden bağımsızdı. İnsan, diyordu, dünyayı duyulan sayesinde tanır. Epiküros, eski dine açıkça saldırıyordu. Onun fikirleri, tanrıtanımazlığın gelişmesinde önemli bir rol oynadı. [sayfa 128]

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ESKİ ROMA'DA KÖLECİ DÜZENİN BELLİBAŞLI ÇİZGİLERİ

ESKİ Yunanistan, Kuzey Afrika ve eski Asya devletlerinden farklı olarak, Roma, en üstün derecedeki kölecî devleti kurdu: Roma'da, köleler, maddî servetlerin başlıca üreticileridirler. Köleler ile köle sahipleri arasındaki sınıf savaşımının özellikle en acımasız biçimleri Roma'da ortaya çıkmıştır.

Roma tarihi, kölecî toplumun iktisadî, toplumsal ve siyasal süreçlerini, en ayırdedici çizgileri ile gösterir.

1. KÖLECİ TOPLUMUN VE KÖLECİ DEVLETİN YAPISI

Roma Toplumunun İlk Aşaması (İmparatorluk Çağı)

İlk aşamada, Roma'da, kölecî ilişkilerin hızlı evrimi [sayfa 129]

daha çok gelişmiş başka toplumların etkisi ile açıklanır, İtalya'da (Sicilya'da), köleci düzenin egemen olduğu Fenike kolonileri ve Yunan kolonileri vardır. Etrüsklerin köleci toplumu, Apenin yarımadasının kuzeyinde yerleşmişti. Bu toplum, MÖ 6. yüzyılda gelişmesinin doruğuna ulaştı ve sonra geriledi.

Roma'daki ve Yunanistan'daki köleci devletlerin biçimlenmelerinde, pek çok ortak noktalar vardı. Bu çağda, Romalılar, klanlar (*gentes*) halinde, efsaneye göre, 300 klan, küriler (10 klandan kurulu eski Roma boyları) halinde ve kabileler halinde toplanmışlardı. Kabileler, Roma halkı denilen topluluğu oluşturmakta olan kabile federasyonları halinde birleşmişlerdi.

Kral (federasyon şefi), bu federasyonların başı idi. Kral *comices* (halk meclisleri) tarafından seçilmekteydi. Yaşlılar Konseyi, giderek, kralla birlikte, en yüksek iktidarı elinde bulunduran senato haline dönüşecektir. Yaşlılar ve onların aileleri, Roma aristokrasisinin, patrisyenlerin çekirdeğini oluşturdu.

Nüfusun büyük bir bölümü bu klan ilişkilerinin dışında kaldı. Bunlar, plebyenler, eski savaş tutsakları, Roma'nın ele geçirdiği toprakların sakinleri ve göçmenlerdi; bunların kişisel özgürlükleri vardı, ama bütün siyasal haklardan yoksundular. Yavaş yavaş plebyenler, yoksul düşmüş Roma yurttaşları ile kaynaştılar.

Roma toplumunda, köleler, az sayıdaydı. Kölelik, ataerkildi. Sınıf çatışmaları henüz başlangıcındaydı.

Klan Aristokrasisine Karşı Halkın Savaşı

Yoksul düşmüş yurttaşların desteklediği plebyenler, doğuştan aristokrat olanlara, patrisyenlere karşı acımasız bir savaş yürütüyorlardı. Servet eşitsizliklerinin artmasına sıkı sıkıya bağlı olan bu savaşım, sonunda, klan ilişkilerinin çökmesi sonucunu doğurdu. Topluluk, bütün toprak sahiplerini, [sayfa 130] plebyenleri olduğu kadar patrisyenleri de biraraya toplamaya başlıyordu. Toplumsal farklılaşmanın ölçütü servet durumu oldu.

Efsaneye göre, MÖ 6. yüzyılda, sondan bir önceki Roma Kralı Servius Tullius tarafından gerçekleştirilen reform, Umun topluluğunun yeniden örgütlenmesinde önemli bir aşama oldu. Bu reform, bütün Roma nüfusunu servet durumlarına göre birçok gruplara ("sınıflara") bölüyordu. En zengin sınıftan olan yurttaşlar, as-

kerî birliklerin (santüri”ler – yüz kişilik takımlar) en büyük bir miktarını sağlıyordu. Daha az zengin ama sayıları daha çok olan yurttaşlar, daha az santüri veriyorlardı. Yeteneği olmayan, yoksul tabakalar, proleterler, yani zürriyetlerinden başka bir şeyleri olmayan kişiler, bir tek santüri oluşturuyorlardı.

Toplumun bu bölünme düzeninin büyük bir siyasal anlamı vardı. Halk Meclislerinde yurttaşlar, santüri (yüzde, yüzdelik) hesabıyla oy veriyorlardı; her sınıf, çıkardığı santüriler sayısı ile orantılı bir oy miktanna sahipti.

Artık, mülk sahiplerinin maddî malları, onların toplum içindeki yerlerini, nüfuzlarını, etkilerini, ve rollerini belirliyordu. En zengin plebyenler, patrisyenler arasına katılmaya başlıyorlardı. Pleblerin başlıca yığınına gelince, onların sefaleti gittikçe artıyordu. MÖ 509’da, krallık iktidarının düşüşü ve cumhuriyetin kuruluşu, bu durumda hiç değişiklik yapmadı.

Cumhuriyetin Başlangıcı

Roma toplumunun, zanaatçılıkla toprak işinin birbirinden ayrılmasına bağlı olan ekonomik gelişmesi, köle emenin rolünün derece derece güçlenmesi sonucunu doğurdu. Bu da, devletin, köle sahipleri sınıfının ve nüfusun öteki varlıklı tabakalarının siyasal egemenliğinin aygıtı olarak güçlenmesi sonucunu verdi.

Senato, Roma Cumhuriyetinde en yüksek kurumdu. [sayfa 131] Krallık iktidarı, yerini, önceleri pretörler (eski Roma yargıçları), sonraları da konsüller denen iki majistranın (yüksek görevlinin) iktidarına bıraktı. Bu majistralar, senatoya başkanlık ve askerî birliklere de komutanlık ediyorlardı. Yavaş yavaş daha aşağı kademedeki majistrallık görevleri, meclislerde idare amirlikleri, belediye meclis üyelikleri kuruldu. Bu görevler, ücret karşılığında olmadığı için gene varlıklı sınıfın temsilcilerine düşüyordu. Yüksek görevler gibi senatoya seçilmek hakkı da patrisyenlere özgü bir ayrıcalıktı.

Patrisyenler ile plebyenler arasında hiçbir zaman sönmeyen savaşım, başlıca iki sorunun çevresinde dönüyordu: özellikle borçlar yüzünden köleliğin yasaklanmasına bağlı olan toprakla ilgili sorun ve plebyenlerin siyasal hakları sorunu. Ekonomik durumları ve borçları ağırlaşmış olan küçük toprak sahipleri plebyenler, büyük toprak sahiplerine, patrisyenlere karşı çıkıyorlardı. Bu savaşım, bizzat hal-

kın (plebin) bağrında oluşmakta olan toplumsal farklılaşma ile daha karmaşık bir hal almıştı.

Sonunda, plebyenler, en başta geleni borç yüzünden köleleştirilenin yasaklanması olan çeşitli ödümler kopardılar. Kendilerine yüksek görevlerin kapısını açturdular ve halk mahkemelerinin kurulmasını elde ettiler. Halk mahkemeleri, patrisyen majistraların kararlarını, eğer halkın çıkarlarına aykırı ise ertelemek hakkına sahip bulunuyorlardı.

Patrisyenler ile plebyenler arasındaki savaşım, toplumun servete göre bölünmesini tamamladı. Eski patrisyen ailelerin ve zenginleşmiş plebyenlerin çocukları, birbirinden ayrılmamacasına kaynaştılar, yeni bir ayrıcalıklı kastı, yani soyluluğu oluşturdular. Pleb (halk) terimi, ilk anlamını yitirdi ve nüfusun sömürülen aşağı tabakalarını belirtmeye başladı.

Dış siyaset alanında MÖ 5. ve 3. yüzyıllar arasındaki dönem, Romalıların, İtalya yarımadası üzerindeki egemenliklerini ^[sayfa 132] sağlamak için hemen hemen aralıksız sürdürdükleri savaşlarla belirlenir.

İşte o zamanlardadır ki, Roma köleci toplumunun ve devletin billurlaşması, tamamlanmış oldu.

2. KÖLECI TOPLUMUN EN YÜKSEK AŞAMASI

Akdenizin Romalılar Tarafından Fethi

Köleci ilişkilerin gelişmesi ve bunun gibi egemen simin toprak sorununu, koloniler kurarak çözümlenme isteği, Roma'yı, askerî bakımdan İtalya yarımadasının dışına yayılma siyasetine yöneltti. MÖ 3. yüzyılın ilk yarısının sonlarında, Roma, Kuzey Afrika'nın büyük bir köleci devleti olan Kartaca'ya karşı savaşa giriyor. Bunlar, Kartaca'nın çökmesi (MÖ 146) ve Batı Akdenize Roma egemenliğinin yerleşmesi ile sonuçlanan (birinci, ikinci, üçüncü) Kartaca savaşlarıdır. Aynı sıralarda, Romalılar, Balkan yarımadasını da ele geçirdiler. Daha sonra, egemenliklerini, Doğu Akdenize, Küçük Asya'ya, İzlanda'ya, bugünkü Belçika topraklarına, vb. değin genişlettiler. Ele geçirilen ülkeler, Roma eyaleti haline getiriliyor ve bu eyaletler, iktidarda bulunan sınıfın sürekli zenginleşme kaynağı oluyordu.

Zaferle biten bu savaşlar, Roma'ya çok ucuz bir köle el emeği

sağladı. Örneğin, Sardinya'ya yapılan tenkil (terleme) seferinden sonra, 80.000 kişi köleleştirildi; Yunan paleti Epir'in (MÖ 167'de) ele geçirilişi sırasında, 150.000 kişi satılmıştı. Köle akını, Roma devletinin ekonomisinde, ile emeği payının artmasına yardım etti.

Köle Emeğinin Ağır Basması

Köle emeği, özgür yurttaşların emeğinin yerini alıyordu. Bir tarım ülkesi sözkonusu olduğu için, bu olgu, güçlü şekilde, tarımda kendini gösterdi. Yığın halinde köle el emeğine başvurulması, büyük toprak yurtluklarını, özellikle [sayfa 133] pazar için üretim yapmakta olan latifundiaları doğurdu. Büyük malikâneler, yalnız, köle sahiplerinin, latifundiacıların, “komünal” denen tarlaları kendilerine maletmelerinin değil, aynı zamanda küçük ve orta işletmelerin yıkılışının da sonucu oldu. Eski gelir kaynakları ellerinden giden köylüler, büyük toprak sahiplerinden aldıkları tarlaların yarıncısı haline dönüştüler ya da kentlere sürülmek zorunda kaldılar. Bazıları kentlerde zanaatçı oluyorlardı, ama çoğu düşkünleşiyor ve ancak iktidardaki sınıfın kendilerine attığı sadakalarla yaşayabilen alt-proletarya saflarına katılıyorlardı.

Kent zanaatçıları, kölelerin de yavaş yavaş yerlerini aldıkları loncalar halinde birleşiyorlardı.

MÖ 2. yüzyıl, köleci toplumda, bir dönüm noktası oldu. Bu andan başlayarak, köleler, gittikçe, maddî servetlerin başlıca üreticileri haline geldiler.

Ticaret ve Tefecilikte Hızlanış

Köleci düzenin gelişmesi, gerçek bir köle alışverişi sisteminin kurulmasına vardı. Roma'da ve başka yerlerde, köle pazarları ortaya çıktı.

Dış ticaret, iç ticarete üstün geliyordu. Tarım ürünleri ve lüks eşya, pek çok eyaletlerden, yani ele geçirilen ya da bağımlı ülkelerden Roma'ya akıyordu: Roma da, karşılık olarak, onlara, madenî eşyalar, şarap ve zeytinyağı veriyordu. İthalât, ihracata üstün geliyordu. Ama ihracat açığı, ele geçirilen ülkelerin yağma edilmesi ve özellikle büyük paraların Roma'ya akması ile kapatılıyordu. Gümüş ocaklarıyla, İspanya'nın ele geçirilmesi, Roma devletine para bas-

mak için sürekli kaynak sağladı.

Ticaretin ve para dolaşımının gelişmesi, tefeciliğin açılmasının, genişlemesinin nedeni oluyor; kesenek karşılığında vergi tahsilini üzerlerine alan ve aynı zamanda tefecilik yapan aşaracı-sarraf ortaklıklarının kurulduğu görülüyor. [sayfa 134]

Roma'da, geniş bir sarraf dükkânları ağı vardı. Sarraflar, değiş-tokuş dışında, para saklama, onları transfer etme ve aynı zamanda faizle ödünç verme işlerini de görüyorlardı.

Tacirler ve tefeciler, yavaş yavaş egemen sınıftan ayrı bir tabaka haline geliyor ve soylu şövalyeler kategorisini oluşturuyorlar.

Roma Toplumunda Çelişkilerin Yeğînleşmesi

Kölelerin aşırı derecede sömürülmesi, köle sahipleri ile maddi malların doğrudan üreticisi köleler arasındaki temel çelişkileri git-tikçe ağırlaştırıyordu. Kölelerin ayaklanmaları gün geçtikçe daha sık oluyordu.

Bu isyanların en büyüğü Spartaküs isyanı oldu.

Bir gladyatör olan Spartaküs, MÖ 74 yılında, Kapu (*Capite*) kenti gladyatörleri arasında bir suikast düzenledi. Suikast açığa çıkarılınca, kentten, ancak birkaç düzine köle kaçabildi ve şefleri ile birlikte Vezüv yamacına varmayı başardılar. Bu bir avuç insanın çevresinde, İtalya'nın güneyinde ve kuzeyinde, kölecilerin birliklerini ezen 60.000 kişilik bir ordu toplandı. Ancak 71 yılında, Roma kölecileri, büyük çabalar harcararak, isyanı bastırdılar. Kölelik düzeni henüz sağlamdı ve köleler bu düzeni yıkamayacak durumdaydı. Ama 74-71 ayaklanmasının tarihsel bir önemi oldu: o zamanın toplumsal düzenine korkunç bir darbe indirdi. Bu ayaklanmanın başka bir değeri de, özgürlük uğruna savaş geleneklerini güçlendirmiş olmasıdır. Spartaküs adı, sömürücülerin baskısına karşı, amansız savaşımın bir simgesi olarak kaldı.

Bu arada, Roma ile eyaletleri arasındaki gerilim artıyordu. Köleleştirilmiş halkların isyanlarının biri bastırılmadan öteki alevleniyordu. Latifundiaların efendileri ile onların iflâsa sürükledikleri küçük özgür köylüler arasındaki çelişkiler şiddetleniyordu. Köleciler tarafından elkonulmuş [sayfa 135] topluluğa ait toprakların yeniden üleştirilmesini isteyen Roma plebinin toprak hareketi, MÖ 2. yüzyılın sonuna doğru, önemli bir genişlik kazandı.

Ama toplumsal çelişkilerin bu genel derinleşmesi, henüz köleliğin rejim olarak bunalım içinde olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer bir bunalım sözkonusu idiyse, bu, ancak Roma Cumhuriyeti'nin köleci devletinin içinde bulunduğu bunalımdı. Ama bu bunalım da, kölelerin emeği üzerine kurulu toplumsal sistemin gelecekteki parçalanışının bir belirtisinden başka bir şey değildi,

Cumhuriyetin Düşüşü ve İmparatorluğun Gelişi

Cumhuriyetin bunalımı, MÖ 1. yüzyılın yarısına doğru, ege-men sınıfın başka başka gruplarını tehlikeye koyan gerçek bir iç savaşa doğru gitmeye başladı.

Bu bunalım gösteriyordu ki, site-devletin geleneksel kuruluşlarını koruyan Roma Cumhuriyeti, artık, kurmuş olduğu koscoca koloniler imparatorluğu içinde, köle sahiplerinin egemenliğini sürdürecektir güçte değildi. Bu yüzden, köle sahipleri, kendi durumlarını sağlamlaştırmak için bir askerî diktatörlükten başka çare göremiyorlardı. Bundan sonra, taşranın büyük toprak sahipleri de devlet yönetimine katıldılar, İmparatorluk, köleci devletin bu yeni biçimi, gerek Romalı, gerek taşralı köle sahipleri sınıfının egemenlik aracı olmaktan başka bir şey değildi.

Roma devletinin yeni yapısı, genel çizgileri ile, Jül Sezar'ın (MÖ 1. yüzyılın ikinci yarısı) ve manevî oğlu ve resmî ardılı Oktavius Ogüstus'un (MÖ 1. yüzyıl) diktatörlüğünde ifadesini buldu. Gerçi biçimsel olarak, senato, devletin en yüksek gücü sayılmakta idiyse de, Oktavius, imparatorluğun biricik ve karşı konulmaz efendisi idi. Halkın koruyucusu olmak iktidarı yanında, Ogüstus, yüksek askerî iktidarı da kendi elinde topladı. İlk olarak Roma'da, zafer kazanmış bir generale, belirli bir süre için verilen imparator ^[sayfa 136] unvanı, Ogüstus'tan başlayarak Roma İmparatorluğunun şef hükümdarı tarafından taşınan bir unvan oldu.

İmparatorların, desteğini kazanmaya çalıştıkları ordu, şimdi artık, büyük bir toplumsal ve siyasal güç olmuştu.

İmparatora bağlı ve az sonra cumhuriyetçi kuruluşların yerini alacak olan bir yönetim aygıtının doğduğu görüldü.

MS 1. yüzyılın ikinci yarısında ve bütün 2. yüzyılda, Roma İmparatorluğunun, kudret ve zenginliğinin doruğuna vardığı ve toprakların en büyük genişliğe ulaştığı görülür.

3. KÖLECİ ROMA DEVLETİNİN ÇÖKÜŞÜ

Hangi toplum olursa olsun, bir toplumun parçalanışı ve yıkılışı, hiçbir zaman, birdenbire olmaz. Bu, zaman içinde yayılmış, yoğunluğu bir dönemden ötekine değişen yoğun bir olgudur. Roma İmparatorluğunun gerileyişinin belirtileri, hiçbir şeyin bu koskoca yapıyı sarsamaz gibi görüldüğü bir çağda ortaya çıktı.

Büyük İşletmelerin Çöküşünün Başlangıcı ve Kolonluğun Doğuşu

MS 1. yüzyılın sonu ve 2. yüzyılın başında günışığına çıkan bu belirtilerden biri, çalışmalarının sonuçları ile hiç bir biçimde ilgilenmeyen kölelerin zarar verdiği büyük işletmelerin rolünün gitgide azalması oldu. Latifundia sahipleri, köleleri gözetlemek ve çalışmaya zorlamak için karmaşık bir baskı aygıtını hazır bulundurmamak zorunluluğu duyuyorlar, bu da üretimi daha pahalı kılıyordu.

Bunun için, büyük toprak sahipleri, çok kez latifundia çerçevesi içinde küçük özel işletmeleri korumayı daha kârlı buluyorlardı. Gerekli malzemeyi efendilerinden sağlayan köleler, bu küçük işletmeleri işletiyorlar ve emek karşılığı olarak da, üründen bir parça alıyorlardı. Bu arada kolon denilen özgür yarıcılardan da ortaya çıktığı görülüyor. Bunlardan ^[sayfa 137] bazıları para olarak kira ödüyorlar, bazıları ise (ki bunlar hep çoğunluktaydı) ürünün bir bölümünü mülk sahibine veriyorlardı, Kolonlar, derece derece, bağımlı çiftçiler durumuna geçtiler. Yoksullaşmış özgür köylülerin ve azat edilen kölelerin kolon saflarına akım sonucunda saflar kalabalıklaşıyordu.

Kolonluk sistemi, üreticilerin, çalışmalarının sonuçları ile doğrudan doğruya ilgilenmelerine yardımcı oldu.

İkramiye yöntemi de aynı amaca hizmet ediyordu. Burada, efendi, mülkünün bir parçasının tasarruf hakkını kölesine veriyor, karşılığında gelirden belirli bir pay alıyordu.

Kölecî Toplumun Bunalımının Yeşinleşmesi

Parçalanıp dağılmanın ilk belirtileri MS 1. yüzyılın ikinci yarısında kendisini göstermeye başladı. 3. yüzyılda daha da belirginleşti ve Roma toplumu, derin bir bunalım içine düşmüş oldu.

Uzlaşmaz karşıt başlıca sınıfların durumu çok değişmişti ve aralarındaki ilişkiler de artık aynı değildi. Köle emeğinin üretkenliğinin düşüklüğü, köle sahiplerini, köleleri azat etmeye itiyordu. Köleler ya bir ikramiye (bir parça toprağın tasarruf hakkını) alıyorlar ya da kolon oluyorlardı. Kölelerin emeklerinin ürünü, onları ilgilendirmedeği için, efendiler, köleler üzerine baskı yapmaktan vazgeçmek zorunluluğunu duyuyordu. Bununla birlikte, kolonların, mülk sahipleri karşısındaki bağımlı durumları, sürekli olarak, daha belirli bir durum alıyordu. Başka bir deyişle, özgür küçük çiftçiler ile kölelerin koşulları birbirine yaklaşıyordu. Çok kez yoksul ya da az varlıklı köylüler, kolon durumuna düşüyorlardı; sonuçta, Roma, bütün önceki eski kentler gibi, mülk edinmiş bir özgür yurttaşlar toplumu oluyor ve köleliğin kalesi olma rolü tehlikeye girmiş bulunuyordu.

Zanaatçı loncalarının üyeleri de, gittikçe yoksullaşıyordu. Zanaatçılar tarafından ödenen vergilerin düzenli oluşu, [sayfa 138] devleti, artık, bütün çarelere başvurarak, zanaatçı loncalarını güçlendirmeye yöneltti.

Vergilerin sürekli olarak ağırlaşması, topluluğa ait toprakların yağma edilmesi, kentlilerin çoğunun yıkımını çabuklaştırıyordu ve kent yapısının gittikçe artan ön çatlaklarını derinleştiriyordu.

3. yüzyılın ekonomik bunalımı, toplumsal çelişkileri daha çok derinleştirdi. Kolonlar ve yoksul yurttaşlar, şimdi kölecilere karşı ortak cephe kuruyorlardı.

3. yüzyılda isyan eden köleler ve kolonlar, Galya'yı ve İspanya'yı ele geçirdi. Köleciler de birlik halinde değillerdi: büyük toprak sahipleri, daha önemsiz olan köle sahiplerini ezmeye çalışıyorlardı.

Toplumsal çelişkiler, siyasal çelişkilerle birbirine karşıyordu. Bazı eyaletlerin ayrılma eğilimleri, aynı şekilde çeşitli grupların taht için savaşımı, gittikçe artıyordu. Bu iç çekişmeler sırasında ordu gittikçe artan bir rol oynuyordu.

193-197 yıllarında, iktidardaki sınıfın çeşitli grupları arasında bir iç savaş patlak verdi; bu savaş, 3. yüzyılın yarısında, çok ağır bir siyasal bunalımın nedeni oldu.

Kölecî Üretim Tarzının Kesin Olarak Dağılıp Parçalanması

Kölecî üretim ilişkilerinin dağılıp parçalanmasının belirtili kanıtlarından biri, kolonluğun gelişmesi oldu. 4. yüzyılda, Konstantin'in

hükümdarlığı zamanında, kolonlar, çalıştıkları toprağa bağlandılar. Bundan sonra kolonlar, kendi toplumsal kökenlerinden bağımsız olarak toprak sahiplerinin kendilerine gösterdiği tarla parçasını süreklili olarak işlemek zorunda tutuluyorlardı. Kolon, ne kendisinin, ne de çocuk ve torunlarının terketmeye hakları olmadıkları Roma yurtluğunun {*domaine romain*} temel ögesi oldu. Pratik olarak, bu, kolonun köleleşmesi demek oluyordu. Ama kolonluk, [sayfa 139] bir feodal ilişkiler sistemi kuracak ölçüde gelişemiyordu. Köleci düzen, bu evrimin önüne aşılmaz engeller çıkarıyordu.

Kolonun ağırlaşan koşulları, gittikçe köleninkine yaklaşıyordu. Öte yandan, egemen sınıfın temsilcileri, kölelere gittikçe daha acımasızca davranıyordu. Önceleri kölelerin isyan etmeleri korkusu, Roma devletini, kölelerin öldürülmesini yasaklamaya zorlamıştı; şimdi bu “hak” yeniden tanınmıştı. Yoksullar, çocuklarını köle olarak satma “iznini” elde ettiler.

Toprağa bağlananlar, yalnızca kolonlar değildi. Bağımlılık, gerçekte, zanaatçılığa değin yayılmıştı. Lonca, tümüyle, bütün üyelerinin davranışından devlete karşı sorumlu idi. Lonca üyesi zanaatçılar, loncalarından ayrılmıyorlardı, başka loncadan olan biriyle evlenmeye de hakları yoktu. Hatta belediye sınırları içine girmiş olan ruhaniler, kent nüfusunun zengin tabakasının temsilcileri bile, kente bağlandılar. Köleci devlet, bu önlemlerle, nüfusun, kentten kaçmasını engellemeye çalışıyordu. Ama kentlerin yoksullaşması her şeyi karşı sürüyor ve kent topraklarının özel kişiler tarafından aşılması ve vergilerin ağırlaşması, bu yoksullaşmaya yardım ediyordu.

Köleci üretim biçiminin çürümesinin, egemen sınıf içindeki ilişkilerde de etkileri oldu. Köle sahipleri sınıfının tümünün sözcüsü olarak devletin sağlanması, yerini, siyasal ayrılmalara bıraktı. En büyük toprak sahipleri, merkezî iktidara gittikçe daha aldırılmaz oluyorlardı. Tam yıkımdan kurtulmak amacıyla, küçük özgür çiftçiler, büyük senyörlerin koruyuculuğu altına giriyorlar ve böylece daha bağımlı bir duruma düşüyorlardı.

Güçlü halk ayaklanmaları, köleci yapıyı gittikçe daha çok sarsmaya başladı. Artık, siyasal bunalım ile toplumsal bunalım, bir tek bunalım halinde birleşiyordu. Bu bunalımın belirtilerinden biri, Roma İmparatorluğunun, 385'te İmparator [sayfa 140] Teodosius'un ölümünden sonra, resmî olarak onaylanan Doğu Roma İmparator-

luğu ve Batı Roma İmparatorluğu biçiminde ikiye bölünmesiydi.

Daha sonraları Bizans adı ile tanınan Doğu Roma İmparatorluğu, karışık bir süreç sonunda, 15. yüzyılın yarısına değin varlığını sürdüren feodal bir devlete dönüştü.

4. İDEOLOJİ VE KÜLTÜR

Eski Roma'nın köle sahipleri, egemenliklerini sürdürmek için, ideolojik yollara da başvurular. Bu ideolojik yollar, Roma devleti varolduğu sürece Roma köleci toplumunun siyasal, ekonomik ve toplumsal yapısındaki değişikliklere uygun olarak değiştii.

Eski Cumhuriyet

Bu dönemde egemen rol, sitede, bağrında gentes aristokrasisinin hüküm sürdüğu toplulukta idi. Roma ideolojisinin aşırı tutuculuğu, buradan geliyordu. Özet olarak, bu ideoloji, topluluk düzeninin, sitenin diniydi; başka bir deyişle, patrisyen, yani aristokrat bir hükümete bağımlılıktı.

Özel hukuksal kurullarla düzenlenen mülkiyet ilişkileri gelişmekteydi.

Sözlü halk türetmeleri yanında, Roma nesir ve şiirinin ilk anıtları da ortaya çıkıyordu.

Cumhuriyetçi Dönem

Sitenin siyasal sisteminin bunalımı, aynı zamanda, site ideolojisinin de bunalımı oldu. Roma'nın Küçük Asya'da Balkan yarımadasında yönettiği savaşlar sonunda, cumhuriyetçi dönemin ideolojisi, Yunan toplumunun ideolojisinin etkisi altında biçimlendi. Roma'da da, Yunanistan'da olduğu gibi, iki ideolojik ilke arasında savaşım başlamıştı. Dinsel [sayfa 141] idealist eğilim, Yunan mitolojisinin etkisi altında oluşmuştur.

O zamana değin, devletlerin kuruluşu çağında Romalılar, birçok tanrıya tapıyorlardı. Onların gözünde, her şey ve her görüngü, bu tanrıların ruhuna ve tanrısallığına sahipti. Örneğın, çocukluğun kırküş tanrısı vardı: yeni doğan çocuğun ilk çığlığının tanrısı, bebeğın ilk adımlarının tanrısı vb.. Penat (ev bark tanrıları), lar (aile ocağı

tanrılan) gibi iyi ruhlar, aile ocağının ve ailenin koruyucuları idiler.

Birçok rahip kolegyumları (kurulları) vardı. Yüksek rahipler kolegyumunun üyeleri, dinsel ayinleri düzenliyorlar; başka bir kolegyumun üyeleri, kâhinler, kendilerini, geleceği haber verme işlerine veriyorlardı vb..

Gitgide, Yunan etkisi altında, Roma ve Yunan panteonları (tanrıların tümü) birbirine karıştılar. Roma tanrıları, insan biçimlerini aldılar. Daha sonra, Roma imparatorları en büyük din adamları sayıldılar ve Roma kilisesinin başı oldular.

Materyalist eğilim, Epiküros'un öğretisinin etkisi altında geliyordu. Lukretius (MÖ 98-55) bu öğretinin üstün bir temsilcisi oldu. *Şeylerin Doğası Üzerine* adlı yapıtında, doğanın ve insanlığın kökeni ve evrimi hakkındaki fikirlerini geliştirdi. Bölünmez, yaratılmamış ve yokedüemez atomlardan sözediyordu.

Gerçeğin materyalist bir açıdan yorumlanması. Yunanlılardan öğrenilenlerin ve kendi öz bilimlerindeki ilerlemenin sonucu olan bilimsel bilgilerin birikimini kolaylaştırıyordu. Marcus Terentius Varron (116-28), zamanının bilgi düzeyine uygun, gerçek bir bilimsel ansiklopedi ortaya koydu.

Meta-para ilişkilerindeki gelişme ve özel mülkiyetin evrimi ile köleci Roma hukukunun yetkinleşmesi, aynı hızla yürüyordu. Konuşma sanatı ve güzel söz söyleme sanatı, başarı ile ilerliyordu. Çiçeron bu sanatın en güzel süsü oldu. Toplumsal, siyasal ve tarihsel alanda yazılı yapıtlar ^[sayfa 142] çoğalıyordu (Jül Sezar'ın notları, Salluste'un yapıtları). Özgün ozanlar ortaya çıktı. Bu arada Livius Andronikus (MÖ 3, yüzyılın ilk yarısı), Catulle (MÖ 87-54), dramaturg Planutus (254-184) ve Terensius (190-159) gibi mimarları ve heykelticileri de sayalım.

İmparatorluk

İmparatorluğun siyasal kurumları, bazı ideolojik olaylar ile birlikte oluşuyordu. Egemen köleciler sınıfı, halk yığınları üzerinde etki yapmak için, daha büyük bir kararlılıkla dinden yararlanıyorlardı. İmparator, onların iktidarının tansal kökenini belirtmek, güçlendirmek görevini yükleniyordu. Doğu eyaletlerinde, egemen sınıftan olanlara, tanrı gibi saygı gösteriliyordu.

İmparatorluğun ululaştırılması, yayılmakta olan stoacılığın

başlıca amacı oldu. Stoacılığın temsilcileri Seneka, Epiktetos oldular. Stoacılara göre, insan, tek büyük organizmanın bir parçasıydı ve onun bütün eylemi, bu organizmanın, yani toplumun, devletin iyiliğine adanmalı idi. Stoacılar, her şeyin durmadan yinelenildiğini, hiçbir zaman yeni hiçbir şey olmadığını ve olamayacağını söylüyorlardı. Bu fikirler, imparatorluğun ve kurulu düzenin sonsuzluğuna uygun düşüyordu.

Yeni pitagorasçılar, Pitagoras'ın, Platon'un ve Aristoteles'in felsefi fikirlerini gizemcilikle dopdolu yeni bir öğreti kurmak üzere birleştirdiler; bu öğretiye göre tanrısal ilke iyi, madde ise kötü idi.

Egemen sınıfın ideolojisine karşı olarak halk yığınları, kendi öz ideolojilerini kendiliklerinden oluşturuyorlardı. Bu, keyfe bağlı yönetime karşı bir protestonun ideolojisi, emeğin ve küçük kişilerin ululaştırılması ideolojisi oldu. Halk arasında, yalnız krallar ve aristokratların değil, basit emekçilerin de ölümünden sonra tanrılarla eşit olabilecekları düşünülüyordu. [sayfa 143]

Edebiyat ve sanatlar da, egemen sınıf tarafından imparatorluk iktidarının sürdürülmesi ve ululanması için kullanıldı. İmparator Ogüstus'un hükümdarlığı zamanında Virgilius, Horacius, Properceus, Tibullus, Ovideus gibi ozanlar, Tite-Live adlı nesir yazarı vb., yapıtlarını verdiler.

Genç Pline'in, tarihçi Plutarkhos Appien'in, Suetones'un yazmaları daha sonraki çağla ilgilidir. Bize dikkate değer yapıtlar bırakan mimarlık, henüz kesin biçimini almakta olan Roma hukuku, hep imparatoru ululamaya hizmet ediyordu.

Öte yandan, edebî yapıtlar ve siyasal yazmalar –özellikle tarihçi Tacitius, ozan Lucain, nesir yazarı Petroneus, imparatorluğa karşı köleci sınıfın bir fraksiyonuna bağlı olan öteki satirik yazarlar Juvenal ve Lucien'de-, eleştirici fikirler içeriyorlardı.

İmparatorluğun başlangıcında, Roma'nın, Yunanistan'ın ve ele geçirilen Doğu eyaletlerinin kültürel gerçekleştirmelerinin sentezi olan tek bir Roma-Helen kültürü oluşmaya başlıyor. Bu, her şeyden önce, doğa bilimleri için doğrudur. Yaşlı Pline'in *Doğal Tarih'i*, özellikle derleme bir yapıtı. Ama daha ciddi bilimsel yapıtlar da ortaya çıktı. Bu yapıtlar, eski yazarlar tarafından incelenmiş olan maddeleri, eleştirici bir gözle dikkate alıyorlardı. Strabon, önemli coğrafya yapıtları verdi. Ptolemeus, kendi adını alan bir gökbilim sistemi ortaya koydu.

Bergam'lı hekim Galienus, büyük bir üne ulaştı. Hekimlik üzerindeki etkisi büyük oldu.

Hristiyanlık

Hristiyanlık, 1. yüzyılda, Roma İmparatorluğunun Doğu eyaletlerinde ortaya çıktı. 2. yüzyılın başlarında Yunanistan'a girdi ve az sonra İtalya yarımadasında yayıldı.

Halk yığınlarının her gün daha güç olan durumu, keyfi yönetim, yeryüzündeki varlığın geçici niteliği yolundaki [sayfa 144] gizemli fikirlerin yayılmasının nedeni oldu ve öteki dünyada daha iyi bir gelecek umudu uyandırdı.

Bu fikirlerin yayılması, hristiyan dininin gelişini hazırladı. Hristiyanlık, Asya ve Afrika'nın birçok dinsel tapınmaları; insanları kötücül güçlerden korumak ve ölümsüzlüğe ve aydınlığa götürmek uğruna insanlar için kanını akıtan, öldüren ve diriltiren bir tanrıya tapınmaları içeriyordu. Hristiyanlık, kurban vermelerden ve her çeşit ayinlerden vazgeçti. Hristiyanlığın vaizleri, başka dinlerin yandaşlarından farklı olarak hiçbir etnik ve toplumsal ayrılık tanımıyorlardı. Bu, onlara, bahtsızların ve horlananların sevgisini kazandırıyorlardı.

Başlangıçta, özellikle yoksulları içine alan hristiyan topluluklarda, eşitlik hüküm sürüyordu. Ama rahatı yerinde olmakla birlikte, mevcut düzenden hoşnut olmayan çevrelerin temsilcileri hristiyanlara katılınca, ilişkilerin yalınlığı ve topluluğun demokratik niteliği yavaş yavaş kayboldu.

Din gereksinimleri, daha karmaşık hale geldi; ve zengin başlıklar, ortak malları yönetenlerin ve ayinlere başkanlık eden diya-kosların, papazların, evекlerin etkilerini güçlendirdi. Topluluğun yönetici çevreleri olan din adamları kasti, hristiyanlar sürüsünden ayrıldılar, hristiyan kilisesi ortaya çıktı. Böylece, evrim geçirerek, hristiyanlık, egemen sınıfı yanına çekmekte kendisine yardım eden özellikleri ve yeni çizgileri aldı.

Eski dinsel tapınmalar, yığınları boyunegme durumunda tutma yeteneğinde değillerdi. Emekçileri, sömürücülere karşı toplumsal savaşımdan caydıran hristiyan öğretisi, kölelerin çıkarlarına, daha iyisi düşünülemez şekilde pek güzel karşılık veriyordu. Bu sınıfın ideologları, kısa zamanda anladılar ki, hristiyanların itirazları, sömür-

ücüler için yararlı olan bir doğrultuya kolaylıkla çevrilebilir. Hıristiyanlığa özgü tam bir bağımlılık, boyuneğme ve yumuşakbaşlılık vaizi, yerleşmiş dogmaların tanınması, köle sahiplerinin ^[sayfa 145] hoşuna gidiyordu. Ensonu, egemen sınıfın temsilcileri, hıristiyanlığa karşı tutumlarını değiştirdiler. 4. yüzyılda. İmparator Konstantin zamanında, hıristiyanlık resmî din ilân edildi. Hıristiyan kilisesi, önemli ayrıcalıklar elde etti. Ezilmişlerin dini, kölecilerin halk yığınları üzerindeki manevî baskısının aleti haline geldi.

İmparatorluğun Evrimi

İmparatorluğun, ilkin iktisadî ve toplumsal alanlarda patlak veren bunalımı, ideolojiye de uzandı. Egemen sınıfın temsilcileri arasında yayılmış olan felsefî ve dinsel sistemler, artan bir kötümserliğin damgasını taşır. Örneğin stoacıların görüşleri evrim geçirir. İmparatorluğun açılıp gelişmesi çağında, başkasının iyiliği için kendim feda etmek gerekliliğini öneren stoacı öğreti, kölecilerin iktidarını güçlendirmeye yardım etmiştir. Ama bu öğreti, imparatorluğun çöküşünde kötümserlik ve umutsuzluk fikirlerini vurguluyordu.

3. yüzyılda, Plotin'in gizemli felsefesi, yeni-platonculuk geniş bir alana yayıldı. Plotin'e göre, kötü ile madde birbirine karışıyorlardı. İnsanın amacı, zekâ için anlaşılmaz olan en yüksek iyi ile manevî bir kaynaşmadır.

Edebiyat da, aynı şekilde, felsefî-dinsel bir nitelik gösteriyordu; o çağda en yaygın tarz olan roman da böyleydi (Apule'nin *Metamorfozlar* ya da *Altın Eşek*'i, Heliodores'in *Edmonika'sı*).

4. ve 5. yüzyıllarda, imparatorluğun kesin çöküşü sırasında, hıristiyanlığın kabul etmediği payen (puta tapıcı) felsefe öğretileri, cincilik, büyücülük, müneccimlik (yıldız falcılığı), hıristiyanlık içinde eridiler. Hıristiyan kilisesini zaferi ile birlikte payen kültürünün sayısız anıtlarının tahrip edildiği görülüyor, ama aynı zamanda halkı incitmek için hıristiyanlık paganizmden (puta tapıcılıktan) çok şeyler alıyor. Böylece Milât (İsa'nın doğuşu) bayramı, Noel, ^[sayfa 146] zamanla Mithra, Güneş Tanrısı bayramı ile karışır. Doğu eyaletlerinde çok yaygın olan bereket tanrıçalarına –Isis, Astarte, Kybele– tapınma, Meryem Anaya tapınma halinde gelişti. Edebiyat, dar bir saraylılar çemberinin beğenilerine uymaya çaba gösteriyordu. Bunlar, özellikle imparatorun onuruna düzülen övgüler oldu. Kültürün

genel düzeyi hissedilir ölçüde düştü.

5. ROMA İMPARATORLUĞUNUN DÜŞÜŞÜ

Köle emeği, gittikçe, teknik ilerleme ve toplum evrimi için bir engel haline geliyordu. Üretici güçlerin düzeyi, başka üretim ilişkilerini gerekli kılıyordu. Daha ileri bir ekonomik ve toplumsal biçimlenmeye, feodal düzene devrimci bir geçiş, kendini zorla kabul ettiriyordu. Bununla birlikte Batı İmparatorluğunun, Roma köleci devletinin bu en yüksek biçiminin düşüşünde, yalnız iç etkenler değil, dış etkenler de rol oynadı.

Pek çok komşu kabileler, imparatorluğun topraklarını durmadan istilâ ediyorlardı. Bu akınlar, MS 2. yüzyılda, çok önemli yıkımlarla sonuçlanıyordu.

Orta Avrupa'daki tam ilkel topluluk düzeninin dağılma dönemini geçirmekte olan Cermen kabile birlikleri, tehlikeli komşular oldular. Karpatlar'da Karadenizin kuzeyinde de, Got, Dak, Sarmat ve Slav kabilelerinin güçlü federasyonu kuruluyordu.

"Barbar" kabileler (Cermenler ve ötekiler) arasında paralı askerler toplanması, Roma devletinin gerilemesinin belirtilerinden biri oldu. Bir yandan aşiretler arasında, öte yandan da köleler ile kolonlar arasında bir yakınlaşma belirliyordu. İç çelişkiler, kölelerin, yoksullaşmış köylülerin ve zanaatçıların başkaldırmaları Cermenlerin, Gotların, Sarmatların ve köleci Roma devletini sarsan öteki halkların indirdikleri darbelerin üstüne ekleniyordu.

Batı İmparatorluğunun toprakları durmadan daralıyordu. [sayfa 147] 5. yüzyılın ortalarında, Roma imparatorları yalnız İtalya ve Galya'nın bir parçası üzerinde hüküm sürmekteydiler. Roma'nın 410'da Batı Gotları tarafından alınışından sonra imparatorluğun başkenti bile İtalya'nın kuzeyine, Ravenna'e nakledildi.

Köleler ve kolonlar, imparatorluğa saldıran kabileleri destekliyorlardı. Batı imparatorluğunun tacı, paralı Cermen askerlerinin şeflerinin elinde bir oyuncak haline geldi. 476 yılı, şeflerden biri olan Odoakr'ın, son Roma İmparatorluğunu devirdiği zaman, Batı Roma İmparatorluğunun kesin yıkılış tarihi olarak kabul edildi. İlk "barbar" devleti, o zaman, İtalya'da kuruldu.

Roma İmparatorluğunun düşüşü, öte yandan, köleci düzenin de son bulması anlamına geliyordu.

Köleci düzenin yıkılması ile sonuçlanan bu iç ve dış etkenlerin birleşmesi, daha ileri ekonomik ve toplumsal bir biçimlenmeye doğru, yani feodal düzene doğru devrimci geçişi oluşturdu. [sayfa 148]

ÜÇÜNCÜ KISIM FEODAL TOPLUM

GİRİŞ

Kölecî Düzenin Bağrında Feodal Öğelerin Gelişmesi

Nasıl ki kölecî ilişkiler, ilkel topluluğun bağrında ortaya çıktıysa, ilk feodal ilişkiler de kölelik düzeninin bağrında doğdular. Kolonluğun gelişmesi, kölecî üretim biçiminin bunalımını haber veren bir belirtiydi.

Büyük toprak mülkiyeti, küçük köylü işletmelerinin hemen hepsini yutmuştu. Köleler ve kolonlar tarafından işlenen geniş malikâne (domains) daha şimdiden, gelecekteki yurtlukların (fiefs) önbiçimlerini gösteriyordu. 4. ve 5. yüzyılda, Roma İmparatorluğunun son döneminde, bu imparatorluğun çeşitli bölgeleri arasındaki ekonomik ilişkiler yavaş yavaş zayıflıyor, siyasal bunalım yoğunlaşıyordu. Daha önce gördüğümüz gibi bu bunalımın en önemli belirtilerinden ^[sayfa 149] biri, Roma İmparatorluğunun Doğu ve Batı

imparatorlukları olarak bölünmesi oldu.

Büyük toprak sahipleri, onların toprakları üzerinde çalışan kolonlar ve köleler, buldukları yerde üretilen zahire ile yetiniyorlardı. Bu, kapalı ve doğal bir ekonomiydi.

Ama yeni üretim biçiminin öğeleri, serbestçe gelişmemekteydi; çünkü köleci ilişkiler, bunların ilerlemesini engelliyordu.

Roma İmparatorluğunda Devrimci Altüst Oluş

Yeni üretim ilişkilerinin öğeleri, kendi başlarına, kendilerini engelleyen üretim biçiminin zincirlerini kırabilecek güçte değillerdi. Feodal biçimlenmeye giden yolu tıkayan devlet ve üstyapının öteki öğeleri gibi, köleci biçimlenmeyi, yalnız devrimci bir altüst oluş yıkabilirdi.

Halk ayaklanmaları, Roma devletini sürekli olarak sarsıyordu. Halk yığınlarının ve boyunduruk altına alınan halkların devrimci eylemleri, Roma İmparatorluğunu adamakıllı sarsıyor; ama imparatorluğu kesin olarak devirmeye yetmiyordu. Ancak Cermenlerin ve Slavların istilâsı üzerine gelen ve onun etkisini artıran Roma toplumunun kendi bağrındaki sınıf savaşımı, Roma İmparatorluğunun düşüşü, köleci düzenin yıkılışı ve feodal ilişkilerin sağlamlaşması sonucuna vardı.

Feodalitenin Dönemlere Bölünüşü

Feodalitenin başlangıçtaki biçimlenme dönemi, marksist tarihçiler tarafından ortaçağ kavramı ile özdeş tutulur. Bu döneme, aynı zamanda, yukarı-ortaçağ da denir.

Avrupa'da, bu dönem, aşağı yukarı, 5. yüzyılda başladı ve 11. yüzyılın başına değin sürdü; Asya'da, 3. yüzyılda (Çin'de), 4. ve 5. yüzyıllarda (Hindistan'da), 7. yüzyılda (Arabistan'da) başladı; 8. yüzyılda (Çin'de) son buldu, ama Asya kıtasının öteki ülkelerinin çoğunda 11. ve 12. yüzyıllara ^[sayfa 150] değin sürdü.

Feodal ilişkiler tarihinde ikinci dönem, feodalitenin açılıp gelişmesi dönemidir. Bu, aynı zamanda, zanaatlarla tarımın ikinci kez birbirinden ayrılmasını dönemi; kentlerin, ticaret ve zanaatçılığın ocağı olarak kuruluşu dönemidir. Avrupa'da, bu dönem, 11.

yüzyıldan 15. yüzyıla değin sürer; Asya ve Kuzey Afrika'da ise, 9. yüzyıldan 15. yüzyıla uzanır.

Feodalitenin üçüncü dönemi, feodal ilişkilerin gittikçe açılıp parçalanması ve kapitalist ilişkilerin ortaya çıkışı ile kendini gösterir. Bu döneme aşağı-ortaçağ denir. Avrupa'daki bu dönem, 15. yüzyıldan, 17. yüzyıla değin uzanmıştır.

Avrupa sömürgeciliğinin genişlemesi, feodal ilişkilerin a ve Afrika'da çok uzun zaman daha yaşamlarını sağladı. Ama, bütünü ile, 17. yüzyılın ilk yarısı, feodalitenin sonu ve kapitalizmin başlangıcı sayıldı. [sayfa 151]

BİRİNCİ BÖLÜM

FEODAL İLİŞKİLERİN KURULUŞ DÖNEMİ (YUKARI-ORTAÇAĞ)

1. BATI AVRUPA'NIN FEODALLEŞMESİ

Feodal ilişkilerin olgunlaşması ile, köylülerin ve zanaatçıların emeğinin ürünlerini kendine maletmenin aracı olarak, toprak rantının özel koşulları gibi, üretim biçiminin kendine özgü olan ana çizgileri, özellikle toprak mülkiyetinin karakteristik biçimleri belginlik kazanıyor.

Eski Cermenler Ve Slavlar

Parçalanmış Roma İmparatorluğunda cereyan etmekte olan ve eski Cermenlerde ve Slavlarda ortaya çıkan süreçlerin sentezi, Batı Avrupa'da, feodal ilişkilerin biçimlenmesinin temelini oluşturur.

Köleci Roma İmparatorluğu ile olan ilişkileri sonucunda [sayfa

152] Cermenlerde ve Slavlarda, feodal ilişkiler, doğrudan doğruya ilkel topluluktan doğmuştur. Bu halklardan birinde olduğu gibi ötekinde de, sınıflara bölünme, daha Roma İmparatorluğunun gerileme döneminde başlamıştı. Ama sınıflar, ancak en ilkel, ataerkil biçimleri ile vardılar.

Eski Cermenlerde ve Slavlarda kölelerin ve savaş tutsaklarının durumu, Roma kolonlarınıninkine yaklaşıyordu. Bir parça toprak alabiliyorlar ve senyöre, aynı olarak hayvan, buğday vb. ödeyerek, kendi küçük işletmelerini kendileri yönetiyorlardı.

Milâttan sonra ilk yüzyıllarda, Cermenlerin ve Slavların dağılıp parçalanan ilkel toplulukları yerine, gitgide toprağa dayanan bir ilkel topluluk (Cermenlerde) mark geçiyordu. Toprak, ailenin özel mülkiyeti olmuştu. Daha sonraları toprağa dayanan topluluk dağılıp parçalandıkça, bireysel emeğin daha üretken olmasından ötürü, toprak da, gittikçe özel mülkiyet biçimine dönüşüyordu. Köleliğin egemen olduğu koşullarda, ağır sabanlar kullanılamıyordu. Kabile aristokrasisi, büyük malikâne ve hayvanları, kendi elinde tutuyordu. 5. ve 6. yüzyıllara doğru, özel mülkiyetin gelişmesi, büyük ölçülerle vardı.

Roma toplumu ile sıkı ilişkiler kurulması, Cermenlerde ve Slavlarda sınıfların biçimlenmesi sürecinin hızlanmasına yardımcı oldu. Güney ve Batı Slavlarının çıkarları, her şeyden önce, Roma İmparatorluğunun çıkarları ile çatışıyordu Roma devleti ile olan ilişkilerinin tehlikeye düşmesi, kabilelerde, devletin gücünü yıkmak isteğini uyandırıyor. Büyük baskınlar, istilâlar, Cermen ve Slav ve başka kabilelerin, Roma İmparatorluğu topraklarına göçü, imparatorluğun düşüşünde kesin bir rol oynadı.

Feodalleşme Süreci

Cermen kabileleri ve Slavları, Batı İmparatorluğuna ve Bizans'a akın yaptıkları zaman, köleler ve kolonlar kendilerini [sayfa 153] destekliyorlardı, çünkü fatihler, ezilen tabakaların koşullarını iyileştiren bir düzen kuruyorlardı. Cermenler en başta Romalı büyük toprak sahiplerinin topraklarına ve kölelerine elkoyarlardı. Kölelerin sömürülmesi, Cermenlerde, Romalılarda olduğundan çok daha az acımasızdı. Öte yandan, ilkel topluluğun törelerini ve yasalarını, kendileriyle birlikte getiriyorlar; ve bunları gittikleri yerlerdeki özgür köy-

lülere de yayıyorlardı, ki ilkin onların durumu hafiflemiş oluyordu.

Bu töreler ve yasalar, çürümekte olan köleci düzenin bağında doğan ve yeni feodal ilişkilerin kurulmasına yardım eden feodal öğelerle birleşiyordu; bu da, yeni feodal ilişkilerin kurulmasını çabuklaştırıyordu. Cermen fatihleri, Roma İmparatorluğuna özgü üretici güçlerin daha yüksek olan gelişme düzeyini kabul ettiler. Sayı bakımından (eski Roma topraklarındaki nüfusa oranla) zayıf olduklarına göre, derin bir biçimde kök salmış olan toprak mülkiyeti statüsüne dokunmamak zorundaydılar. Ama, aynı zamanda, yaşlanıp takattan düşmüş bir Roma toplumuna yeni güçler aşıladılar ve üretime yeni bir atılım ve hızlanış damgası vurdular. Romalı büyük mülk sahipleri, gitgide Cermen aristokrasisi ile kanşıyor, böylece türdeş bir egemen sınıf oluşturuyordu.

Slavlar da, Bizans topraklarının bir parçası üzerinde, feodal öğeleri içinde taşıyan bir dizi devlet kurdular, bununla feodal ilişkilerin gelişmesine yardımcı oldular.

Frank Devletinde Özel Toprak Mülkiyetinin Gelişmesi

Frank krallığı, yukarı-ortaçağın feodal toplumunun en klasik bir örneğidir.

4. yüzyılda, Franklar toplumunun başlıca, ama türdeş yığını, özgür köylüler oluşturuyordu. Zengin köylüler, küçük ve orta feodaller haline dönüşerek, topluluktan ayrılıyorlardı. [sayfa 154]

6. ve 7. yüzyıllar arasında, Frank topluluğunda, toplumsal eşitsizliğin derinleşmesi sonucunda, önce özel mülkiyet olan toprak, serbest ferağ (alım-satım vb.) konusu oluyordu. Toprak mülkiyetinin bu serbest ferağına “*alleu*” denirdi. *Alleu'nün*, yani meta haline gelmiş toprak mülkiyetinin ortaya çıkışı, toprak mülkiyetinde eşitsizliğin nedeni oldu, bu da, büyük mülklerin gelişmesine ortam hazırladı.

Köylüler ve Köleler

Köleler, kral ailesinin ve büyük toprak sahiplerinin topraklarını işliyorlardı. Ama bu köleler, Roma İmparatorluğunun köleleri gibi değillerdi. Bunların önemli bir bölümü bir parça toprağa sahip olabiliyor ve işletmeyi tam bağımsız olarak, yalnızca belirli bir yü-

kümlülük ödemek suretiyle kendisi yönetiyordu. Ama bu kölelerin hiçbir hakkı yoktu. Bir kölenin öldürülmesi, para cezası ile cezalandırılıyordu. Savaş ve ödenmeyen borçlar, köle sağlayan büyük kaynaklardı.

Kölelerin yanında yarı-özgür insanlar, litler (eski kolonlar bunlar arasındaydı) ve azat edilmiş köleler de çalıştırılıyordu. Litlerin de, azat edilmiş kölelerin de, birer parça toprağı vardı, haraç ödüyorlardı ve geleneksel yükümlülüklerini yerine getiriyorlardı. Kökeni bakımından Frank olmayan bütün özgür insanlar (Romalılar ve ötekiler) gibi, litler de, haklardan yoksundular. Bir litin, ya da bir Romalının öldürülmesi halinde, kurtulmalık (*wergeld*) (100 solid), özgür bir Frank'ın öldürülmesinde ödenmesi gerekenden (200 solid) iki kez daha azdı. Yavaş yavaş, bağımlı köylüler sınıfı oluşuyordu.

Preces Sistemi

Bazı toprak sahipleri, özellikle de büyük toprak sahipleri, 5. ve 6. yüzyıllarda, topraklarının bir bölümünü küçük tarlalar halinde, yoksul köylülere vermeye başladılar. Eline ^[sayfa 155] geçen bir tarla için köylü, bu toprağın sahibine, ürünün bir kısmını veriyor ve onun hesabına belirli bir iş görüyordu. Bu tarla, bazan belirsiz bir süre için veriliyordu; ama zamanla bu, belirli bir süre ile, özellikle elinde bulunduranın yaşam süresi ile sınırlandırıldı. Bazan da toprağın tasarruf hakkı, babadan oğula geçebiliyordu: işte bu *preces* idi.

8. ve 9. yüzyıllara doğru *preces* biçimleri çoğaldı. Yoksul düşmüş olan ve büyük mülk sahipleri tarafından ezilen köylü, kendi tarlasını, bu büyük mülk sahiplerinden birine vermek zorunda kalıyor ve bu toprak, senyörün mülkü oluyordu. Sonra, senyör, toprağı köylüye veriyordu, ama mülkiyetini değil, ya yaşamı boyunca ya da babadan oğula geçmek üzere tasarruf hakkını. Köylü, buna karşılık, ürünün bir kısmını senyöre veriyor, bazı angaryaları yerine getiriyordu ve senyör de karşılık olarak köylüyü öteki büyük toprak sahiplerine karşı korumayı üzerine alıyordu. Böylece, köylü, daha önce mülkü olan topraktan daha büyük bir toprağı da işleyebiliyordu. Bu yolla, büyük toprak sahipleri ve bunlar arasındaki kilise (5. yüzyılın sonunda Franklar hıristiyanlığı kabul etmişlerdi) el emeğini, henüz işlenmemiş topraklar üzerine çekiyorlardı.

Gedik (Bénéfice)

Feodal düzenin ilerlemesi, daha sonra, 8. yüzyılda, toprağa ait ilişkilerdeki özgün bir altüst oluş ile koşullandırılmıştır.

Toprak, artık özel mülk olarak verilmiyordu; egemen sınıfın temsilcileri, ancak kendi topraklarında silah altına alınan birliklerin başında kralın ordusunda hizmet etmeleri koşuluyla, malikâne ya da yurtluk denilen topraklara sahip olabiliyorlardı. Mülkiyetin bu koşullu biçimine, gedik (ayrıcalık olarak verilen toprak, *bénéfice*) deniliyordu. Gedikler, miras konusu (kalıtsal) olmuyor, ancak yaşam boyunca veriliyordu. [sayfa 156] Eğer kendisine gedik verilen kimse, askerî görevlerini yerine getirmezse, toprak her an için elinden alınabiliyordu. Gedikten yararlanan kimsenin ölümünden sonra, yararlandığı yurtluk, krala ya da onun vârislerine geçiyordu.

Feodal Sistemin (Franc-Alleu) Kuruluşu Vasallık

Bu sistem, 9. ve 10. yüzyıllar boyunca yeni değişikliklere uğradı. Askerî gedik, kalıtsal bir nitelik kazandı ve *franc-alleu* denilen biçime dönüştü,

Bu *franc-alleu* sistemi, ayrılmaz bir şekilde vasallığa bağlı idi: bütün toprak sahipleri, daha güçlü bir senyör, yani metbu karşısında bağımlılığını kabul etmek ve kendisini, onun vasalı ilân etmek zorundaydı. Vasal, senyöründen bir yurtluk alıyor ve silahlarını onun hizmetine koymak zorunda bulunuyordu.

Başlangıçta, vasallık ilişkilerinin kuruluşu, bir özel hukukla ilgili bir sözleşmeyi oluşturuyordu, ama 9. yüzyılın ikinci yarısından başlayarak, kral fermanları, zorunlu vasallığı ilân ettiler.

Böylece, feodalitenin siyasal yapısının çok karakteristik olan hiyerarşik düzeni çiziliyor. En yukarda kraldan başka bir metbu tanımayan feodaller bulunuyordu. Sonra daha az önemli olan senyörler geliyorlardı, ve ensonu bu sömürü zincirlerinin en son halkalarının, daha sonra şövalyeler adını alan küçük soyluların temsilcileri oluşturuyordu.

Feodal Toplumun Üretici Güçleri

Ele aldığımız bu dönemde, yeni üretim ilişkileri, feodalitenin

belirleyici çizgilerinden sözetmeye izin verecek bir düzeye ulaştılar.

Sabanlar (ağır ve hafif sabanlar) gibi bazı başka tarım aletlerinin de yayılması, demir işlerinin yetkinleşmesinin gerekli sonucuydu. Bu olgu, tarımda üretkenliğin artmasına [sayfa 157] yardım etti: üç yıl süreli almaşık ekim giderek yayılıyordu, bağlar genişliyordu. Bağların genişlemesi, üzüm sıkmacının yetkinleşmesine yolaçtı. Başka yeni tesisler, özellikle yel değirmenleri ortaya çıktı. Kölelik zamanından kalan su değirmeni, kanatlı çark eklenerek yetkinleştirildi.

Ama, yadsınamayan bu ilerlemelere karşın, bu dönemde, feodal üretimin ayıncı özelliği, görenek ve teknikte durgunluktu. Bu durum, aslında, evriminin bütün aşamalarında, feodal ekonomi için, az çok doğrudur.

Yukan-ortaçağda, üretici güçler çok yavaş geliyordu. Toprağı dinlendirme ve iki yıllık almaşık ekim sistemi, giderek üç yıllık almaşık ekim sistemi ile değiştiriliyordu. Çift sürmek için demirli sabandan yararlanılıyordu, ama toprağı tapanlama ve sürgü çekme için, köylüler, genellikle toprak üzerinde sürüklenen tahta bir merdane kullanıyorlardı. Harman, tahtadan bir harman döveci ya da yalnızca sopa yardımıyla yapılıyordu. Toprağın verimini artırmak için gübre kullanılmıyordu. Bu yüzden verim çok düşüktü.

Bu teknik durum, küçük köylü üretiminin (daha sonra zanaat üretiminin) ağır basmasından ileri geliyordu.

Feodalitede Üretim İlişkileri ve Mülkiyet

Üretici güçlerin gelişme düzeyi, feodal üretim ilişkilerinin niteliğini belirliyordu.

Bu ilişkileri tahlil edebilmek için, üretim araçları mülkiyetinin egemen biçimini, bu mülkiyetin gerçekleşmesinin özel koşullarını, (yani ürünlerin üleştirilmesi yöntemlerini) ve ensonu farklı toplumsal grupların ve sınıfların durumunu (ki bu, üretim ilişkileri etkenine bağlıdır), bu sınıf ve grupların üretimdeki karşılıklı ilişkilerini saptamak gerekir.

Bu çağın en başta gelen üretim aracı, toprak, yalnız senyörlerin elindeydi. Özgür köylüler tarafından işlenen parçalar ancak seyrek raslanan bir istisna oluşturuyorlardı. [sayfa 158]

Senyörler, mülk sahipliği haklarını iki biçimde gerçekleştiri-

yorlardı. Başlangıçta topraklar üç kategoriye ayrılmıştı: ev ve eklen-tileri ile sebze yetiştirilen küçük bahçe, köylüye aitti. Ekilebilir topraklar, topluluğa ait mülk sayılıyordu, ama onları durmadan bölüştürüp duruyorlardı. Ormanlar, otlaklar vb. topluluğa aitti ve topluluğun bölünmez mülkü idi.

Bu alt bölünme, bir ölçüde, feodal düzenin billurlaşmasına kadar sürdü. Ama o zaman, ekilebilir toprakların çoğu, senyörün adamlarının doğrudan doğruya denetimi altındaydı. Bu topraklar, malikâne denen şeyi oluşturuyordu. Bu, sendirler için toprak üzerindeki tekellerini değerlendirmelerinin ilk biçimiydi; öteki biçim, azçok bağımsız olarak yararlandıkları tarlaları (*manses*), köylülere, pay olarak dağıtmaktan ibaretti. Ormanlar, otlaklar ve sular senyöre ait mallardı. Ama köylülerin de, topluluğun üyeleri olarak, bunlar üzerinde hayvanları otlatmak, balık avlamak vb. hakları vardı.

Yüzyıllar boyunca, köylüler, kendi çıkarlarını savunan özgün bir kamu örgütlenmesi biçiminde, topluluk kalıntılarını korudular.

Toprak, üretim konusu olduğuna göre, toprağı işlemek, sonra da ürünü kaldırmak zorunlu idi. O halde, topraktan başka tarım aletlerine ve aynı şekilde atlara ve başka hayvanlara sahip olmak gerekiyordu. Bütün bunlar, aletleri ve hayvanları bazı koşullarla köylüye ödünç veren senyöre aitti. Üretim araçlarının bir bölümü, köylülerin özel mülkü olmuştu.

Sömürünün Doğal Niteliği

Köylü emeğinin iki sömürü tarzı küçük üretimin yaygınlığını belirliyordu. Dolayısıyla, üretici güçlerin bölünüp parçalanmış olması ekonominin ilerlemesine engel oluyordu. Tarım işletmesi, doğal bir nitelikteydi.

Bu genel çizgi, belirli bir ölçüde, bütün feodal çağa damgasını [sayfa 159] vurdu, ama yukarı-ortaçağ için özellikle belirleyiciydi. Yurtlukta üretim, yalnız nesnel bir amaç güdüyordu: kiliseye bağlı ya da kiliseden bağımsız senyörün ve çevresinin gereksinmelerini karşılamak; tahta ait topraklarda ise kralın ve maiyetinin gereksinmelerini karşılamak. Kölelik çağında ekonomik çöküşün sonunda, tarımdan ayrılan zanaatlar, Roma İmparatorluğunun düşüşü sırasında, yeniden tarımla kaynaştılar. Senyörün ve köylülerin zanaat mallarına olan gereksinmeleri, yerel üretimle karşılanıyordu. Feodal

işletmede, üretilen her şey, birkaç istisna dışında, kendi yöresinde tüketiliyordu.

Gerekli Ürün ve Artı-Ürün

Feodal işletmede, üretilen her şey, köylü emeğinin sonucu idi. Bu ürün, üç kısma ayrılabilir:

- a) Senyörün kendine maledindiği kısım;
- b) Köylünün ve ailesinin geçimi için gerekli olan kısım;
- c) Emek üretkenliğinin yükselmesi sonucunda, beslenmek için gerekli asgari miktardan fazla olarak, köylünün elde edebildiği ortak ürünün bir kısmı.

Son iki kısım, gerekli-ürünü, birinci kısım ise artı-ürünü oluşturuyordu. Şu halde köylü emeği de, gerekli-emek ve artı-emek olarak ikiye bölünebilir.

Ek-emek hacminin gerekli-emek hacmine oranı, sömürünün derecesini oluşturur. Emeği ile, köylü, yalnız kendi gücünü değil, aynı zamanda ailesinin gücünü de yeniler. Sömürünün yeniden ütilmesinin giderleri de doğrudan üreticilerin üzerine biner; yani bu giderler, gerekli-ürünün zararına olarak karşılanır. Bu giderlerin ancak bir bölümü artı-üründen sağlanır. Köylülerin (daha sonra zanaatçıların) yaşam koşulları öyleydi ki, genel kural, olarak, yeniden ekme ve senyöre olan yükümlülüklerini ödemek için, kendileri gerekli zahireden yoksun kalıyorlardı. [sayfa 160]

Toprak Mülkiyetinin Uygulama Biçimi Olarak Feodal Rant

Senyörün kendine maledindiği artı-ürün, feodal rantı oluşturuyordu. Bu, feodallerin toprak mülkiyeti üzerindeki tekellerinin uygulama biçimiydi.

Feodal çağda, tüm üretimin nesnel amacı, senyörlere rant ödenmesi idi. Bu istek, senyörün, ailesinin ve hizmetçilerinin kişisel gereksinmeleriyle sınırlıydı. Köylülerin (ve zanaatçıların) gereksinmelerinin karşılanması, senyör bakımından, üretimi sürdürmek ve işletmeyi yaşatabilmek için erekliydi.

Ana-babadan kalma feodal mal, rantın, egemen sınıf tarafından toplanmasına uyarlanmış bir düzenleme idi.

Feodallerin ve köylünün salt fizik gereksinmeleri, rantın ölçü-

sünü belirlemiyordu. Feodaller, sık sık, köylülerden en zorunlu şeyleri çekip alıyorlar ve onları yoksulluğa sürüklüyorlardı. Rantın büyüklüğü, belirli tarihsel nedenlere ve her şeyden önce feodaller ile köylüler arasındaki sınıf ilişkilerine bağlı bulunuyordu. Rant, coğrafi bölgelere ve çağlara göre değişiyordu.

Feodal Rantın Gelişmesi

Feodal rant biçimleri, oldukları gibi kalmıyorlardı. Başlangıçta, köylü, zamanının en büyük bölümünü senyöre ait toprağın işlenmesine ayırmaya zorlanıyordu. Yükümlülüğün bu ödeme biçimi, angarya adını alıyordu. Köylüye yüklenen öteki angaryalar, müstahkem mevkilerin yapımı, ürünlerin taşınması, bazı zanaat işlerine katılma vb. idi.

Köylü emeğinin üretkenliği arttıkça ve tarım tekniğinin gelişme düzeyi yükseldikçe, senyörler, üretimin ağırlık merkezini, doğrudan doğruya köylü işletmelerine kaydırmayı daha kârlı buluyorlardı. Aynı olarak ödenen rant, aynı-rant, feodal rantın ikinci biçimi oldu.

Rantta, köylünün, kendisine kullanmak üzere toprak ve ^[sayfa 161] aletler veren senyöre ödediği bir çeşit ücret anlamı vardı. Bu ödemeye toprak yükümlülüğü (*redevance* – belli taksitlere bağlanan bir çeşit yükümlülük) deniyordu. Başka yükümlülükler arasında, otlak, balık avlama hakları vb. yer alıyordu, çünkü eskiden topluluğa ait olan çayır ve sular da, şimdi artık senyörlerin mülkleri idi. Bu olayları incelediğimiz Fransa’da, bu taksite bağlı yükümlülükler, sonraları, cens (senyörün kendisine verilen senyörlük vergisi) adını aldılar.

Yukarı-ortaçağda angarya, yükümlülük ödemenin en yaygın biçimi idi, aynı-rant ödeme bir istisna oluşturuyordu.

Kentlerin gelişmesi sonucu, rantın para olarak ödenmesi, birinci derecede önem kazandı. Şimdi artık senyör, kendi yurtluğunda üretilmeyen nesnelere ilgileniyordu ve onları satın almak için de serflerinden para sağlaması gerekiyordu.

Ekonomi-Dışı Baskı (Cebir)

Kişisel, Hukuksal ve Yönetimsel Bağımlılık

Aynı ödenen rant çağında olduğu gibi, para ile ödenen rant

çağında da, feodal rantın en büyük bölümü, toprak mülkiyetinden sağlanıyordu. Artı-ürün, henüz hukuksal ve yönetsel para cezaları gibi, soylu olmayan kimselerin senyöre olan bağımlılığının ifadesi olarak sürekli ödedikleri çeşitli vergilerden oluşuyordu. Kişisel bağımlılıktan gelme vergiler, (özellikle Fransa'da) baş vergisi biçimini alabiliyordu. Bazı ülkelerde, köylü evlendiği zaman, ilk gece hakkı senyörün oluyordu. Sonraları bu hakkın yerini, para ya da zahire olarak ödenen bir yükümlülük aldı. Köylü, kişisel bağımlılığının sonucu olarak, senyöre, miras hakkı üzerinden dolaysız bir vergi ödüyordu. Bazan, senyöre, en güzel hayvanını, bayramlık giysilerini ya da herhangi bir taşınır mal vermek zorundaydı. Ve ensonu, senyör, köylüye (evlenmesine, oturduğu evi değiştirmesine, kendi malından başkasına bağışta bulunmasına vb. izin vermek için), canı istediği gibi başka ^[sayfa 162] angaryalar ve para yükümlülükleri kabul ettirebiliyordu. Köylülerin kişisel, hukuksal ve yönetsel alanda katlan-11 idari bu bağımlılık durumu, senyörler için, yalnızca bir ek gelir kaynağı oluşturmuyordu. Bu kulluk-kölelik biçiminin derin fi-kri başka bir şeydi.

Toprak yükümlülükleri, köylülüğün ekonomik bağımlılık öğelerini kendi içinde taşıyordu. Ama köylüler, bir miktar toprağa ve kendi öz malları olan üretim aletlerine sahip oldukları zaman, ekonomi-dışı herhangi bir baskıya başvurmaksızın, emeklerinin en iyi meyvelerini onların elinden almak olanağı yoktu; başka bir deyişle, senyörün, köylünün şahsı üzerinde doğrudan doğruya bir yetkiye sahip olması gerekiyordu. Bu bağımlılık durumu, serflikten, hakların sınırlanmasına kadar giden çok değişik biçimler alabiliyordu.

Köylünün bağımlılığı, senyörün hukuksal ve yönetsel gücüne sıkı sıkıya bağlıydı.

Ekonomi-dışı baskı biçimleri, feodal üretim tarzının karakteristik yönlerinden birini oluşturuyordu.

Franklarda, köylünün kişisel bağımlılığı, köylü topraklarının ve topluluğa ait toprakların büyük mülk sahipleri tarafından kendi tekellerine geçirilişi ile birlikte geliyordu. Geçmişte özgür olan, yoksul düşmüş köylüler, güçlü komşularının himayesine girmek zorunda kalıyorlardı: yoksa, bu senyör savaşları ve akınları çağında, canlarını ve geri kalan mallarını korumayı umamazlardı. Bu himaye biçimi (ki onun ilk biçimleri daha Roma İmparatorluğunda ortaya çıkmıştı), *patronat* adını alıyordu, ve büyük toprak sahibinin himay-

esine girmeye ise kayınıma (*recommandation*) deniliyordu.

Yukarı-Ortaçağda Devlet

Köylülerin bağımlılık (özellikle kişisel, hukuksal ve yönetsel bağımlılık) biçimlerinin gelişmesi, feodal toplumun üstyapısının evrimine sıkıca bağlı bulunuyordu. Başlangıçta, yukarı-ortaçağın feodal hükümetlerinin (örneğin Frank ^[sayfa 163] devletinin ve öteki barbar krallıkların) ilk görevi, ele geçirilmiş topraklar üzerindeki köle ve kolonların hareketlerini bastırmak, İtalya ve öteki Roma eyaletleri halklarından haraç toplamaktı. Daha sonra, devlet, aynı zamanda, geçmişte özgür olan köylüleri elde tutmak ve uysallaştırmak görevini de üzerine aldı. Feodal devlet, büyük toprak sahiplerinin egemenliğini güçlendirmek olan başlıca görevini, gayretkeşlikle yerine getiriyordu.

Yukarı-Ortaçağda Frankların Devleti

Özellikle Franklar toplumunda ortaya çıkan siyasal düzen değişiklikleri, toplumsal ve ekonomik ilişkilerdeki değişikliklerle belirlenmişti. 5. yüzyılın sonlarına doğru, kabilelerin askerî şeflerinden seçilmiş olan iktidar, babadan oğula geçen krallık iktidarı biçimine dönüştü. Roma eyaletlerinin fethi, egemen sınıfın ve onun siyasal örgütü olan devletin güçlenmesini çabuklaştırdı. Halk arasından toplanan milislerin yerini, ilke olarak, büyük feodallerin sağladığı birliklerden oluşmuş ordu aldı.

Yüzer yüzer ya da birkaç yüzlüğü biraraya getiren kontluklar halindeki eski bölünme, toprak birimleri halindeki bölünmeyi içine aldı. Kontluk içindeki hukuksal ve yönetsel iktidar, kralın görevlisi-ne, yani kanta ait bulunuyordu; kont, kontluk sınırları içinde, mahkemenin verdiği her çeşit para cezasının üçte-birini kral adına topluyordu.

Ama ilk Frank kralları hanedanı Merovenjenler zamanında, devlet yönetiminin bu oldukça esnek merkezîyetçiliği, büyük toprak sahiplerinin giderek artan gücü karşısında yıpranmaktaydı. Kral, belirli toprak alanları üzerinde bağımsızlıklar tanıdı. Bu bağımsızlıkları elde eden senyör, ayrıcalıklı bir durum sağlıyordu. Bağımsızlık tanıyan topraklar üzerinde (başlangıçta cinayet istisna olmak üzere)

bütün hukuksal ve yönetsel yetki, senyöre geçti. Senyör, vergileri alıyor ve kendi toprağı üzerinde kurulan askerî birliklere komuta ediyordu. [sayfa 164]

Franklar devleti, kesin olarak, 8. ve 9. yüzyıllarda kuruldu. Devlet, parçalara ayrılma ve bazı büyük toprak sahiplerinin bağımsızlığı ile karakterize oluyordu. Bu özellikler, bütün Şarلمان İmparatorluğu boyunca da (768-814) egemendi. İmparatorluk, Şarلمان'ın ölümünden sonra gerilemeye başladı.

Feodal Toplumun Temel Uzlaşmaz-Karşıtlığı

Senyörlerin gelir kaynağı, doğrudan üreticilerin, yani köylülerin, daha sonra da zanaatçıların aşırı ölçüde sömürülmesiydi. Sömürü düzeyi durmadan yükselmeye doğru eğilim gösteriyordu. Nüfusun büyük çoğunluğunun yazgısı, tamamıyla azınlık olan büyük toprak sahiplerinin elinde bulunuyordu. Bu, feodal toplumun temel uzlaşmaz-karşıtlığını belirliyordu.

Feodal toplumda, başlıca uzlaşmaz-karşıt sınıflar yanında, başka gruplar, örneğin zanaatçılar da vardı.

Tıpkı kölelik çağında olduğu gibi, feodalitenin çeşitli toplumsal sınıf ve gruplarının koşulları, çeşitli tabakaların ve belirli bir hukuksal duruma sahip olan kimselerden oluşan gruplaşmaların varlığı ile belirleniyordu. Bazı durumlarda, sınıf, kendi içinde, birçok katmanlara bölünüyordu (özellikle egemen sınıfta layık senyörlerle kiliseye bağlı senyörler birbirlerinden ayırde diliyordu). Bunun dışında, bir tek katman (örneğin soylular ve papazlar dışında kalan Fransız halk tabakası), daha sonra, sınıf halinde, ya da köylüler, zanaatçılar, tacirler, tefeciler gibi toplumsal tabakalar halinde billurlaşan birçok toplumsal tabakaları kucaklayabiliyordu.

Yukarı-Ortaçağ Döneminde Köylülerin Anti-Feodal Savaşı

Frank köylü yığınlarının serfleştirilmesi yanında, amansız bir sınıf savaşı da kendini gösterir. Bu sınıf savaşı, firardan silahlı ayaklanmaya değin giden pek çeşitli biçimler alıyordu. [sayfa 165]

Bu kendiliğinden gelme ve birbirinden kopuk ayaklanmalar, kaçınılmaz olarak, başarısızlığa mahkûmdu. Ama halk yığınlarının sınıf savaşı, senyörleri, yükümlülüklerini belirli düzeyde tutmaya

zorluyordu; bu da, maddî malların doğrudan üreticilerini, sömürenlerin keyfi yönetimine karşı, biraz koruyordu.

Daha sonraları, yükümlülükler, daima, bu iki rakip sınıf arasındaki güçler oranına bağlı kaldı.

Feodal Frank toplumunun bütün siyasal düzenlenişi, bir tek amaca hizmet ediyordu; halk yığınlarını bağımlı durumda tutmak. Bazı durumlarda, büyük senyörler, isyan eden köylüleri kendi güçleri ile yenebiliyorlardı. Ama, kesin bastırma rolü, feodal soyluluğu tümüyle kendi şahsında cisimleştiren krallık iktidarına aitti.

Batı Avrupa'da Feodal İlişkilerin Biçimlenmesinin Karakteristik Çizgileri

Sonuç olarak, Batı Avrupa'da, feodalizmin kuruluşunu izleyen şu özellikleri belirtmek gereklidir: toprağın feodal mülkiyeti temeli üzerinde büyük feodal toprak mülklerinin yaratılması ve özgür köylüler çoğunluğunun serfleştirilmesi; serf-köylülerin, kölelik çağından artakalan köleler ve kolonlarla kaynaşmaları. İşte feodaller sınıfı ve maddî malların başlıca üreticileri olan serf-köylüler sınıfı, özlettiğimiz bu durum içinde kendilerini gösterirler. Feodal toprak sahibi, belirli bir siyasal iktidarı kendi ellerinde topluyordu. Cermen kabilelerinin özgür topluluğunun kalıntıları, feodal toplum içinde, özgün bir serf-köylüler örgütü biçiminde, varlığını sürdürüyordu.

2. DOĞU AVRUPA'DA FEODAL İLİŞKİLERİN BİÇİMLENMESİ

Doğu Slavlarında Feodal Evrimin Özellikleri

6. ve 9. yüzyılların Doğu Slavlarında, sınıfların ve devletin [sayfa 166] oluşması, köleci Roma İmparatorluğu, iktidarını, Doğu Slav topraklarına değin genişletmemiş olduğu için, özel biçimler alıyordu. Bu yüzden köleci ilişkiler, Slavların toplumsal düzeni üzerinde doğrudan bir etki yapmıyordu. Slavlarda, ilkel topluluğun dağılıp parçalanması, onların temas halinde buldukları bölgelerde köleliğin çoktan dağılıp parçalanma durumuna geldiği bir zamanda ortaya çıktı. Doğu Slavları, feodaliteye, doğrudan, yani kölelik döneminden geçmeden geldiler. Başlıca feodal sınıflar, Slavlarda, 9. ve 10. yüzyıllarda cisimleşti. Topluluğun özgür bireyleri, feodal toprak sahipleri tarafın-

dan sömürülen bağımlı köylüler haline dönüştüler.

Kiev Rusyası

9. yüzyılda, başkenti Kiev olan bir yukarı-ortaçağ devletinin kurulduğu görüldü. Prenslüklerin temelinde Polanlar (*Polanes*) ya da Ruslar (*Rouss*) kabilesi bulunuyordu (devletin Kiev Rusyası adı da buradan gelmektedir). Doğu Slav kabilelerinin çoğu, 9. ve 10. yüzyıllarda bunların çevresinde toplandılar.

9. yüzyılın başlarında, Kiev Rusyası, Dinyeper ve Oka havzasından Don havzasına kadar olan toprakları, Kafkasya'yı, Dinyesterin ve Karpatların ötesindeki toprakları (Karpatlar Rusyası'nı) içine alıyordu. Novgorod ve İlmen gölüne komşu topraklar, Kiev devletinin egemenliği altındaydı.

En yüksek yetke, büyük Kiev prensine aitti. Prenslük takımı (*drujina*), üstler (*boyar*) ve küçükler (*gridi*) olmak üzere bölünüyordu. Drujina üyeleri, kamu işlerinin tartışılıp karar altına alınmasına katılıyorlardı.

11. ve 12. yüzyıllarda, nüfusun büyük prence haraç ödediği topraklarda hâlâ klan ilişkilerinin kalıntıları mevcuttu. Öteki topraklar, feodal senyörlere ait bulunuyordu. Bu beylik arazilerinin bir kısmı miras konusu oluyordu, sonradan bunlara *patrimoine* dendi; ötekiler büyük prence hizmet edecek ^[sayfa 167] olan senyörlere, geçici olarak yararlanmak üzere veriliyordu. Verdikleri haraçlarla prenslik hazinesini besleyen özgür köylülerin sayısı gittikçe azalıyordu. Toprakları feodal senyörler tarafından alınan köylüler, serleşmişlerdi.

Kiev Rusyası'nda, köleci ilişkiler, güdük kaldılar ve bir evrim göstermediler.

Serleşmiş olan köylüler, ya senyöre ait toprakları işliyorlar ya da yükümlülüklerini aynı olarak ödüyorlardı. Başka bir deyişle, o çağda, emek-rant ya da angarya, aynı olarak ödenen rantla, yani aynı-rantla birarada bulunuyordu.

Üretici güçlerin gelişmesi, Rusya'da, feodal ilişkilerin gelişmesinde temel öge oldu. Toprağın işlenmesi, kır ekonomisinin başlıca dalı haline geldi. Güney bölgelerinde demirli saban kullanılıyordu. Toprağın dinlendirilmesi ve otlak olarak bırakılması yaygındı; ama iki yıllık, hatta üç yıllık almaşık ekim de ortaya çıkmıştı.

Zanaatlar, derece derece tarımdan ayrılarak geliyordu. Köylerde kalmış olan zanaatçılar, feodal senyörlerin egemenliği altına giriyorlardı. Berkitilmiş şatolann çevresinde yerleşen zanaatçılar ise, zanaatçı mahallelerini oluşturuyorlardı. Giderek kentler, zanaat ocakları doğuyordu. Bu ilişkiler altında, Kiev Rusyası, bu olayın, daha sonra, feodalitenin açılıp gelişmesi çağında ortaya çıktığı Batı Avrupa'nın önünde gidiyordu. Kayıtlar, Rusya'da, 9. yüzyılda, 89 sitenin varlığını gösteriyor.

12. yüzyılda, Rus kentli nüfusu 60'tan fazla zanaat kolunu yürütüyordu; demirden ve çelikten yapılan malların sayısı 150'yi buluyordu. Rus zanaatçıları, iş aletlerinin, silahlarının yapımında ve kuyumculukta ustaydı. Ama toplumsal işbölümünün yeterince gelişmemiş olması ve doğal ekonomi, iç ticaretin genişlemesini engelliyordu.

Novgorod'da yapılmış arkeolojik kazılarla günışığına çıkarılmış olan o çağın yazılı belgeleri, Güney Rusya'da kent ^[sayfa 168] uygarlığının yüksek bir düzeye eriştiğini tanıtlamaktadır.

Dış ticaret daha dörtbaşı bayındırdı. Rus tacirleri, Hilâfet topraklarında, Bizans'ta, Bohemya'da, Polonya'da, Almanya'da, İskandinavya'da, birbirleri ile karşılaşıyorlardı. Kürk, balmumu, bal, katran, keten kumaşlar, süsler, silahlar satıyorlar ve dışardan lüks eşya, şarap, meyve ve baharat satın alıyorlardı.

11. yüzyılda ve 12. yüzyılın başlarında, Kiev Rusyası, ilerlemekte olan ekonomisi ile gerçek bir devletti. Devlet, gücünü, köylülerin ve zanaatçıların amansız bir biçimde sömürülmesinden alıyordu; bununla birlikte, köylü ve zanaatçılar, sık sık kendilerini ezenlere karşı başkaldırıyorlardı.

Kiev'de en büyük ayaklanma, 1113'te oldu. Yiğınların baskısı ile prenslik iktidarı, bazı ödünler vermek zorunda kaldı.

Uluslararası Arenada Kiev Devletinin Rolü

Yukan-ortaçağ Rus devleti, feodal senyörlerin egemenliğinin pekişmesine büyük katkıda bulundu. Vladimir (980-1015), Bilge adı takılan oğlu Yaroslav (1019-1054), Yaroslav'ın küçük oğlu Monomah (1113-1125) gibi Kievli büyük prensler, feodaller sınıfının en göze çarpan temsilcileri ve habercileri oldular. Prenslik iktidarının saygınlığını sağlamlaştırmak için, Prens Vladimir, 10. yüzyılın son-

unda, hıristiyanlığı resmî din olarak ilân etti. Hıristiyanlık, Rusya'ya Bizans'tan gelmiştir. Bu çağda, Bizans İmparatorluğu ile Batı Avrupa arasındaki siyasal ve toplumsal anlaşmazlıklar, Doğu ve Batı hıristiyan kilisesinin temsilcileri arasında açık bir savaşıma neden oldu. Kesin kopuş, 1054 tarihini taşır. İki kiliseden herbiri, kendini, biricik evrensel kilise olarak öne sürdü. Böylece, Roma Kilisesi (katolik) ve Yunan Kilisesi (ortodoks) ortaya çıktı.

11. ve 12. yüzyıllarda, ortaçağ Rus devleti, büyük bir ^[sayfa 169] uluslararası saygınlığa erişti. Ticarî ilişkilerine paralel olarak, Doğu Avrupa ve Bizans ile siyasal ve kültürel alışverişini artırdı. Çok sayıda Doğu Avrupa hükümdarı Kievli prenslerin işlerine katılmıyordu.

Birçok tarihsel ve edebî metinler, Rus toprağına ve bu topraklar üzerinde yaşayanlara değinmektedir: Arap ihracatçıların ve Bizanslı tarihçilerin yazıları, İskandinav sagaları, Fransız ulusal destanı *Chanson de Roland*, ("Rolan Şarkısı") Cermenlerin *Chant des Nibelungen*'i ("Nibelungen Ezgisi"), vb..

Kiev devletinin iktisadî ve siyasal ilerlemesi, 13. yüzyılda, Moğol akını ile barbarca durdurulmuştur. Ülkede feodal bölünmenin artması, merkezi iktidarın parçalanması ile, fatihlerin görevi fazlasıyla yerine getirilmiş oldu.

3. ASYA VE AFRİKA ÜLKELERİNDE FEODALİTENİN YAPISI

Asya ve Afrika ülkelerinde feodal ilişkiler, özel bir biçimde oluştu. Asya'da, feodalite, her ülkede başka bir biçimde kurumlaştı.

Kölecî Toplumun Bağrında Feodalitenin Doğuşu *Çin*

Çin'de, feodal yapılar, 3. yüzyılla birlikte, hatta (bazı kaynaklara göre) daha erken ortaya çıktı. Siyasal planda bu olay, eski imparatorluğun (Hanlar imparatorluğunun) dağılıp parçalanması ve ülkenin Tsin'ler tarafından birleştirilmesi ile aynı zamana raslar. Çin feodalitesinin şu özelliğı oldu ki, egemen sınıfın topraklar ve sular üzerindeki tekeli özel mülkiyet biçimini almadı, tıpkı kölecî çağda olduğu gibi, kamu hizmetlerinin ve büyük tahkim işlerinin merkezileşmesi nedeniyle, devlet mülkiyeti biçimini aldı. Büyük Çin Şeddi, bu çağda yapılmıştır.

İlk Tsin İmparatorluğu, Ssu-ma Yen (265-290) zamanında, devlet payları üzerine bir ferman yayınladı. Bu yasaya [sayfa 170] göre, köylü, iki bölüme ayrılan bir tarla alıyordu. Birinci bölümün geliri, kendisine ait oluyordu; ikincinin ürünü ise, tüm olarak devlete gidiyordu. Bundan başka, köylüler, sulama tesislerinin bakımını yapmak, toprağın drenajı işlerinde, askerî istihkâm işlerinde çalışmak zorundaydılar. Hepsi, özgün bir angarya biçimini oluşturuyordu. Ama Avrupa'da çok yaygın olan senyörlerin topraklarını işleme biçimindeki angarya, Çin'de, hemen hemen hiç yapılmamaktaydı. Büyük senyör yurtlukları çok azdı, toprakları köylüler tarafından işlenecek olan devlete ait yurtluklar yaratma çabaları bir sonuç vermedi.

Feodal devlet, köylüleri, derebeylik toprağına bağlamaya ve aynı zamanda, onlara, belli bir ekonomik girişkenlik sağlamaya çaba gösteriyordu. Aynı olarak ödenen rantın yaygınlığı buradan geliyor.

Japonya'da Ve Hindi-Çin Yarımadasında Feodalitenin Gelişmesi

Çin'deki feodal ilişkilerin ilerleyişi, Kore'ye ve Japonya'ya uzandı. Bu iki ülke ilkel topluluk sisteminden hemen sonra, kölelik aşamasından geçmeden, feodaliteye girdiler. Japonya'da, feodal ilişkiler, 4. yüzyıldan beri cisimleşmeye başladı. Uzun bir dönem boyunca, kölelik, hâlâ devam etmekteydi. Ama köleler, üretimde, önemli bir yer tutmuyorlardı.

Japonya'da, toprakların ve sulama tesislerinin büyük çoğunluğu, feodal devletin mülkü haline geliyordu. 646 imparatorluk bildirgesi, toprağın özel yararlanma (intifa) hakkını kaldırıyor. Köylüler, devlet toprağının zilyedleri haline geliyorlardı. Tarım ürünlerinden aynı rant ödüyorlar, aynı zamanda kamu hizmetlerine katılıyorlardı.

Feodal senyörler, sık sık egemen feodaller sınıfının ortak çıkarlarının sözcüsü olan devlet ile köylüler arasında aracı rolü oynuyorlardı. Bunlar, askerî hizmete karşılık olarak, köylülerin işlemekle yükümlü oldukları paylara sahiptiler. [sayfa 171] (Avrupa'daki gedik -*bénéfice*- biçiminde). Japonya'da, toprak mülkiyetinin bütün hiyerarşisi kurulmuştu. Feodalitenin gelişmekte olduğu bütün Asya ülkelerinde, şu ya da bu biçim altında, aynı olay oluşuyordu.

5. yüzyılda, feodal ilişkiler, daha önceden de iki devletin mevcut olduğu Hindi-Çin yarımadasında zafer kazanmaya başladı. Bu

devletlerden biri, Lin-Yi ya da Şampa, bugünkü Vietnam'ın merkez bölgesini ve güney bölgesinin bir bölümünü kapsıyordu. Öteki devlet, Fu-nan, Hindi-Çin'in güneyinde kurulmuştu. Buranın başlıca halkı, Khmer'lerdi.

5. yüzyılda, feodal bölünme döneminde, Fu-nan devletinin kuzey bölümünde, (bugünkü Kamboç toprakları üzerinde), bir topluluk oluştu. 6. yüzyılda, bütün Fu-nan topraklarını içine aldı. Çinlilerin Çenia dedikleri yeni bir feodal krallık ortaya çıkıverdi. Bu devlet, ancak 16. yüzyılın sonunda ya da 17. yüzyılın başında, Kamboç adını aldı.

Hint Feodal Toplumunda İlkel Kölelik Kalıntıları

İlkel köleliği de içinde sürdüren klasik bir feodal toplum örneğini, bize, evrimi bütün yabancı etkilerden uzak ve temiz kalan Hindistan sunmaktadır. Orada, ataerkil bir kölelik hüküm sürüyordu, ilkel topluluk kalıntıları da çok güçlüydü.

İlk feodal yapılar, Hindistan'da, 5-6. yüzyıllarda biçimlendiler. Orada, kırsal topluluk ekonomisinin, eskisi gibi, kendi kendine yeten ve doğal bir niteliği vardı. Kentlerdeki zanaat üretimi, özellikle köleci soyluluğun gereksinmelerini karşılıyordu. Zanaat eşyasının alım-satımı, daha çok büyük kentler arasında yapılıyordu.

Hindistan'da, üretici güçlerin evrimi, her ne kadar yavaş olsa da, demirli tarım aletlerinin daha geniş bir biçimde kullanılması ile başlar. Köleci ilişkiler üretici güçlerin ilerleyişini engelliyordu. Köle emeği, gittikçe daha az kâr getiren ^[sayfa 172] bir iş oluyordu. Bunun üzerine, büyük toprak sahipleri, her çeşit yükümlülüklerini yerine getirmek zorunda olan kölelerine topraklarından küçük tarlalar verdiler. Bazı senyörler, özgür köylülere, tarla kiralyorlardı. Bu köylüler de, toprak sahibine, ürünün bir bölümünü vermek zorundaydı.

Hindistan'da, feodal mülkiyete dayanan sömürünün yeni biçimlerinin gelişmesine uygun olarak, kır ekonomisi değişiyordu. Klan topluluğu, herbiri kendi öz işletmesine sahip olan ailelere bölündü. Köylülerin toprak paylarının bölünüp küçülmesi, servet eşitsizliğinin ve çiftçilerin büyük bir kısmının yoksullaşmasının kaynağı oldu. Toplumsal çelişkiler keskinleşti. Egemen sınıfın kendi içinde de, devlet aygıtını ellerinde tutan büyük köleci soylular ile feodal senyörler arasında, bir çatışma ortaya çıkıyordu.

Bütün bunlar, birkaç yüzyıllık köleci Gupta imparatorluğunu zayıflattı ve, 5. yüzyıldan 6. yüzyıla geçerken, göçebe bir halk olan Heftalit'lerin baskısı altında çöküşünü hızlandırdı.

Heftalit'lerin Hindistan'daki egemenlikleri kısa ömürlü oldu ve 540 yılında imparatorlukları parçalanıp dağıldı. Bütün bu imparatorluğun yerini almış olan birçok bağımsız devlette feodalite kurumlaşmaya başladı.

Göçebelerin İlkel Topluluk Düzeninin Dağılması Temeli Üzerinde Feodal İlişkilerin Gelişmesi

Feodal ilişkilerin biçimlenme tipi bakımından üçüncü grup ülkeleri, Arabistan yarımadasındaki devletler oluşturmuştur. Köleci Arap imparatorlukları burada doğmuş, dağılıp parçalanmış, sonra, MÖ 2. ve 1. binyıllarında yeniden canlanmışlardır. Yalnız Himyaritler Krallığı, bugünkü Yemen toprakları üzerinde, MS 6. yüzyılın başlarına kadar sürmüştür. Daha uzun zaman varlığını sürdürenler, Mekte, Medine (Yesrib) gibi köleci site-devletlerdir. Ama Arap [sayfa 173] yarımadasında, köleci ilişkiler, hiçbir zaman yüksek bir düzeye ulaşmamıştır. Feodal ilişkilere gelince, bunlar, göçebe kabilelerin ilkel topluluğuna özgü ilişkilerin dağılıp parçalanmış olduğu bir temel üzerinde, 7. yüzyılda kurulmaya başlamışlardır.

Yarımadada yaşayan kabileler, etnik kökenlerine göre, Güney Arapları ya da Yemen Arapları ve Kuzey Arapları olarak ayrılıyorlardı. Himyar Krallığının toprakları üzerinde, başlıca ekonomi dalı tarımdı, ama Arapların büyük bölümü göçebe, Bedevi (Arapça anlamıyla çölde yaşayanlar) olarak kalıyorlardı, çünkü, Arabistan, göçebe hayvancılığa tarımdan daha elverişliydi.

Hayvancılığın gelişmesi ve kabileler arasında ticaretin genişlemesi, klan şeflerinin, önemli zenginlikleri, özellikle hayvan ve otlakları ele geçirmelerini sağladı. Bu temel üzerinde varlıklı aileler, ötekilerden ayrıldılar. Kabilelerin büyük yığınları yoksullaşıyor, zenginlerin ekonomik egemenliği altına giriyordu. Şef, bütün kabile tarafından, ama genel kural olarak bir klanın ya da zengin bir ailenin temsilcileri arasından seçiliyordu.

Böylece, kabilelerin ve klanların bağrında, iktidarı ve etkisi en başta sahip olduğu hayvanların ve otlakların miktarıyla belirlenen yeni bir toplumsal tabaka ortaya çıkıyordu. Bu, feodal sınıfın

kuruluşunun başlangıcı oldu. Aynı zamanda, sömürülen halk yığınları üzerinde baskı organı olan devletin yaratılması eğilimlerini de ortaya çıkardı.

Arabistan yarımadasının kuzeyinde, iki feodal krallık kuruldu. Lakmidler Krallığı ve Kassanidler Krallığı. Sağlam olmayan bu kuruluşlar, MS 2. yüzyıldan 7. yüzyıla değin varlıklarını sürdürdüler.

Bütün Asya ülkelerinde, feodal ilişkiler, halk yığınlarının, sömürücülerin egemenliğine karşı açtıkları amansız savaşım içinde ortaya çıkıyordu. [sayfa 174]

Afrika Kitasında Feodal İlişkilerin Biçimlenmesi

Sahra'nın güneyindeki ülkelerde olduğu gibi, Afrika'nın kuzeyinde de feodal ilişkilerin kuruluşu ve gelişmesi, Avrupa ve Asya'daki feodalite tarihi ile birçok benzerlikler gösterir.

Bu kıta üzerinde, feodal tipte ortaya çıkmış olan en eski egemen devletlerden biri, Gana İmparatorluğu oldu. Bu imparatorluk, yaklaşık olarak, 7. yüzyıla doğru, Senegal ve Nijerya toprakları arasında kuruldu. O zamanlar, buralarını oturan halklar, egemen olan ailenin (Bambara vb.) dilini konuşuyorlardı. İmparatorluğun ekonomik ve toplumsal yapısı, henüz ayrıntılı olarak aydınlatılmamıştır. Bilinen tek şey, devletin başında feodal, mutlak hükümdarların bulunduğuydü. 8. yüzyılın sonunda, Sisse Tunkaralar hanedanı iktidara geçti. Tahta geçme hakkının ana yoluyla oluşu olgusu (kralın kızkardeşinin oğlu, dayısının yerine geçiyordu), ilkel klanla değgin ilişkilerin bazı kalıntılarının varlığını tanıtlıyordu. Köleliğin bazı öğeleri de devam etmekteydi. Ganalı hükümdarlar, köle el emeği ele geçirmek üzere, komşu ülkelere, sık sık silahlı seferler yapıyorlardı.

Toplumsal işbölümü pek ilerlememişti, çünkü daha çok ağır basan iç ticaret değil, dış ticaretti. Özellikle tuz ve alim ihraç ediliyordu. Esas olarak, ticaret, Mağrip ülkeleri (kuzey Afrika) ile yapılıyordu.

Gana ve Cene gibi kentlerde, birçok ticaret merkezi kuruldu. Kentlerin ilerlemesi, kültürün yayılmasına ve özellikle okulların kurulmasına yardım etti.

Feodal Üretim Tarzının Niteleyici Çizgileri

Özet olarak diyebiliriz ki, feodal senyörlerin başlıca üretim araçları olan toprak ve iş aletleri üzerindeki tekelci mülkiyetleri, feodal üretim tarzının belirleyici özelliği oldu. Bu araçların, feodal mülkiyet biçiminin niteliğinden doğan, doğrudan üreticiye teslim edilmesi, köylülerin serfleşmesini, [sayfa 175] onların ekonomik baskısını ve ekonomik bağımlılığını artırdı. Aynı zamanda, köylüler, kişisel olarak senyöre bağlı bulunuyorlardı. Böyle ekonomi-dışı bir baskı olmasa, senyör, köylüyü, kendi hesabına çalışmaya zorlayamayacaktı. Bu baskının biçim ve dereceleri, kölelikten köylülerin haklarından yoksun oluşuna kadar giden çeşitlilikler gösterdi.

Feodal ekonominin, doğal, kapalı ve hemen hemen yalıtılmış bir niteliği vardı. Tekniğin çok düşük ve görenekçi düzeyi, feodal ekonomi sistemini koşullandırıyor ve ayrıca onun sonucu oluyordu.

Niteliği gereği, feodal üretim tarzı, her ne kadar köleci üretim tarzı gibi çalışan çoğunluğun egemen azınlık tarafından sömürülmesine dayanıyorsa da, ondan daha ilerici oldu. Serfin, kölenin tersine, ailesi ve kendi küçük bir ekonomisi vardı ve bunun için de emeğinin sonucuna karşı ilgi duyuyordu; ki, bu da, feodal toplumun üretici güçlerinin gelişmesinin temelini oluşturuyordu.

Burjuva Tarihçilerine Göre Feodalitenin Özü

Ortaçağ toplumunun tarihinin idealist yorumu, feodalitenin evrimi konusundaki materyalist anlayışa ve feodalitenin dönemlere ayrılışına aykırıdır.

“Ortaçağ” terimi, burjuva biliminde de vardır. Bu terimi, burjuva bilimine, Yunan ve Roma’nın eski uygarlığı ile bu uygarlığın 15. ve 16. yüzyıldaki İtalya ve başka Avrupa ülkelerindeki rönesansı arasındaki geçiş dönemini ayırdetmek için, İtalyan hümanistleri sokmuştur.

Daha sonra, tarihin, ilkçağ, ortaçağ ve modern tarih olarak bölünmesi, burjuva yazarların yapıtlarıyla da onaylandı. Ama, Batılı bilginlerin çoğu, bu dönemleri, şu ya da bu toplumsal ve ekonomik süreçlere bağlamazlar; bu dönemleri, kendiliğinden olma şeyler sayarlar. Bazı burjuva tarihçileri, ortaçağın başlangıcını, hristiyan takviminin ilk [sayfa 176] yıllarına, başkaları 5. yüzyıla, Batı Roma impa-

ratorluğunun çöküşü çağına değin uzatırlar. Burjuva yazarlar, 14. ve 16. yüzyıllar arasına yerleştirdikleri ortaçağın bitiş tarihi konusunda da, görüş birliğinde değildiler. Burjuva tarihçiliğinin başlıca amacı, tarihin antikçağdan ortaçağa geçiş irasında, hiçbir devrime tanık olmadığını göstermektedir.

Burjuva yazarlar, bu sorunu, daima kendi siyasi anlayışlarından hareket ederek ele aldılar ve almaktadırlar. Özellikle iki sorun üzerinde duruyorlar: Eski Roma İmparatorluğunun toprakları üzerinde beliren devletlerin sonraki tarihleri bakımından Alman topluluğunun (markın) rolü ve Alman kabilelerinin akımının anlam ve önemi. Waitz, Sohm, Brunner ve başkaları gibi 19. yüzyılın şoven eğilimli tarihçileri, Roma imparatorluğunun düşüşünü, Alman “ulusal ruh”unun dağılıp parçalanmış Roma toplumu üzerindeki bir zaferi gibi sunmaya çalışıyorlardı. Ve bunu yaparken, yeni toplumsal ilişkilerin kuruluşunda, topluluğun rolünü gizliyorlardı. Fransız tarihçisi Fustel de Coulanges (19. yüzyılın üçüncü çeyreğinde), kırsal tarım topluluğunun varlığını bile kabul etmiyordu. Büyük mülk sahipliğinin ve halk yığınlarının aristokrasi tarafından sömürülüşünün sonsuzluğunu kanıtlamak için babadan kalma (miras-irat) denilen teoriyi övüyordu. Pek inandırıncı olmayan bir biçimde, serbest topluluğun, markın hiçbir zaman var olmadığını, oysa Aşağı Roma imparatorluğundan, olduğu gibi ortaçağa geçen büyük yurtluğun (*patri-moine*-babadan kalma miras-irat), ortaçağ ekonomik yaşamının temeli olduğunu kabul ediyordu.

Fustel de Coulanges, bir başka Fransız tarihçisi Du Bos ve İngiliz tarihçisi Seebohm, Roma İmparatorluğunun Cermen kabileleri tarafından fethini yadsıyorlardı. Onlara göre, ancak, bu kabilelerin birbirlerini izleyen dalgalar halinde Roma toplumuna nüfuzu, bu toplumun niteliğinde hiçbir şeyi değiştirmeyen nüfuzu sözkonusu idi. [sayfa 177]

Fustel de Coulanges, komünal denem teori karşısına, kendi anlayışını koyuyordu. Ama, bu teörinin yandaşı olan burjuva tarihçileri (Alman bilgini Maurer ve başkaları), feodalitenin kuruluşu ve evrimi sırasında, Cermen kabilelerinin ilkel topluluk düzeninin, özellikle mark düzeninin gerçek rolünü, yanlış bir biçimde sunuyorlardı. Maurer, komünü tüm ortaçağ yaşamının, tümüyle eski Cermenlerden alınmış değişmez temeli olarak kabul ediyordu.

Gerici tarihçi Dopsch da, ortaçağa geçiş sırasında, bir patla-

ma olmadığını kanıtlamak çabasındaydı. Ona göre, Cermen kabileleri, Roma uygarlığına zarar vermek şöyle dursun, bu uygarlığın mirasçıları ve koruyucuları olmalıydılar, onların toplumsal düzeni, Roma toplumunun toplumsal düzeninden hiçbir bakımdan farklı olmamalıydı. Bütün bunlar, Dopsch'a göre, ortaçağa geçişte, kesin olarak bir devrim olmadığını göstermektedir. Dopsch, her iki toplumun da, öncesiz ve sonrasız olan büyük özel mülkiyete dayanmış toplumlar olmaları gerektiğini de ileri sürüyordu. Bu bakımdan, onun fikirleri, modern burjuva yazarlarının anlayışlarında yankılanmaktadır.

Burjuva tarihçileri "feodalite" kavramını da kullanmaktadırlar; ama onlar, bu terime bizim açıkladığımızdan başka bir anlam vermektedirler. Bununla birlikte, onların görüşünde de belirli bir gelişme görülebilir.

François-Pierre Guizot, ve 19. yüzyıl ortalarında yaşamış olan öteki tarihçiler, feodaliteyi, başlıca belirtisi siyasal bölüme olan bir vasallığa dayanan ilişkiler sistemi olarak ele alıyorlardı. İnsan toplumunun gelişmesi fikrini kabul etmiyorlar ve bir toplumsal ve ekonomik biçimlenmenin yerini bir başkasının almasını yadsıyorlardı. Vasallığı, eski toprak ilişkilerine ve miras-irat sisteminin egemenliğine bağlıyorlardı.

20. yüzyılın ilk yansının en tanınmış burjuva tarihçilerinden biri olan Henri Sée de, feodaliteyi, bir siyasal bölünme ^[sayfa 178] olarak kabul ediyordu. Sée, Roma latifundiası ile ortaçağ yurtluğunda hiçbir ayrılık görmüyordu. Sée'ye feodal mülkiyet, tümüyle sahibine ait olan bir mülktü.

Modern burjuva tarihçileri, "feodalite" teriminin bilimsel anlamından daha da uzaklaşmaktadırlar. Örneğin, Amerikalı Strayer ve Colburn, feodalitenin, belirli bir toplumsal ilişkiler sistemi olmadığını, yorumu çağlara göre değişen, aslında saymaca bir terim olduğunu kabul ediyorlar. Onlara göre, feodalite, her şeyden önce, "bir yönetim yöntemi"dir, ekonomik ve toplumsal bir yöntem değildir, zaten durmaksızın da değişmektedir; feodalite, ancak terminoloji bakımından *feodum* (*fief* – feodal yurtluğu) sözcüğüne bağlıdır. Bu tarihçiler, feodal senyörün siyasal iktidarını, ekonomik ve toplumsal süreçlerle olan bütün bağıntıların dışında ele alıyorlardı. Bunun içindir ki, feodaliteyi, aynı kolaylıkla MÖ 1. binyıllarda (Mezopotamya ve Eski Mısır'da), ve MÖ 1. binyıllarında (Çin'de,

Arabistan'da, Batı Avrupa'da ve Doğu Avrupa'da) buluyorlar. Strayer ve Colburn'a göre, Hindistan ve Rusya feodaliteden sakınabilmiş olsalar gerekti.

Strayer ve Colburn'nun anlayışları, toplum tarihinin dönemler halinde bilimsel bölünmesini kabul etmeyen, geçmişin ve içinde bulunduğumuz zamanın gerçek olgularını, eğer bunlar kendi siyasal anlayışlarına aykırı ise görmezlikten gelen burjuva tarihçilerinin bu kesiminin tipik anlayışlarıdır. [sayfa 179]

İKİNCİ BÖLÜM FEODALİTENİN AÇILIP GELİŞME ÇAĞI

1. ZANAATÇILIĞIN VE TİCARETİN İLERLEMESİ

Kesin olarak kurulmuş feodalitenin niteleyici bir yönü, kentlerin zanaat ve ticaret yığınakları, ticarî üretim merkezleri olarak hızla ilerleyişidir. İlkel zamanlarda başlayıp kölelikte derinleşen zanaat ile tarım arasındaki ayrılık, duraksamış bulunuyordu. Köleci imparatorlukların dağılıp parçalanması, ekonomik durgunluğa sıkı sıkıya bağlıydı. Birkaç Asya ve Kuzey Afrika sitesi bir yana, kentler, ticaret ve zanaat merkezi olmaktan çıktılar.

Feodalite koşulları içinde, zanaatçılıkla tarımın birbirlerinden ayrılmalarının yeni aşaması, birdenbire gelmedi. Feodal toplumda, üretici güçlerdeki ilerlemenin dürtüp hızlandırdığı karmaşık bir sürecin sonucu oldu. [sayfa 180]

Zanaatlarda Uzmanlaşma

Uzmanlaşma, Batı Avrupa'da, özellikle bu ayrılmanın en belirgin olduğu Fransa'da oldu. Birçok köylü, senyöre rantı, yalnız tarım ürünü olarak değil, aynı zamanda zanaat eşyası olarak, en çok da dokuma (çuha ve yünlü kumaşlar) olarak ödüyorlardı. Tarım aletleri zamanla yetkinleşiyordu: özellikle demirli saban çok yaygınlaştı. Bitki örtüsü yakılan alanlar ve meralar üzerindeki tarımın yerini, kesinlikle, iki ya da üç yıllık almaşık ekim alıyordu; bağlar, meyve bahçeleri, sebze ekimi yaygındı. Artık köylü ailesi, zanaat imalâtına daha fazla zaman ayırabilirdi. Aile üyelerinin bazıları ise, zamanlarını tümüyle tek bir tarım-dışı uğraşa ayırmaya başladılar.

İlkin demircilik ve çömlekçilik dalları oluştu. Yapı tekniği ilerliyordu. Su değirmenlerinin yayılması, üretimin gelinmesinde önemli bir rol oynadı. İnsanlar, zaman zaman büyük taş yapılar yapmaya giriştiler. Egemen sınıfın temsilcileri, artık, yünlü kumaşları, keten kumaşa üstün tutuyorlardı; böylece yünlü kumaşların üretimi arttı. Her gün daha çok sayıda köylü, uzman zanaatçı haline geliyordu.

Bazı köylüler rantın tümünü, senyörlere, zanaat eşyası olarak ödüyorlardı. Zaten çoğu kez, kendi köylerinin bütün gereksinmesini sağlıyorlardı, bu da, onlara, bir miktar para biriktirmek olanağı veriyordu. Kendileri gene köylü olarak kalıyorlardı; ama artık tarım, onlar için tek geçim aracı değildi.

Zanaatçı İle Pazar Arasında İlişkilerin Kurulması

Uğraşlar, zanaatçı ile pazar arasında ilişkilerin kurulması ile yeni bir aşamaya girmiştir. Feodalitenin oluşumu çağından beri yarıdımca bir uğraşa da sahip olan köylüler, senyörlerinin izni ile, yaptıkları eşyayı satmak üzere, bayram günlerinde, büyük şatoların ve manastırların duvarı dibinde [sayfa 181] kurulan en yakın panayıra gidebiliyorlardı. Ama bu ticaret, sürekli bir niteliğe sahip değildi ve zanaatçılık ile tarım arasında, tüm toplum ölçüsünde bir kopma meydana getiriyordu: zanaat eşyası, ancak raslantı sonucu meta haline geliyordu.

Başlangıçta, zanaatçılar ile çiftçiler arasındaki ayrılma, yurtluğun dar çerçevesi içinde gerçekleşti. Ama uzmanlaşmanın ilerlemesiyle, zanaatçı, gittikçe daha sık olarak ürününü sürmek ve

gereksinmesi olan her şeyi satınalmak üzere pazara gitmeye başladı. Zanaatçı, meta üreticisi haline geliyordu.

Kent ile Kır Arasında Toplumsal İşbölümü

Usta zanaatçı, köyde yeterli bir pazar bulamıyordu. Üstelik feodal sömürü, ona ağır geliyordu. Köylü-zanaatçılar, yurtluktan ayrılmak, ürettiği eşyayı daha rahatlıkla satışa sunabileceği ve senyörlük boyunduruğundan kurtulabileceği yerlere gitmek eğilimindediler.

Bazıları, bunu, gizlice kaçarak yapıyorlardı; başkaları, senyöre, bir miktar para ödemeyi kabul ederek, senyörün izni ile köyden ayrılıyorlardı. Her zaman paraya gereksinmesi olan senyörler, serflerinin bu koşulla köyden ayrılmasına izin veriyorlardı. Önceleri, köyden ayrılma izinleri kısa süreli idi; örneğin panayıra gitmek için ya da kış süresince, yani derebeylik toprakları üzerinde kolgücü pek gerekli olmadığı zaman, köyden ayrılabiliyorlardı. Ama sonradan, bu izinler, daha uzun süreli oldu.

Usta zanaatçıların dışında, ancak bazı fırsatlarda, kendi özel gereksinmelerini sağlamak için zanaatçılık yapan basit çiftçiler de köyden ayrılıyorlardı. Demek ki, bu olgu, giderek yurtluğun ve kömünün sınırlarını aştı, toplumun bütününe kapsadı. Bu toplumsal işbölümü, daha sonra kent ile köy arasındaki çelişkileri doğuracaktır. [sayfa 182]

Kasabaların Kuruluşu

Köylerden kaçan ya da senyörlerinin izni ile ayrılan köylüler, zanaat eşyasının daha kolay satılabildiği, hammadde kaynaklarına yakın, aynı zamanda, kendilerine güvenlik sağlayan yerler arıyorlardı. Bu yerleri, kralların, preslerin ve piskoposların konutlarının duvarları altında, büyük yönetsel merkezlerin yakınlarında buluyorlardı. Kaçak serfler, gönüllü olarak, çoğunlukla berkitilmiş olan büyük manastırların ve abbeliklerin yakınlarında da yerleşiyorlardı.

Köylerden ayrıлып giden köylüler, kervanların mola verdikleri yerlerde, kara yolları ya da nehir yolları kavşaklarında, ürünlerin sık sık trampa edildiği yerlerde yerleşmeye çalışıyorlardı; öte yandan, zanaatçılar da, kendi ürettikleri metalleri, buralarda, kolaylıkla satışa

sunabiliyorlardı. Bunun bir başka nedeni de serflerin bu gibi yerlerde yük boşaltıcılığı, kayıkçılık, mavnacılık vb. gibi geçim kapıları bulabilmeleri idi.

Köylülerin Kişisel Bağımlılıktan Kurtulmaları

Böylece, köylüler (genel kural olarak serfler) yavaş yavaş feodal boyunduruktan kuruluyorlardı, çünkü, raslantı olarak, kral ve yerel senyör, el emeğine karşı aynı ölçüde ilgi duyuyorlardı.

Bir miktar para biriktirebilen köylüler, kendi kişisel bağımlılıklarından doğan angaryaların karşılığını ödüyorlardı. Bazan, rant vermeyi düpedüz reddediyorlar ve köye geri dönmüyorlardı. Senyörlere gelince, onlar, serfleri zorla geri getiremiyorlardı. Böylece de bu köylüler özgür oluyorlardı.

İtalya'nın ve Güney Fransa'nın Kentleri

İtalya'nın ve Güney Fransa'nın Bizans'la ve Doğu ülkeleri ile ticaret bağları, (İtalya'da) Venedik, Cenova, Piza, Napoli (Fransa'da) Marsilya, Arles, Narbonne ve Montpellier ^[sayfa 183] gibi kentlerin hızla ilerlemesine yardımcı oldu. Bu iki ülkede, ticaret ve zanaat ocakları olarak kentler, daha 8. yüzyılda doğuyorlar; Tuna ve Ren nehirleri vadilerinde ve İngiltere'de ise, kentler, 10. ve 11. yüzyıllarda ortaya çıkacaklardır.

Rus Kentleri

Yukarda belirttiğimiz gibi, Kiev, daha 10. ve 11. yüzyıllarda, büyük bir kentti. O çağda bile, Novgorod, önemli bir ticaret ve zanaat merkeziydi. Ensonu, Çernigov, Smolensk ve Polotsk da ortaçağ Rus ekonomisinde büyük bir rol oynuyordu.

9. ve 11. yüzyıllarda, Moskova, ticaret merkezlerinin yol kavşağı oldu. Kent, 12. yüzyılın ortalarından başlayarak, daha hızlı ilerledi. 13. yüzyılın başında, bir prenslik olan Moskovi'nin başkenti oldu.

Rus kentlerinin çoğu, şu plana göre kuruldu: Kentin ortasında bir hendekle ve kalın surlarla çevrili bir ordugâh, kremlin, bulunuyor, prens ya da voyvoda, askerî birliği (drujina) ve nedimleriyle

burada yaşıyordu. Ordugâh çevresinde, tacir ve zanaatçıların oturduğu kasabalar kuruluyordu.

Rus kentleri, Volga, Kokaz, Bizans, Orta Asya, İran, Arap devletleri ve Akdeniz ülkeleriyle ticaret yapıyorlardı. Rusya da, Slavlar, İskandinavya, Bohemya, Moravya, Polonya, Macaristan, Almanya vb. aracılığıyla Baltık Denizi bölgelerinde yayılıyordu.

Ticari Üretim Tacirler

Feodaller, gittikçe daha kalabalık olmak üzere, zanaat ürünlerini satınalmak ve tarım ürünlerini satmak için pazarlara koşuyorlardı. Köylüler de, sonunda feodaller gibi, bazı ürünleri pazardan satınalmaya başladılar.

Feodaller tarafından gittikçe daha çok ezilen köylüler, ^[sayfa 184] kırı terk ediyorlar, ve böylece, giderek zanaatçılığın ve ticaretin merkezi haline gelen kasabaları büyütüyorlardı. Bu kasabalarda yaşayanların buğdaya ve başka tahıllara gereksinmesi vardı ve bu da, kent ile kır arasındaki değişimlerin gelişmesinin nedeni idi. Kırdan göç ile başlayan toplumsal işbölümü, yeni bir hız kazandı.

Toplumsal üretimin bir tek alanı, bir yanda tarımsal üretim, bir yanda da sanai üretim olarak çiftleşti. İmal edilen ürünler, meta haline geldi. Yeni bir toplumsal tabaka, kendilerini yalnızca ticarete veren tacirler tabakası ortaya çıktı. Tacirler, zanaatçılardan, ürettikleri eşyayı satın alıyor, pazarda yeniden satıyorlardı. Eskiden, zanaatçı, imal ettiğini kendisi satarken, şimdi bu işi, onun yerine, tacir yapıyordu.

Loncanın Doğuşu

Toplumsal işbölümü, yalnızca (sonradan kentleri oluşturacak olan) zanaat kasabalarının (*bourgades*) kuruluşu ve bir iç pazarın yaratılması sonucunu doğurmakla kalmadı, toplumsal ve siyasal ilişkilerde de değişikliklerin nedeni oldu.

Kırsal bölgelerden kaçan köylüler, kendi topluluk ilişkilerine ait töre ve âdetleri her yana yayıyorlardı. Yeni belediyelerden (*commune*'lerden), geleceğin kentlerinin ilk çekirdekleri ortaya çıkı veriyordu. Belediyeler, etkinliklerine giren en önemli işleri: zanaatçı-

lığı, ticareti, hâlâ nüfusun bir bölümünün çalıştığı tarımı, komşu feodallere karşı savunmayı vb. düzenliyorlardı. Belediyeler, kentlerde yerleşmiş olan eski-köylü serflere etkin bir yardım sağlıyorlardı. Onlara, senyörün baskısını sarsmak ve özgür bir insanın kişisel ve maddî haklarını elde etmek için yardım ediyorlardı. Belediyelerin yönetimi altında, yavaş yavaş meslek loncalarının temelleri atılıyor-du. Bunlar, henüz az gelişmiş olan bir meta üretimi toplumunun iktisadî niteliğine uygun düşünüyordu. [sayfa 185]

Ticaretin Gelişmesi ve Feodal Düzendeki Paranın Rolü

Gelişmekte olan ticaret, paranın, özellikle ticaret sermayesinin önemini artırıyor-du. Bu, henüz kapitalist ilişkilerin doğması demek değildi, bunun için emek-gücünün de meta haline gelmesi gerekecekti. Yavaş yavaş, feodal düzende, para, kölelik çağında yerine getirdiği ve kapitalizmde de yürürlükte olan bütün görevlerine yeniden başlıyordu.

Ortaçağın başlarında, dış ticaret, iç ticarete üstün geliyordu. Onun için, ilkin evrensel paranın (bu terimin saymaca anlamıyla) işlevi ortaya çıktı. Ticaretin gelişmesi sayesinde tacirler, paraya, artık, satınalmış olduğu meta daha yüksek fiyatla satarak ek bir para elde etmenin aracı olarak bakıyorlardı. P-M-P' (para-meta-para) formülü ile P'nün, P'den daha büyük olduğu bir sözleşme temsil edilmektedir. Çeşitli yerlerdeki fiyatları bilen tacirlerin pazar üzerindeki tekeli, bu işlemleri hazırlıyordu. Burada, para, para-sermaye rolünü yerine getiriyordu.

O sırada, para, dışardan, başka bölgelerden gelme bir unsurdur, ama daha o zamandan feodaller tarafından servet biriktirilmesine yardımcı oluyordu. Para, servet biriktirme aracı işlevini görmeye başladı.

Özellikle yükümlülüklerin ve para cezalarının artması yüzünden emekçilerin aşırı ölçüde sömürülmesi, alım-satım ilişkilerinin az gelişmiş koşulları altında, parayı bir ödeme aracı yapmakta yardımcı oluyordu.

Genişleyen toplumsal işbölümü, meta-para ilişkilerinin gelişmesi sonucunu doğurdu. Paranın kendisinin daha önemli olan işlevleri, bu evrimi kolaylaştırıyordu. Para, giderek daha çok dolaşım aracı rolünü oynuyordu. Para basmak yaygınlaştı.

Ensonu, meta-para ilişkilerinin genişlemesiyle, köylülerin ve zanaatçıların alım-satım ilişkilerine gittikçe daha çok katılımlarıyla, para, yavaş yavaş, değer ölçüsü işlevini görmeye [sayfa 186] başladı. Karşılıklı ödeşmeler sırasında, köylü ve zanaatçılar, emek giderlerini hesaba katmak gerektiğini anlıyorlardı. Ama bu durumda, para, her zaman değerli maden ağırlığının değerini bulmuyordu. Bundan böyle, köleci çağda olduğu gibi, meta-para ilişkileri M-P-M (meta-para- meta) formülü ile nitelenebiliyordu.

Feodal Senyörlere Karşı Kentlerin Savaşı

Ortaçağ kentleri, feodallerin toprakları üzerinde kurulmuştu ve kaçınılmaz olarak, başlangıçta, kent içinde bütün iktidarı elinde tutan senyörlere boyun eğmek zorundaydılar. Feodaller, kentlerden en büyük yararı, kazancı sağlamak istiyorlardı. Onun içindir ki, kuruluş yolundaki kentin yönetimi, feodal senyörlere karşı savaşıma girişmek zorunda kaldı.

Belediye hakları için savaşırken, bütün halk, senyöre karşı oluyordu. Bu savaşın sonucu, siyasal yapıyı ve senyöre karşı kentin bağımlılık derecesini –vergilerin bizzat kentlerce toplanması gibi burjuva haklarından tam yönetim özerkliğine değin– belirtiyordu. Özerk siyasal birimler haline gelen bağımsız kentlerin (Fransa'daki belediyeler gibi) kendi özel adliye aygıtları, milis kuvvetleri, maliyeleri vb. vardı. Belediye sakinleri, öteden beri, varolagelen senyöre karşı yükümlülüklerden bağıştıkları.

Batı Avrupa'da, kendi kendilerini yöneten kent-cumhuriyetler, önce İtalya, Fransa, Hollanda ve daha sonra Batı Avrupa'da, Almanya'da kuruldu (11. ve 12. yüzyıllar). Rusya'da, Büyük-Novgorod, 11. yüzyılda, özel tipte bir cumhuriyet oldu.

Özellikle krallığa ait topraklar üzerinde kurulan bazı kentler, özerk belediyelere sahip olmak haklarını elde edemediler, ama yine de, bazı ayrıcalıklardan ve bağıştıklıklardan yararlanıyorlardı. Belediye yönetiminde, seçilmiş organlar, senyörün delegeleri ve kralın görevlileriyle birlikte çalışıyorlardı. [sayfa 187]

Kentte, en yüksek organ, seçimle gelen meclisti; ki, bu meclis, milis kuvvetlerini seferber ediyor, zanaatı denetliyor, gerekli kararları yayınlıyordu. Meclise, seçimle gelen bir yüksek görevli, Fransa ve İngiltere'de belediye reisi (*le maire*), Almanya'da kent-

başkanı (*bourgmestre*) vb. başkanlık ediyordu. Senyöre karşı koymaya yetecek gücü de, kaynakları da olmayan küçük kentler ise, senyörlerin yargılama yetkisi alanında kalıyorlardı.

Bununla birlikte, bütün kentlerin ortak bir yanı vardı ki, kentlerde oturanlar, kişisel kölelikten kurtulmuşlardı. Kentte bir yıl bir gün yaşamış olan her köylü, özgür oluyordu.

Asya ülkelerinde de, aynı şekilde, kentler, feodallere karşı savaşım veriyorlardı; ama genel olarak, amansız savaşım, özerklik kazanmaya yetenekli olmayan kentlilerin yenilgisi ile sonuçlanıyordu.

Patrisyenlerle Zanaatçılar Arasında Savaşım

Kentlilerle feodallerin savaşımı sonuçlanıp, kentlerde herhangi bir statü bir kez yerleştikten sonra toplumsal çelişkiler, kent nüfusunun bağrında kendilerini gösterdiler.

Kentlerde, iktidar, daha sonra antikçağdan gelme adıyla “*patriciat* – patrisyenler” (yani aristokrasi) denen kent halkının en zengin bölümünün elindeydi. Patrisyenler, belediye topraklarındaki mülk sahiplerini, büyük tacirleri, tefecileri ve kentte oturan küçük feodalleri içine alıyordu. Halk kitlesi, zanaatçılardan ve ailelerinden oluşuyordu.

Kentlerde zanaatçılık geliştikçe, siyasal yaşamda loncaların önemi artıyordu. Loncalar, iktidarı, patrisyenlerden almaya uğraşıyorlardı. Kolonya, Floransa kentlerinde, savaşım, kentin kilit noktalarını ele geçiren loncaların tam başarısıyla sonuçlandı. Başka yerlerde, örneğin, Kuzey Almanya'nın büyük-ticaret kentlerinden üstün gelenler, patrisyenler oldu. Bazan, savaşım bir uzlaşma ile sonuçlanıyor, en zengin ve en güçlü loncaların temsilcileri, aristokratlarla aynı [sayfa 188] ölçüde olmak üzere belediye yönetimine katılıyorlardı. İktidara gelen zanaat ustaları (*maître*), kendilerini, belediyelerin daha ileri bir biçimde demokratlaştırılmasına karşı olan ayrıcalıklı gruplarla bir tutmaya çalışıyorlar ve patrisyenlere karşı gidiyorlardı.

Loncalar

Zanaat, ortaçağ kentinin sınaî temelini oluşturuyordu. Feodalitede küçük sanayi, kırın olduğu kadar, kentin de ayrıca özelliği-

ydi. Köylü gibi zanaatçı da, bir küçük üretici idi. Kendi üretim aletlerine sahipti, kendi işletmesinde kendisi çalışıyordu ve kâr elde etmek değil, yaşamını kazanmak istiyordu.

Ortaçağ zanaatçıları, aynı meslekte çalışan zanaatçıları biraraya toplayan loncaları oluşturuylardı. Her lonca, üretimi ve üretimin oylumunu düzenlemeye çalışıyordu, örneğın bir kumaşın ölçülerini, hammaddelerin niteliğini belirliyordu. İlke olarak, her zanaatçı, en çok iki kalfa ve iki çırak kullanabilirdi.

Özel bir tüzük, kalfaların ücretini, zanaat eşyasının satımını, imal edilen metan fiyatını düzenliyordu.

Loncalar, karşılıklı yardımlaşma amacıyla kurulan meslek birlikleriydi; aynı zamanda, dinsel görevleri de yerine getiriyorlardı. Loncaların kendi küçük kiliseleri, kendi azizleri, koruyucuları, kendi dinsel bayramları vb. vardı. Öte yandan, her meslek, askerî bir birimdi. Savaş sırasında lonca üyeleri, şeflerinin komutası altında silahlanıyorlardı.

Kentlerin çoğunda, zanaatçılar, loncalar kurmak zorundaydılar. Kentte, bir kimse, eğer bir lonca üyesi değilse, şü ya da bu mesleğe giremezdi. Kenti kuşatan köyler dahil olmak üzere, kentte başka yerde imal edilen eşyayı satmak yasaktı.

Loncaların içinde iyice belirlenmiş bir işbölümü yoktu. Teknik ilerleme ve uzmanlaşma, küçük zanaat niteliğini değiştirmiyor, [sayfa 189] ancak yeni bir meslek loncasının oluşması ile sonuçlanıyordu. Her kentte onlarca, büyük kentlerde yüzlerce meslek vardı. Örneğın Paris'te, 14. yüzyılın başında 300 meslek loncası vardı.

Loncalar ve uyguladıkları önlemler, başlangıçta, zanaatçılara, üretim sürecini yoluna koymakta ve haklarını elde etmek için savaşımında yardım ederek, olumlu bir rol oynadılar. Ama lonca örgütü, zamanla, iktisadî ilerlemeyi durduran bir engel haline geldi. Meslek sahipleri, her tür yeniliğe, her tür teknik yetkinliğe karşı koyuyordu. Örneğın, 13. ve 14. yüzyıllarda, çırak kullanmak yasaktı. 11. yüzyılda icat edilen keçeleme makinesi, 15. yüzyıla değin yasaklandı. Öte yandan, her zanaat, kendi meslek gizlerini sınımsız saklıyordu.

Kalfalar ve Çıraklar

Bir tür feodal hiyerarşi, zanaat örgütünü düzenliyordu: usta,

kalfa, çırak. Ustalar, yavaş yavaş, ayrıcalıklı bir grup oluşturdular. Her kalfaya, ustalığa geçme yetkisi verilmiyordu. Loncaya kabul edilmek için üstün nitelikte bir nesne, bir şaheser yapmak gerekiyordu. Eğer özel bir kurul, bu nesnenin kurallara tümüyle uygun olduğuna karar verirse, ancak bundan sonra işçi, ustalığa kabul edilebiliyordu. Öte yandan kalfa, ustalığa kabul edilmesinin onuruna bir şölen vermek için büyük bir para harcamak zorundaydı. Zamanla, şaheserler ortaya koymak, giderek daha karmaşık bir iş oluyor ve pratik olarak, yalnızca ustanın oğulları ve yakın akrabaları ustalığa kabul ediliyor.

Kısacası, artık ustalığa geçmek iddiasında bulunamayan süreklili bir kalfalar sınıfı vardı; bunlar, birlikler, kardeşlik demekleri kuruyor ve ortaklaşa haklarını savunuyorlardı. Böylece meslekler arasında ve bir mesleğin içinde, maddî bir farklılaşma kendiliğinden ortaya çıktı: Ticaret sermayesi, giderek, zanaatçıları sömürüyordu. Büyük ticaret merkezlerinde, bazı kişiler, araçlar, imal edilmiş [sayfa 190] eşyayı satın alıyorlar, hammaddeleri dağıtıyorlardı. Öyle oldu ki, bunlardan hammadde alan zanaatçı, kendi imal ettiği malları da onlara satıyordu. Az varlıklı usta-zanaatçılar, hammaddeleri kredi ile alıyor, yapılmış eşya ile borcunu ödüyordu; giderek meslekten tacirler haline gelmiş olan aracının boyunduruğu altına düşüyorlardı.

Tefeci Sermaye

Paranın önemi arttıkça, emekçiler ve feodaller gittikçe daha çok borç almak gereksinmesi duyuyorlardı. Önemli miktarda paraları elinde biriktirerek çok yüksek bir kâr yüzdesi ile borç veren bir sınıfın ortaya çıkışı, bundan ileri gelmekteydi. Burada da, para, gene sermayeye, ama bu kez tefeci sermayesine dönüşüyordu. Onun hareketinin formülü, doğal olarak, ikincisinin tutan birincisinden daha büyük olmak üzere, P-P' (para –para) oluyor.

Tacirler de ödünç almalarından (istikrazdan) vazgeçemiyorlardı, kredi ve kambiyo işlemleri genişlemişti. Bankalar doğdu. İlk bankalar, Kuzey İtalya kentlerinde kuruldu; çünkü orada meta-para ilişkilerinin gelişmesi 13. ve 14. yüzyıllarda büyük bir hız kazanmıştı. Banka terimi bile, İtalyanca “*banca*”, yani “sarraf masası” sözcüğünden gelir. İflâs, “*banqueroute*” terimi de, “banka rotta”, yani “kı-

nk sarraf masası” deyiminden türetilmiştir. Bir faizci iflâs ettiği zaman, onun masasını kırmak âdetti. Öte yandan tefeci-bankacılar, muhtaç durumdaki zanaatçılara “yardımlarda bulunuyordu”; böylelikle, onların daha da, yoksullaş-masına yolaçıyordu.

Sömürücülere Karşı Savaşım

Kalfalar, iflâs etmiş zanaatçılar ve öteki yoksul kentli grupları, yavaş yavaş, tacirler, tefeciler, varlıklı zanaatçılar, feodal aristokrasi gibi zenginlere karşı duran kentlerin yoksullar sınıfını oluşturdu-lar. [sayfa 191]

Mülksüzler, sömürücülere karşı kendiliklerinden isyan ediyorlardı. Ama o dönemde, bu ayaklanmalar, kurulu düzeni sarsamıyordu.

2. META-PARA İLİŞKİLERİ VE KIR RANTTA DEĞİŞİKLİKLER

Pazarda satmak üzere yapılan üretimin genişlemesi, tarım ilişkilerinin gelişmesini de etkiledi, angarya-rant (emek-rant) önemini yitirdi. 13. yüzyılın ortalarında, Avrupa ülkelerinin çoğunda, aynı-rant (ürün-rant), ve özellikle para ile ödenen rant, yani para-rant, yaygın durumdaydı.

Ortaçağın başlangıcında, aynı olarak ödenen yükümlülüklerin yerini malî yükümlülüklerin alması, raslantıya bağlı ve ikincil nitelikte bir şeyken, artık para toplama ve onu çoğaltıp yığma, feodal senyörlerin, esas amacı haline geliyordu. Emek-rant ve aynı-rantın yerine, para-rantın geçmesi (rantta değişiklik) yaygınlaştı. Gittikçe daha sık olmak üzere, köylüler, emeklerinin ürünlerini pazarda satmak zorunda kalıyorlardı.

Para-rantı artırmak isteğinde olan feodaller, köylülere bir ölçüde iktisadî bir özerklik tanıyorlardı. Bu, yüzden, köylünün kişisel bağımlılığı, feodalın gözünde önemini yitiriyordu. Feodalın, köylünün kişisel köleliğinden gelme ödemelerin yerine, büyük bir para almakta kazancı vardı. Özgürlüklerin satın alınması için çok yüksek, çoğu kez köylünün gücünün üstünde bir fiyat konuluyordu. Köylüler, böyle bir “azat olma”ya itiraz ediyorlardı. Feodaller, sık sık köylüleri “azat olmaya” zorla razı edebilmek için silahla tehdit etmek zorunda ka-

lıyordu.

Köylüler Arasında Artan Eşitsizlik

Köylülerin ticarî işlemlere katılmaları, servet eşitsizliklerinin artmasına yardımcı oldu. Buna, tarım ilişkilerindeki değişikliklerin de katkısı oldu. Topraktan yararlanma (tasarruf [sayfa 192] hakkı), 12. ve 13. yüzyıllarda kesin olarak kalıtsal bir nitelik aldı. Mirasçılarn sayısının çokluğu, köylü topraklarının parçalanmasının nedeni oluyordu. Bir köylü, kendi tarlasından istediği biçimde yararlanabilirdi: satabilir, toprak satınalabilir, rehine koyabilir vb.. Bununla birlikte, sözcük anlamıyla, toprak satmak sözkonusu değildi, ancak yararlanılmakta olan toprağın tasarruf hakkı satılabilirdi. Feodaller arasında da, toprağa ait anlaşmalar, benzer niteliklere bürünüyordu. Feodaller, toprak yükümlülüklerinin kaldırılması “hakkı”nı satın alıyor ya da satıyorlardı.

Köylülerin hepsi para yükümlülüklerini ödeyecek durumda değillerdi. En yoksulları, kendi toprak paylarının tamamını ya da bir bölümünü yitiriyorlardı. Birçok köylü işletmesi, tefecilere yem oldu. Tefeci sermayesi, toprağa ait ilişkiler alanına da girmeye başladı. Muhtaç köylüler, toprak paylarını rehine koyuyorlar ve çoğu durumda, faiz yüzdeleri çok yüksek olduğu için, topraklarını geri alamıyorlardı. Daha varlıklı köylüler, yoksullaşmış komşularının topraklarını satın alıyorlardı. Zengin köylülerin tarlaları, çoğu kez, alışıl gelmiş parsellerden birkaç kat daha büyüktü.

Toprağın Küçük Köylüler Tarafından Kiralanması

Feodal toprak sahipleri, köylülerin emek ürününün büyük bir kısmını kendilerine malediyor, aynı zamanda köylülerin yükümlülüklerinin daha da ağırlaştırılması için baskı yapıyorlardı. Bununla birlikte, her zamanki ödemelerin artması, büyük toplumsal çalkantıların nedeni olabiliyordu.

Egemen feodal sınıf, en başta Fransa’da ve Güney Hollanda’da, kendisini tatmin edecek olan para-rant sistemini birdenbire hazırlayıp kotaramadı. Birçok laik ve kiliseye bağlı feodaller, malî güçlüklerine çare bulmak için, daha büyük feodallerden ya da tefecilerden ödünç para alıyorlar, bunun sonucu olarak onların bağım-

lılığı altına giriyorlardı.

Feodaller, köylülere (ve tacirlere) birçok yerel vergi, [sayfa 193] ayakbastı parası ödemeyi kabul ettiriyorlardı. Bu ödemeler, feodaller için yalnızca önemli bir gelir kaynağı değil, aynı zamanda, köylüler üzerinde bir baskı aracıydı. Bir köylü, sürüsü için geçiş parası, ayakbastı hakkı ödüyordu (elbette ki çoğu kez bu hayvanları satmak sözkonusu değildi). Pazar vergisi de ödüyorlardı; ticaret işlemleri bir hukuka tâbiydi.

Ama bu ödemeler, feodal mal sahiplerinin açlığını doyurmuyordu. Birçok toprak sahibi, kendi yurtluklarının topraklarını, intifa hakkına sahip köylülerin ötedenberi ödediklerinden çok daha yüksek bir fiyatla, üç aylık vade ile, kiraya veriyordu. Feodaller için kârlı olan bu küçük köylü kira sistemi, yavaş yavaş genişliyordu. Kira, çoğu kez ürünün bir bölümü, bazan da yansı ile (Fransa'da olduğu gibi) ödeniyordu.

Varlıklı köylüler, önemli toprakları, tekrar küçük tarlalar halinde yoksul köylülere kiraya vermek üzere kiralıyorlardı.

Köylü kiralamalarının genişlemesi, feodal üretim ilişkilerinin evrimine tanıklık ediyor. Senyörlere ait işletmelerin önemi azalıyordu. Ortaçağ köyünün iktisadî yaşamında köylü işletmesinin önemi artıyordu.

Köylülerin feodal senyörler tarafından aşırı ölçüde sömürülmesi, köylüleri kendi ürünlerinden yoksun bırakan başlıca araçtı, ama tek araç değildi. Ticarî işlemlere katılmak zorunda olan köylüler, varlıklı köylüler bunun dışında olmak üzere, tacirler tarafından konulan tekel fiyatları ve loncaların tekel fiyatları yüzünden kayba uğruyorlardı.

Sonuç olarak, meta-para ilişkileri içinde yer alan köylüler, özellikle yoksul köylüler, gittikçe daha acımasızca sömürülmekteydiler.

Kentlerin İktisadî Büyümesi ve Yerel Pazarların Gelişmesi

Ticaretin gelişmesi, sürekli pazarların yaratılması kentlerin [sayfa 194] durumunu sağlamlaştırıyor ve feodal devletin iktisadî yaşamında kentlerin önemini artırıyordu. 13. ve 14. yüzyıllarda, Avrupa'da ulusal pazarlar henüz oluşmamıştı. Bununla birlikte, bütün kentlerin ve kasabaların bir pazarı vardı.

Dış ticaret ilişkilerinin genişlemesi, meta-para ilişkilerinin

gelişmesine sıkı sıkıya bağlı oldu. En çok aranan metallerin toptan alışverişinin yapıldığı panayırlar, dış ticaret ilişkilerinin genişlemesinde önemli rol oynuyorlardı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin tacirlerinin karşılaştıkları Fransa'nın Champagne kenti, Avrupa'nın önde gelen ticaret, merkezlerinden biri oldu. Baltık Denizi ve Akdeniz bölgeleri de canlı birer ticaret merkezi oldular. Wolin, Arkona, Szczecin, Gdansk vb. gibi Slav kentleri, Baltık Denizinde, ticaret ilişkilerinin gelişmesinde önemli rol oynadılar. Akdeniz ticareti, Avrupa ülkeleri ile Kuzey Afrika ülkelerini birbirine bağlıyordu.

Burjuva Tarihçiliğinde Kent Sorunu

Burjuva tarihçileri, kentin evrimi ve onun kökeni sorununun özünü tahrif ederler. Burjuva yazarlar, zanaatçılıkta tarımın ayrılmasına ve daha sonra pazar aracılığı ile tarımla birleşen zanaatın, toplumsal üretimin bağımsız bir kolu haşine dönüşümüne, gereken önemi vermezler. Burjuva yazarlar, ortaçağ kentinin ortaya çıkışı ve gelişmesi ile feodal toplumda meta üretiminin ve iç pazarın gelişmesi arasındaki ilişkiyi görmüyorlar. Sorunun biçimsel hukuksal yönü üzerinde duruyorlar. En çok, çevresinde bir kentin oluştuğu evler kümesi (kasaba ve köy) tipini aydınlatmaya, bu kümenin eski kurumlarının nasıl bir ortaçağ kenti haline döktüklerini bilmeye çalışıyorlar. Burjuva tarihçiliği, iktisadî sorunlarla ilgilendiği zaman, bu sorunları, kentin ve feodal toplumun genel iktisadî yaşamı dışında çözümler.

Başka tarihçiler yanında, 19. yüzyılın birinci yarısında, [sayfa 195] Fransız tarihçisi Reynouard'ın da paylaştığı bir teori gereğince, ortaçağ kenti, düz bir çizgi halinde son dönem Roma kentinden geliyordu. Bu teorinin yandaşları, kentlerin, Roma İmparatorluğundan günümüze değin kesiksiz olarak geliştiği fikrini savunuyorlardı.

Almanya'da 19. yüzyılın ortasında yaygınlık kazanan "patriman teorisi"nin yandaşlarına göre, kent, ancak feodal miras-irattan bu yana genişledi. Bunlar, kent nüfusunun başlıca tabakalarının yurtluktan geldiğini, kent kurumlarının ise bu nüfusun yönetim organizmalarının gelişmesinin bir sonucundan başka bir şey olmadığını söylüyorlardı.

Almanya'da "burg (kent) teorisi" doğdu (Wilde, Gierke, Keitgen); bu teori gereğince, kent belediyesinin (komününün) temelini

de Cermenlerin, kentin duvarları dibinde yerleşmiş üyelerini korumak üzere yapılmış askerî ittifakları vardı.

Bu arada, İngiliz tarihçisi Matland tarafından, geçen yüzyılın sonlarında formüle edilen “garnizon teorisi”nden söz edelim. Matland’e göre büyük toprak sahibi İngilizler, kendi adamlarını, berkitilmiş yerler kurmaya ve garnizonları koruyup bakmaya gönderiyorlardı. Bu berkitilmiş yerler, kent haline geldiler. Matland’e göre, bir kenti köyden ayıran, kent evlerinin ve kentteki toprak paylaşımının köydekinden farklı olarak kendiliğinden birçok mülk sahibine ait olmasıdır

Maurer, kendi “mark teorisi”ni, kentin kökeni sorununu içine alacak biçimde genişletmiştir. Maurer’e göre, bir ortaçağ kentinin nüfusu ve organizasyonu, Alman kabile topluluğu mark ile doğrudan doğruya ilgilidir.

“Pazar teorisi”nin temsilcileri (herkesten önce Alman tarihçi Sohm) bütün dikkatleri, sorunun hukuksal yanı üzerinde topluyorlardı. Kentin niteleyici özellikleri, kent hukukunda yansımaktadı. Bu kent hukuku ise, pazarın yarattığı ayrıcalıklara dayanmaktaydı.

“Pazar teorisi”, H. Pirenne tarafından daha çok geliştirildi. [sayfa 196] H. Pirenne’in görüşleri, burjuva tarihçiliği üzerinde büyük bir etki yaptı ve yapmaktadır. Pirenne, ticaretin önemini abartır. Ona göre, ticaret, ortaçağ kentinin başlıca kökeni, tüm feodal toplumun iktisadî ilerlemesinin başlıca etkenidir. Kenti yaratanlar, tacirlerdir. “Dünya ticareti”nin gelişmesi, ona göre, antikçağ ile ortaçağı bir tek bütün halinde birleştiren etkenidir. Pek çok çağdaş burjuva tarihçisi, gerçekten bilimsel bir tahlille pek de ortak yanları olmayan kendi görüş açılarını kurmak için, Pirenne’in teorisini kullanırlar.

Görüyoruz ki, burjuva tarihçileri ve iktisatçıları, ancak temel süreçlere eşlik eden dış etkenleri dikkate almaktadırlar. İktisadî ve toplumsal olayların maddî özü, onlar için anlaşılmasa da bir kitap gibidir.

3. EGEMEN FEODAL SINIFIN SİYASETİ YENİ DEVLET BİÇİMLERİ

Merkezileşmenin İlerlemesi

Meta-para ilişkilerinin gelişmesinin sonucu olan toplumsal

koşullardaki değişme, egemen sınıfları, siyasal iktidar biçimlerini de değiştirmek zorunda bırakıyordu.

Yeni feodal devlet, büyük toprakların iktisadî birliğine dayanan, merkezileşme eğiliminden ileri geliyordu. Siyasal birleştirme ve merkezî devletlerin kuruluşu, ilerlemiş feodalite çağının önemli olgularından biri oldu.

Merkezî siyasal örgütlenme biçimlerindeki daha sonraki değişiklik, en tamamlanmış biçimlerini, İngiltere ve Fransa'da aldı. 20. yüzyıla değin, sınıf savaşımının, her seferinde kesin bir sonuca varması, başka ülkelerden çok Fransa'da görüldü. Savaşında kapalı alan görevi yapan değişik siyasal biçimler, en belirgin olarak, bu ülkede görülebilmekteydi. Fransa'da merkezileşme, 12. yüzyılda Kapetyenler zamanında [sayfa 197] başlayıp 15. yüzyılın sonunda, Valvalar zamanında tamamlanmak üzere, krallık iktidarının derece derece güçlenmesinden ileri geliyordu. Fransa kralları, büyük feodalleri birer birer yendiler. Büyük senyörler tarafından ezilmekte olan küçük ve orta feodallerden destek görüyorlardı.

Kent ve kentliler, Fransa'nın siyasal bakımdan birleştirilmesinde ve krallık iktidarının güçlenmesinde, belirleyici bir rol oynadı. Zanaatçıların ve tacirlerin, ticaret yollarının güvenlik altında olmasında ve içerde sağlam ticaret bağlarının yaratılmasında, çıkarları vardı. Aralarındaki savaşım yüzünden ülkede savaşlar ve yağma gibi kargaşalıklar çıkmasına neden olan bazı feodallere karşı, krallık iktidarını desteklemek için anlaşıyorlardı.

Krallık iktidarı, yani feodal sınıfın ortak çıkarlarının sözcüsü, ticareti ve kentlerde zanaat imalâtını koruyup gözetmekte yarar görüyordu ve bunun için de bu çağda ilerici bir rol oynadı.

Toplum Katlarında Feodal Monarşinin Kuruluşu

Merkezî iktidar güçlenirken, Fransız kralları, gene de, uzun bir süre içinde kurumlaşmış olan bir feodal konseyi, zaman zaman toplantıya çağırıyorlardı. Bunu, önemli kararlar vermek için, laik ve dindar büyük feodallerin rızasını almak gereğini duydukları zaman yapıyorlardı.

12. yüzyıldan bu yana, krallar, büyük kentlerin varlıklı çevrelerinin temsilcilerini bu konseye çağırdılar. 14. yüzyılın başlangıcından, Philippe IV zamanından bu yana da, bu meclisler, süreklili

meclisler haline geldiler ve Kuzey ve Güney eyaletleri için ayrıca toplanmakta olan eyalet meclislerinden farklı olarak “Genel Meclisler” (“*Etats Generaux*”) adını aldılar.

Çeşitli toplum katlarının –rahipler, soylular ve kentliler– temsilcileri, krallık iktidarı tarafından alınan önlemleri kabul ediyor, karşılığında, bazı ödünler istiyorlardı. [sayfa 198] Böylece, hükümet üzerinde dolaysız bir etki kuruyorlardı.

Meclisteki delegeler, aynı aynı yerlerde oturuyorlardı, Genel olarak, “üst” toplum katlarının, rahiplerin (birinci kat) ve laik feodallerin görüşleri, kent temsilcilerinin görüş ve fikirlerinden ayrılıyordu.

O çağda, başka ülkelerde görülen, meclislerde temsil olunma, örneğin İngiltere’deki parlamento, feodal devletin yeni bir aşaması idi. Temsilî feodal devlet, “toplum katları monarşisi” (“*monarchie des ordres*”), feodaller sınıfının egemenliğinin siyasal biçimi oldu. Bu, feodal toplumda üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin evriminde, yeni bir aşamaya uygun düşüyordu. Feodal devletin bu yeni biçimi de, egemen sınıfın, halk yığınlarının sömürsünü ağırlaştırma eğilimini karşılıyordu.

4. MERKEZİ RUS DEVLETİ

Rus Topraklarının Birleştirilmesi

Merkezî Rus devleti, 15. yüzyılın sonunda kuruldu. Rus topraklarının iç birliği, 13. yüzyıldan beri Rusya üzerine çöken Tatar-Moğol boyunduruğunun devrilmesiyle aynı zamana raslar. Moskova, devletin merkeziydi. Feodal bölünmenin kaldırılması, yeni bir iktisadî ve kültürel ilerlemenin öncüllerini yaratıyordu.

Rus topraklarının birleştirilmesi işinin bitirilmesi ile devlet organizmalarının yapısında değişiklikler ortaya çıktı. Artık, prens, Boyarlar (büyük feodaller) Konseyi, Boyarlar Duması yardım ediyordu. Dumada, aynı zamanda, belediye milislerinin şefleri, prens hazinesinin muhafızları, veznedarlar da yer alıyordu. Kentlere ve kantonlara (genel olarak bir yıl için) boyarlar ya da daha alt feodaller, arasından seçilen valiler gönderiliyordu. Ücret olarak, yükümlülükleri toplamak hakkına, ya da o zamanlar denildiği gibi “iaşe hakkı”na sahiptiler. Bu sistem, yönetsel görevlerle prensin kişisel yurtluğu-

nun yönetilmesi arasında ^[sayfa 199] çok açık bir sınırlama yapmıyordu. Rus topraklarının birleştirilmesi, başında bir büyük-prens ile bir Rus feodal monarşisinin yaratılması sonucunu doğurdu. Boyarlar Duması, giderek sürekli bir kurum haline geldi. Yönetim organları ortaya çıktı; bunlar, 16. yüzyılda, “prikaz”lar haline, bir tür bakanlıklar haline geldiler. Büyük feodallerin ayrıcalıkları azaldı. Yurtluk sahiplerinin, artık en önemli sorunları çözümlenmek hakları yoktu; bu sorunlar, büyük-prens tarafından atanan ve prikaz tarafından denetlenen valinin yetkisi altında çözümleniyordu.

Feodal bölünme çağında, boyarlar ve kendi askerî birliklerine sahip olan öteki feodaller, prense hizmet etmeyi reddedebilerlerdi. Merkezî devlet bir kez kurulduktan sonra, büyük-prensler, boyarları, kendi uygun gördükleri biçimde mülklerini “yönetme” ve “sadakat” taahhüdünde bulunmaya zorladılar. Bu, yurtluklar, sistemiydi. Orta ya da küçük feodaller, prensin hizmetinde, yurtluklar, yani “pomeste” ya da “dvor”lar alıyorlardı. “Pomeşçik” (büyük toprak sahipleri) ve “dvoryane” (soylular) terimleri buradan gelir. Kentlerde ve köylerde, silah altına alınan milislerin sayısı artmıştı. Tisyatskinin (belediye milislerinin şefi) görevleri kaldırıldı ve milisler büyük-prense bağlandılar. Devlet hazinesine ve maliyeye ait kurumlar güçlendirildi, kendi yurtluklarında vergileri tahsil eden ve bunun önemli bir kısmını kendine ayıran büyük feodallerin ayrıcalıkları azaltıldı.

Ama büyük feodallere karşı olan bu önlemler, köylülerin durumunda hiçbir değişiklik yapmıyordu. Tersine, senyörler, köylüleri sıkıştırmaya, onları ezmeye bakıyorlardı: sömürü artmıştı.

Rus devleti, özellikle, 16. yüzyılın ikinci yarısında, “Korkunç” sıfatıyla anılan İvan IV zamanında güçlendi. Tahta geçer geçmez, kendisine “Bütün Rusyalıların Çarı” unvanını verdi. ^[sayfa 200]

Pazar Bağlarının Gelişmesi

Merkezî Rus devleti, meta-para ilişkilerinin gelişmesiyle güçlendi. Tek ulusal pazar, 18. yüzyılda oluştu. Ama bunun kökenleri, 16. yüzyıla değin uzanır. Zanaat sanayiinin kentlerde hızla gelişmesi ve yerel pazarların gelişmesi, bu devirde olmuştur. 16. yüzyılın 80 yıllarında, Novgorod, yaklaşık olarak, 200 meslek ve çeşitli sanayiye sahipti; Kazan’da 100 kadar meslek ve çeşitli sanayi vardı. Zanaat

üretimi, farklılaşmanın büyüklüğü ile belirleniyordu. Demiri işleyenler arasında iğne yapımçıları, düğmeciler vb.; silah yapımçıları arasında, yay, kılıç, balta vb. yapımçıları bulunuyordu. Giyside, ulusal kılık uzmanları vb. bulunuyordu. Artmış olan toplumsal işbölümü, ticareti kolaylaştırıyordu. 16. yüzyıl kentlerinin birçoğu büyük ticaret merkezleri haline gelmişlerdi. Bu yüzyılın 60 ve 70 yıllarında Psikov'da işlerin çoğunluğunun görüldüğü tacirler çarşısının dışında, çeşitli büyüklüklerde daha 1.300 ticaret yeri vardı. Bunlar, Kazan'da 644, Moskova yakınlarında Kolomna'da 450 idi.

Köylüler, pazarda, kendi işletmelerinin ürünlerini satıyorlardı.

Yerel pazarlar arasında, yavaş yavaş, pazarlar arası ilişkiler kuruluyordu. Örneğin Novgorod'da, 16. yüzyılda, özel tacirler çarşısı vardı: Tver çarşısı, Psikov çarşısı. Bazı kentlerde panayırlar kuruluyordu. Moskova, kentler arasında bağ görevi görüyordu. 15. yüzyıldan beri büyük bir ticaret ve zanaat merkeziydi. İngilizler, Moskova'yı Londra'dan da büyük bir kent sayıyorlardı.

Öte yandan dış ticaret de ilerlemekteydi. Rus tacirleri, Baltık Denizi bölgesinde her yana gidiyorlardı. Volga, Avrupa pazarlarını, Hazar Denizi ve Orta Asya pazarları ile birleştiriyordu.

Meta-para ilişkilerinin gelişmesi, toplumsal yapıyı daha [sayfa 201] karmaşık bir hale getiriyor, zanaatçılarla köylüler arasında farklılaşmayı sağlıyordu. Büyük tacirler özel bir lonca, bir "alışverişçiler" grubu ve ayrıcalıklı sotniya'yı, tacirler sotniyası ve kumaşçılar sotniyasını kurdular. O çağa ait belgeler "orta" kişilerden, ticaretle uğraşanlar ve kentlilerden (yani zanaatçılardan) ve halkın en yoksul kısmından sözederler. Kırdan daha varlıklı hale gelmiş olan bazı serf-köylüler, özerkliklerini satın alıyorlar, zanaatçı ya da tacir oluyorlardı.

Hiyerarşik Feodal Monarşi

16. yüzyılın ortasında, Rusya'da hiyerarşik feodal monarşi kurulmaktaydı. 1549'da ilk kez, bir Devletler Meclisi, toplantıya çağırılmıştı. Egemen sınıfın üst tabakalarının: boyarların, rahiplerin, Moskova soylularının temsilcilerini içine alıyordu. Temsili meclisin 1566 toplantılarına, tacirlerin ve zanaatçıların delegeleri de katıldılar.

Durumunu güçlendirmek ve eski aristokrat ailelerin etkisini

zayıflatmak amacıyla, çar hükümeti, 16. yüzyılın ortalarında, devletin yönetiminde ve yapısında reformlar yapılmasını emretti.

16. yüzyılın sonunda, Rus hukukunda yasaların derlenmesi, yargılama usullerinin düzene konması, özel bir yasa kitabının doğmasının nedeni oldu, 1550'de yeni bir yasa kitabı çıktı. Yasalar, iktidar aygıtının güçlendirilmiş merkezîyetçiliğini onaylıyordu. Merkezî yönetim organizmalarının yargılama usulündeki rolü, daha hissedilir hale geliyordu. Yöneticilerin adli görevleri sınırlandırılmıştı, zengin burjuvalar, özgür çiftçiler, devlete ait topraklar üzerinde oturan, kişisel bakımdan özgür köylüler, mahkemede oy sahibi oldular. Malî sistemdeki değişiklikler, köylüler ve kentliler üzerine binen daha ağır yeni yükümlülüklerle sonuçlandı.

Merkezî yönetim kurumları, yeniden düzene kondu. Her ^[sayfa 202] prikaz, hükümetin bir kolunu yönetiyordu. Örneğin, razriadlar prikazı, askerî işlerle yükümlüydü; elçiler prikazı, dış politika ile uğraşıyordu.

Adli ve yönetsel reformlar önemli bir rol oynadı. Bölgelerde, suç işleyenler, yöneticiler tarafından değil, yerel soylular arasından atanan özel görevliler tarafından yargılanıyordu. Bazı bölgelerde, özellikle köylülerin çoğunluğunun özgür oldukları kuzeyde, valilerin yerini, yerel yönetsel organizmalar aldı. Bu organizmaların üyeleri, kent halkı ve varlıklı köylüler arasından seçiliyordu.

Yerel yönetimde yapılan reformlar, feodal bölünmenin izlerini kaldırmaktaydı.

Birliklerin savaş gücünü yükseltmek için, ordu, bir tek komutanlığın emrine verildi. Merkezî iktidar tarafından komuta edilen sürekli bir ordu kurulmaya başlandı.

Büyük senyörlerin ayrıcalıklarını kaldırmak amacıyla, bütün soylular, askerî hizmet bakımından eşit kılındı. 1556 yönetmeliği gereğince her laik feodal, sahip oldukları topraklar üzerinde, belirli sayıda tam silahlı şövalye bulundurmamak, beslemek zorundaydılar. Buna karşı gelenler, para cezası ödüyorlardı. 60 yıllarında, "opriçnina"nın yaratılması, eski aristokrasiye büyük bir darbe indirdi. Devlet ikiye bölündü: ulusal topraklar ("zemşçina"), ve çarın kendine ait olan özel araziler ("opriçnina") (opriç – özel).

Ulusal topraklar ("zemşçina"), başlıca çevre topraklarını içine alıyordu; çar toprakları ("opriçnina") ise özellikle gelişmiş ticaret ve sanayi bölgelerini, merkezî iktidarın desteği olan soylular mülki-

yetindeki genelleşmiş toprakları, eski boyarlar ve prens ailelerinin tasarrufundaki bölgeleri içine alıyordu.

Özel topraklar “opriçnina”, Rus devlet toprakları yüzeyinin hemen hemen yarısını oluşturuyordu. Ödün adı altında, çar, bazı prens ve boyarlara fazladan topraklar veriyordu. Elkonulmuş toprakların bir bölümünü, kendi “opriçninasının [sayfa 203] hizmetkârları”na dağıttı. Bunlar da, opriçnikler alayını oluşturuyorlardı. Opriçninanın yaratılması, feodal prenslerin ve boyarların ekonomik gücünü baltaladı ve siyasal etkilerini hissedilir ölçüde zayıflattı. Opriçnikler daha çok dürüstlük ve doğrulukları kuşku götürmeyen küçük soylular tarafından toplanıyordu.

Daha sonra, opriçnina yeniden örgütlendirildi. Bütünüyle, bir sistem olarak sürdürüldü. Ama “opriçnina” resmî adının yerini, “hükümdar sarayı” terimi aldı.

Daha sonra, 1576’da, opriçnina kesin olarak kaldırıldı. Başlıca amaca varılmıştı; büyük toprak mülkiyeti bölünmüş, en güçlü feodallerin kökü kazınmış ya da güçsüz hale getirilmişti. Opriçninanın olumsuz etkileri görüldüyse de, ilkesi içinde, merkezileşmiş feodal Rus devletini güçlendirmeye yardım etti.

Rus Devletinin Uluslararası Etkisi

Rus devletinin Korkunç İvan zamanında sağlamlaşması, Rusya’nın uluslararası saygınlığının artmasını sağladı. Pek çok ülkenin hükümetleri, Rusya ile diplomatik ve ticarî ilişki kurup geliştirmeye giriştiler. İngiltere, Hollanda, İspanya, Danimarka, İsveç, Macaristan, Osmanlı İmparatorluğu (Türkiye) ve İran’ı sayalım.

16. yüzyılın ortasına doğru, Rus kültürü, gerçek bir açılıp gelişme gösterdi. 16. yüzyılın birinci yarısı, matbaacılığın Rusya’da ortaya çıkışını haber verir. Rus bilim ve edebiyatı filizleniyordu. Mi-maride yüksek bir olgunluğu ve oturmuşluğu temsil eden Rus ulusal üslubu ortaya çıktı. Kültürün filizlenmesi, Rus devletine karşı öteki ülkelerin ilgisini artırmaya yardım etti.

Akraba halklarla siyasal, kültürel ve ekonomik ilişkiler geliyordu. Ukraynalılar ve Biyeloruslara göre, Rus devleti, yabancı baskıya karşı savaşında kendilerine yardım eden elverişli bir güçtü. Öte yandan, Rus devleti, Bulgarların [sayfa 204] garların, Sırların, Yunanlıların ve öteki halkların savunuculuğunu yapıyordu.

5. ASYA VE AFRİKA ÜLKELERİNDE FEODALİTENİN GELİŞMESİ

İleri Feodalite Çağında Çin

Çin için ileri feodalite çağı tarihi, T'ang İmparatorluğu çağı olan 8. yüzyıldır. Bir feodal mülkiyet biçimi, yerini, bir başkasına bırakıyordu. Devlet tarafından düzenlenen pay sistemi, yavaş yavaş feodal tasarrufa yer veriyordu. Büyük feodaller, daha sonra, orta ve küçük feodaller, durmadan köylülerin işledikleri toprakları kendilerine malediyorlardı.

Toprağı paylaşma sisteminin ayırdedici özelliği olan doğal ekonomi, tarımla zanaatçılığın kaynaşması, tehlikeye girmişti. Ticarî üretim kendi atılımını yapıyordu; eski kentler, zanaat ve ticaret merkezleri haline geliyordu. Köylü topluluğunun bağında servet farklılaşması derinleşmişti, ayrıca bu da toprağı paylaşma sistemini tehlikeye sokuyordu. 8. yüzyılın sonunda, feodallerin el koydukları topraklar, resmen onların mülkü olarak tanındı.

Senyörün evi ve eve ilişkin hizmetler, feodal yurtluğun merkezinde bulunuyordu. Köylü evleri, senyörün şatosunu çevreliyordu. Köylüler, iki kategori oluşturuyorlardı: bütün haklara sahip olan komün üyeleri, "patronlar" ve dışardan gelme "konuklar". Bu ikinciler çoğunluğu oluşturuyordu: bunların ne üretim aletleri, ne tohumları, ne hayvanları vardı, hepsini senyörden alıyorlardı. Köylüler, toprağı kendileri işliyorlar, senyöre ürünün bir bölümünü, genel olarak en az yarısını veriyorlardı.

Buda Tapınağı, Çin'in en büyük toprak sahibiydi. 9. yüzyılın ortalarında, Buda manastırları, 60 milyon hektar toprağı tasarruf ediyorlardı.

Yeni feodal tasarruf biçimlerine geçiş, ülkenin siyasal [sayfa 205] bölünmesini belirginleştirmeye başladı. Geniş bölgelerin valileri, tzedu-ş'iler, imparatorluk iktidarına ancak görünüşte boyun eğiyorlardı, ama kendi siyasetlerini yürütüyorlardı. Feodal bölünmenin ve köylülerin artan mülksüzleşmesinin ortasında, anti-feodal savaşım, köylülerin sınıf savaşımını güçleniyordu.

Feodal bölgelere ayrılma, 10. yüzyılın başında, T'ang'ların düşüşü ile daha belirginleşti. Bununla birlikte, merkezîyetçiliğin öğeleri, Çin'in siyasal düzeninde varlıklarını sürdürdüler. Çin'in siyasal

düzenini, aynı çağın Avrupa devletler ininkinden daha sürekli kılan bu ögelerdi. Kölelik çağında da benzer roller oynamış olan bentlerin ve barajların, bütünüyle sulama sisteminin onarılması ve genişletilmesi için kamu hizmetlerine başvurulması zorunluluğu, merkezîyetçiliğe yardımcı oluyordu. Bu kamu işlerini küçük bölgeler kademesinde yürütmek olanaksızdı.

Bölgeler arasında meta dolaşımının ve iktisadî bağların, merkezleşmenin sağlanmasında büyük payları oldu. Feodaller de, halk hareketlerinden ve göçebelerin istilâsından korktukları için, merkezî iktidarın devamında çıkar gördüler.

10. yüzyılın başında, göçebelerin güçlü kabilesi K'i-tan'lar, Kuzey Çin'in büyük bir kısmını ele geçirdiler. İmparatorluğun siyasal iktidarı zayıfladı, ama 10. yüzyılın ortalarında, K'i-tan'ları geri püskürttüktan sonra, 13. yüzyılın sonuna, Çin'de ileri gitmiş feodalite döneminin sonuna değin hüküm sürmüş olan Song hanedanının iktidara gelişi sayesinde, yeniden güçlendi.

Hindistan

Hindistan'da da, Çin'de olduğu gibi, gelişmiş feodal ilişkiler oldukça erken (7. yüzyıldan başlayarak) oluştu.

Feodal tasarruflar ikiye bölünmüştü. Bir yandan, topraklar, prensler (mihraceler) hesabına askerî hizmet görmek zorunda olan feodallere aitti. İlke olarak bu topraklar, [sayfa 206] kalıtsal mülklerdi. Öteki topraklar, kayıtsız ve şartsız, feodallere aitti. Zaten, mihracelerin kendileri, muazzam yurtluklara sahiptiler.

Mihraceler tarafından feodallere verilen topraklar, kır komünlerinin toprakları henüz özel mülkiyet değilken, çoğu kez köy komünlerinden koparıp alınıyordu.

Komünler, kendilerine verilen toprak parçalarını işleyen küçük ya da büyük ataeril ailelerden oluşuyordu. Toprak, dönem dönem yeniden paylaşılıyordu. Komünün bağrında servet eşitsizliği artıyordu, ama, bireysel aileler bir kez kurulduktan sonra, toprağın bu yeniden bölünmeleri seyrekleşti.

Bütün bu köy ortaklığının (komünün), kendi zanaatçıları ve komün hizmetlileri vardı. Bunlar, ürünün bir bölümünü alıyorlardı, öte yandan kendi küçük işletmelerine de tasarruf ediyorlardı. Zanaatçılar, komünün çok önemli olmayan gereksinmelerini kolaylıkla

karşılacak güçteydiler. Bu yüzden, onları, çalışmalarında kamçılayan bir şey yoktu, ürünü artırmakta hiçbir çıkarları yoktu.

Komünün başında, yaşlı bir kişi (doyen) bulunuyordu, ona bağlı bir grup kendisine yardım ediyordu. Durumları sayesinde, bu komün başkanlarının çok zengin olmak için geniş olanakları vardı. Çoğu kez küçük feodaller haline geliyorlardı. Hint komününün kapalı niteliği, feodal sömürünün güçlenmesine yardım ediyordu. Aynı- rant, bu sömürünün temel biçimlerinden biriydi. Öte yandan, köylüler, feodaller ve tapınaklar hesabına angarya yapmak zorundaydılar; kamu işlerinde, sulama sistemlerinin yapımında ve bakımında kullanılıyorlardı. Köylüler, yönetim aygıtının yürütülmesi ve dinsel bayramlar için bir sürü vergiler ödüyorlardı.

Büyük bölgeler kademesinde, taslak halinde belirmeye başlayan toplumsal işbölümü, meta-para ilişkilerinin gelişmesine yardım ediyordu. Rantın para olarak ödenmesi, verdilerin para olarak alınması olanağını doğuruyordu, bu da [sayfa 207] feodallerin köylüleri sömürmesini ağırlaştırıyordu.

Kölelik çağından süregelen kentler, ticaret ve zanaat merkezleri oldular. Çok usta olan Hint zanaatçıları, çok ince ipek ve pamuklu kumaşlar, halılar, mücevherat, sanat eşyası ve silahlar yapıyorlardı. Ama kesin olarak tarımdan kopmuyorlardı. Feodal rejim altında, Hint kentlerinin gelişmesi, kendini duyuruyordu.

Hint toplumunun, kölelik çağına değin uzanan ve günümüze değin varlığını sürdüren bir özelliği, “cati” halinde bölünmedir. Bu terim, genel olarak, klan, kabile, köken anlamlarına gelen Portekizce “casta” sözcüğü ile karşılanır. Kastlar, halk tabakalarını, kökenlerine ve mesleklerine göre biraraya topluyordu; bu, bir tür toplumsal işbölümüydü. Kastlar rejimi, emekçi yığınların sömürülmesini sonsuzlaştırmaya yaradı ve yaramaktadır.

Hiç kimse bu sınıflandırmanın dışında kalamazdı. Bir kasttan bir başkasına geçiş yasaktı. Kastların hiyerarşisi şöyleydi: brahmanlar ve kşatriyalar, dinsel ya da laik feodalleri içine alıyordu. Sonra tefeciler ve tacirler geliyordu. Nüfusun geri kalanının çoğunluğu da, sudra kastlarını oluşturuyordu. Bir iç hiyerarşi de, bu kastları bölümlere ayırıyordu; bu bölümler, bölgeye ve milliyete göre, ayrıntılarda birbirlerinden farklıydılar, ama üst katlarda daima ayrıcalıklı bir tabaka vardı. Bu hiyerarşi basamaklarının tabanında en yoksul kastlar, en “pis” işleri yapmak zorunda olan kimseler yer

alıyordu.

Kastlara bölünme, çalışma bakımından uyumsuzluk yaratıyor, sömürücülere, feodal devlete karşı onların ortak savaşımını engelliyordu.

Ortaçağ boyunca, devlet biçimleri, Hindistan'da, olduğu gibi kalmadı.

4. yüzyılın başında, Hindistan'ın kuzeyinde kurulan Gupta İmparatorluğu, 5. yüzyılın sonunda Heftalit Hunlarının saldırıları altında dağılıp parçalandı. Kuzey Hindistan, küçük [sayfa 208] çapta birçok prensliklere bölünmüştü. Hindistan topraklarının geri kalanı da, bölünmüş durumdaydı. 12. ve 13. yüzyıllarda, Doğu İran'da yaşayan ve özellikle Türklerden oluşan kabileler, Kuzey Hindistan'ı ele geçirdiler. Fatihler, Hindistan'da feodal bir devlet olan Delhi Sultanlığını kurdular ve egemen feodal tabakayı oluşturdular. Onların müslüman olmaları, yerli halkla aralarındaki çelişkileri keskinleştiriyordu.

Köylülerin anti-feodal ayaklanmalarına kargı kendilerini güvenlik altına almak ve Moğol kabilelerinin saldırılarını püskürtebilmek üzere müslüman feodaller, merkezî feodal devleti sağlamlaştırmak için önlemler aldılar.

Arabistan'da Feodalitenin Evrimi

Bir özellik: siyasal birliğin çekirdeği, dinsel topluluk oldu. Mekke'nin Kureyş kabilesinin Haşimî ailesinden bir tacir olan Muhammet Mustafa, islâmlığın, müslüman dininin kurucusu oldu (570-632).

Mekke'nin ileri gelenleri, Kabe'ye tapınma dininin yıkılmasının nedeni olan yeni dinin, Mekke'nin siyasal etkisini azaltmasından ve Arap kabileleriyle olan ticaret bağlarını baltalamasından korkuyorlardı. Onun için Muhammet ve müritlerinin, Medine'ye gidip yerleşmek üzere, 622'de, Mekke'den ayrılmalarını sağladılar. Bu tarih, ay yılına dayanan yeni bir müslüman takviminin başlangıcı sayıldı.

Medine'de müslümanlar, Eyuk ve Hazdarj Arap kabilelerinin reisleriyle ittifak kurdular. Muhammet, sekiz yıl Mekke ile savaştı. Savaş, o zamana değin Mekke'nin müttefiki olan Hicaz'ın bedevi kabileleri kendilerinden yana geçince, Muhammet'in müritlerinin zaferi ile sonuçlandı, 630 yılında, Mekke teslim oldu. Kureyşliler müslüman oldular, ve aynı zamanda, Kabe ile birlikte Mekke, islâmiyetin merkezi ve müslüman müminlerin yıllık hac yeri oldu. Mu-

hammet, Allah tarafından gönderilmiş peygamber olarak kabul ediliyordu. [sayfa 209]

Mekke, Muhammet tarafından ele geçirildikten sonra, Arabistan'ın büyük bir parçası üzerinde iktidar, müslüman cemaatine geçti. Bu cemaatin başı Muhammet, en yüksek manevî, idarî, adlî ve askerî otoriteyi elinde bulunduruyordu.

Muhammet'in ölümünden sonra, ilk halife, (peygamberin ardılı) kayınbabası Ebubekir oldu. Müslüman cemaatinin başı, imamlık görevlerini (manevî liderliği) ve emirlik görevlerini (laik yönetimi) kendisinde topluyordu. Ebubekir (632-634) ve ikinci halife Ömer (634-644), Arabistan'ın birleştirilmesini tamamladılar ve bütün Arapları müslüman yaptılar.

Aynı zamanda, Araplar, Küçük Asya'nın Akdeniz ülkelerinin ve Orta Asya ülkelerinin fethine giriştiler. 636'da Araplar, Bizans ordusunu ezdiler, Suriye ve Filistin'i ele geçirdiler. Öte yandan Irak'ı istilâ ettiler ve Perslere karşı birçok zaferler kazandılar. 641 ve 645 arasında Mısır'ı ele geçirdiler, ve 7. yüzyılın ilk yarısının başlarında İran'a hükmettiler. 7. yüzyılın sonunda ve 8. yüzyılın başlarında, Araplar, Kuzey Afrika'yı ve İberik yarımadasının yarısından çoğunu fethettiler. Ele geçirilen ülkeler, başlarında Emevîler hanedanı olmak üzere, hilâfeti oluşturdular (661-750). Başkent, Mekke'den Şam'a (Suriye'ye) nakledildi. Arap hilâfeti, güçlü köleci ilişkilerin kalıntılarının sürdürüldüğü feodal bir devlet oldu. Ele geçirilen ülkelerde, Araplar, kural olarak, toplumsal üretime katılmıyorlardı. Halk, halifenin hazinesine aynı ya da nakit olarak bir toprak vergisi, haraç ve bir de baş vergisi, cizye ödüyordu.

Fatihler, ele geçirdikleri ülkelerin ekonomisinin, daha üstün olan kültürlerin ve daha çok gelişmiş olan toplumsal ilişkilerin etkisi altında kaldılar. Arapların bağımlı kıldıkları ülkelerdeki feodal ilişkiler, en yetkin ifadesini, Abbasî hanedanı zamanında Bağdat hilâfetine (750-1258) buldu. Hilâfet merkezi, Halife Mansur tarafından, 762'de, Dicle [sayfa 210] üzerinde kurulmuş olan Bağdat kentine nakledilmişti. Arap aristokrasisi, Bağdat'ta, tekelci durumunu yitirdi. Artık egemen rol oynayanlar, İranlı feodallerdi ve onların yardımı ileridir ki, Abbasîler iktidara geldiler.

Hilâfet ülkelerinin çoğunluğunda, daha eski çağlarda olduğu gibi, devlete ait feodal mülkiyet ağır basıyordu. Toprakların bir bölümü, halife ailesine aitti. Bazı yurtluklar özel mülkiyetti ("mülk" deni-

len topraklar, Batı Avrupa'daki "alleu" denilen yurtluklara uygun düşüyordu).

Feodal toprak mülkiyetinin bir biçimi ikta (toprak payı "fief") oldu. Topraklar, ömür boyunca ya da belirli bir zaman için, görülen hizmet karşılığı olarak veriliyordu. Burada, zilyedliği başkasına devredilmeyen dinsel kurumlara ait vakıfları da belirtelim.

Batı Avrupa'dan farklı olarak, 9. yüzyılda, Bağdat hilelerinde, meta-para ilişkileri daha ileri gitmişti. Bu durum, değişimin geniş ölçüde gelişmesiyle, zanaat sanayiinin yoğunlaştığı kentlerin de büyüyüp genişlemesine yardım eden canlı bir iç ve dış ticaretle açıklanabilir.

Kölelik, Bağdat'ta, büyük rol oynuyordu. Köleler ağır sulama işlerinde, pamuk tarlalarında, madenlerde kullanılıyorlardı. Köleler, çoğunlukla "zenciler"di, yani Afrika kökenliyidiler.

Feodal baskı, ayaklanmaların nedeni oluyordu. 9. yüzyılda, Bağdat Hilâfeti, Babek tarafından yönetilen bir köylü isyanı (815-837) ve zenci kölelerin ayaklanması (869-883) ile önemli ölçüde sarsıldı.

Arap egemenliğine karşı bağımlı halkların savaşımı, feodal ilişkilerin gelişmesi, yerel senyörlerin güçlenmesi, 9. ve 10. yüzyıllarda hilâfetin dağılıp parçalanması sonucunu verdi. Birçok bağımsız devlet kuruldu. Tasarrufları ve siyasal iktidarı yitirmiş olan Abbasî halifeleri, artık yalnızca müslümanların başı (imam) idiler. Mısır, Tulunidler daha sonra da Fatimiler hanedanı tarafından yönetilen bağımsız ^[sayfa 211] bir devlet oldu. Kuzey Suriye, antikçağda olduğu gibi Doğu Akdenizin başlıca kentlerinden biri olmaktan devam eden Antakya ile birlikte, 969'da, Bizanslılar tarafından ele geçirildi. Suriye'nin geri kalan bölümleri, Lübnan, Filistin, Hamdaniler bağımsız devletini kurdular (929-1003); buralar, daha sonra, Mısırlı Fatimiler tarafından ele geçirildi.

İran'da, Orta Asya'da ve başka yerlerde de bağımsız devletler kuruldu. Müslüman ülkelerin yöneticileri Bağdat halifesini, ancak kendilerine berat eden dinsel lider olarak tanıyorlardı.

Afrika Kıtasındaki Devletler

Bu dönemde, gözkamaştıncı uygarlıklar, Afrika kıtasında Sahra'nın güneyinde de gelişiyor. Feodal devletler ortaya çıkıyor.

13. yüzyılın başında, Gana devleti, Soso kabilelerinin akınları sonunda, geçmişteki önemini yitirdi. Yavaş yavaş, Malinkelerin yaşadıkları devlet, Mali, Gana'nın yerini aldı. Küçük bir prenslik olarak Mali, Nijerya ile Bakkon arasında 11. yüzyıldan beri vardı. Tarımın, özellikle pamukçuluğun ilerlemesi, altın madenlerinin işletilmesi, zanaatçılığın büyümesi ve ticaretin genişlemesi, Mali'nin gücünü sağlamlaştırmasına katkıda bulundu. 1240'ta, Mali reislerinden biri Sundiata (Mari-Diata) Gana birliklerini ezdi ve başkentini yıktı.

13. yüzyılın sonunda, Mali devletinin başkenti Mali, büyük bir ticaret merkezi oldu. Mali, Güney Akdeniz ülkeleriyle geniş ticaret ve kültür ilişkileri sürdürüyordu. Komşu kabilelerin akınlarına ve bu devleti zayıflatan hanedan geçimsizliklerine karşın, Mali 17. yüzyıla değin varlığını sürdürdü. Bu yüzyılın ilk yarısında Songayi, Fulbe ve Bambara kabilelerinin saldırıları, Mali'nin çöküşünün nedeni oldu. Bu çağda, Songayi kabilesi tarafından kurulan. Batı Sudan'ın doğu kesiminde yerleşmiş feodal bir devlet gelişti. ^[sayfa 212] Songayi dili, çok özgün bir dildir ve bütün öteki Afrika dillerinden temelden ayrılır.

İlk Songayi devletleri, 14. yüzyılın sonları ve 15. yüzyılın başları tarihlerini taşırlar. 16. yüzyılda, Songayi'nin ellerinde bulunan topraklar, Nijer suyunun kaynaklarından Bussa çağlayanlarına, kuzeyde Sahra'dan, güneyde Bobo ve Mossi ülkelerine değin yayılıyordu. Songayi ülkesinde, öteki Sudan devletlerinde olduğu gibi, köle emeği, önemli bir rol oynuyordu. Bununla birlikte, çoğu kez, kölelere de bir toprak payı veriliyor ve sayıları pek çok olan serf-köylüler örneğine uygun olarak, aynı-rant ödemekle yükümlü tutuyorlardı. Kölelerin çocukları, diogoraniler, her ne kadar gene köle adını taşıyorlarsa da, ikinci ya da ondan sonraki kuşaktan başlayarak bazı haklar elde ediyorlardı. Örneğin başkasına satılamıyorlardı. Köleler, diogoraniler ve serf-köylüler gibi, sık sık isyan ediyorlardı.

Songayi yöneticileri ile Fas sultanı arasında bir yüzyıl sürecek olan çatışmaların başlangıcı, 16. yüzyılın başlarına değin uzanır. Songayi kralları üstün geliyordu. Ama, Songayi devleti, o denli zayıfladı ki, 17. yüzyılın sonunda dağılıp parçalandı.

17. yüzyıl, Benin'in, bugünkü Güney Nijerya toprakları üzerinde yerleşmiş olan devletin açılıp gelişme çağıdır. Bu bölgelerde oturan Yoroba ve Eoto halkları, yüzyıllar boyunca çok gelişmiş bir kültür yarattılar.

Kongo devleti büyük bir feodal devlet oldu. 15. yüzyıldan 18. yüzyıla değin, açılıp gelişme çağında Kongo toprakları, doğuda Kuan-gu akarsuyuna, güneyde Kuanza'ya, batıda Atlantik Okyanusuna ve Kongo ırmağının 500-600 km. kuzeyine değin yayılıyordu. Bu topraklarda akraba olan kabileler: Bakongolar, Basündiler, Meyobeler vb. yaşamaktaydı. Resmî dil, Kişikongo idi.

Köle emeği, burada önemli bir rol oynuyordu. Köleler en ağır ve en bayağı işleri yapıyorlardı. Çeşitli alanlarda [sayfa 213] uzmanlaşmış zanaatçılar vardı. Ticaret elverişliydi. Kongo'nun komşusu olan ülkelerde (güneyde ve güney-doğuda), Angola'da ve Monomotapa'da da toplumsal ilişkiler benzer nitelikteydiler.

Doğu Akdeniz Ülkelerine Askerî Sömürgeleştirme Seferleri (Haçlılar)

Kentlerin ve ticaretin gelişmesi, Batı Avrupa yaşamının çok çeşitli yönleri üzerinde etkisini gösteriyordu. Bu etki, Batı Avrupa toplumu çerçevesini de aşıyordu. Yeni çağ, bu ülkelere, öteki bölgelerle, her şeyden önce Doğu Akdenizin müslüman ülkeleriyle ilişkilerin niteliği üzerine, Batı Avrupa ülkelerinde olduğu kadar, Doğu ülkelerinde de çeşitli sınıf ve tabakaların benimsedikleri davranışlar bakımından kendi damgasını vuruyordu.

MS 2. binyıllarının başları, haçlı seferleriyle, Batı Avrupalı feodallerin, Doğu Akdeniz ülkelerine yaptıkları saldırı seferleriyle dikkati çeker.

Batı Avrupa'da yoğunlaşmış olan, daha yukarıda anlattığımız feodal sömürü, köylüleri, kendi durumlarını düzelterek çareler aramaya zorluyordu. Bu çarelerden biri, köylülerin, kişi olarak daha özgür oldukları ve feodal baskının hissedilecek kadar daha hafif olduğu işlenmemiş topraklar üzerine aktarılmaları, iç sömürgecilik oldu. Bununla birlikte, bu aktarılmalar ne denli önemli olursa olsun, bir genişlik kazanamazdı.

Doğunun masallara özgü zenginlikleri üzerine yaratılan efsaneler, köylülerin hayalgücünü gittikçe daha çok kurcalıyordu. Bu efsaneler, Avrupalı tacirlerin ve "İsa'nın mezarı" bulunan Kudüs'ü ziyaret eden hıristiyan hacıların anlatılarından kaynaklanıyordu. Doğu Akdeniz ülkeleri, feodalleri de çekiyordu, ama bunun nedenleri başkaydı.

Kalıtıl yurttuklar sistemi, yeni bir miras sisteminin yerleşmesiyle, büyük oğul hakkının yerleşmesiyle güçlendi. [sayfa 214] Miras, babadan büyük oğula geçiyordu, küçük oğullar ise malsız mülsüz kalıyorlar, yeni toprakların yağması ile zenginleşmeye bakan yoksul şövalyeler yığınını oluşturuyorlardı. Doğu, şövalyeleri de çekiyordu. Avrupa ve Akdeniz kentlerinin tacirleri, özellikle İtalyanlar, Küçük Asya'daki ve Kuzey Afrika'daki konumlarını sağlamlaştırmak, bu pazarlarda egemen duruma geçmek istiyorlardı. Yeni topraklar ve yeni uyruklar isteyen Avrupa hükümdarları, Doğu ülkelerinin zenginliklerine gözdikiyorlardı. Feodaller ve varlıklı tacirler sınıfının çeşitli tabakalarının, yağma amacıyla birleşmiş olan temsilcileri, Güney ve Doğu Akdeniz ülkelerine yapılacak askerî bir seferin hazırlıklarına etkin biçimde katıldılar.

Özellikle Roma Katolik Kilisesi, bu hazırlıklarda, etkin bir rol oynadı. Papalığın hükümet örgütü (*Curie Romaine*), yeni toprakların zorla hıristiyanlaştırılması ile gelirlerinin bir hayli artacağını umuyor, Doğu Yunan Kilisesini yutmak istiyordu; ki bu da, Vatikan'ın siyasal programının en önemli noktalarından biriydi.

Papalığın hükümet örgütü, müslümanlara karşı bir haçlı seferi aracılığı ile İsa'nın mezarının kurtarılması sloganını ortaya attı. Bu sefere katılanların günahları bağışlanıyor, borçlarını ödemeleri için kendilerine bir süre tanınıyor ve başka kolaylıklar gösteriliyordu.

Kilise, böylece, yeni toprakları kendine maletmek istiyordu. Hıristiyan prenslerin yurttuklarının genişlemesi, kiliseye ek gelir sağlıyordu.

Çoğu kez, haçlılarla birlikte sefere çıkan feodaller, toprak tasarrufları da dahil olmak üzere, kendi mallarını kiliseye bağışlıyorlar ya da onun himayesine bırakıyorlardı. Onun için katolik rahipler, Haçlı Seferleriyle gittikçe daha çok ilgileniyorlardı. [sayfa 215]

Birinci Haçlı Seferi

Selçuklu Türklerinin fetihleri, Abbasi hilâfetinin dağılıp parçalanmasının ve Bizans'ın iyice zayıflamasının nedeni oldu. Yeni topraklar ele geçirmenin artık pek büyük güçlüklerle karşılaşmaya-çağı kanısı uyanmıştı.

Birinci Haçlı Seferi, tipik bir askerî feodal seferdi ve 1096'da yapıldı. Sefer, daha 1095'te, Fransa'da, Clermont ruhanî meclisinde

ilân edilmişti. Yağmalama niyetleri, “kâfirlere” karşı savaş çağrıları ile gizlenmişti. Egemen sınıf, dinsel bağınazlığı körükleyerek, köylüler ile aralarındaki uzlaşmaz karşıtlıkları hafifletmeyi ve olası hoşnutsuzlukların doğuşunu önlemeyi umuyordu.

Köylülük, kentlerin yoksul halkı, içgüdüsel olarak, feodallerin etkisinden kendilerini kurtarmayı ve Haçlı Seferi sırasında her şeyden önce senyörlerin baskısını sarsmayı, feodaller arası iç savaşımın sonucu olan yıkımları önlemeyi diliyorlardı. Birinci feodal haçlı seferinden önce gelen yoksulların seferini, buna kanıt olarak gösterebiliriz.

1096 ilkyazında, daha çok Fransa'nın kuzeyinden gelen köylü kalabalıkları, “Kutsal Toprak” a doğru hareket ettiler. Yoksulluktan ve yıkımdan, kurtuluvoreceklerini umuyorlardı. Örgütlenmemiş, silahsız yığınlar, kadınlar, çocuklar, yaşlılarla birlikte, hiçbir geçim aracına sahip olmaksızın, dilencilikle, oradan buradan hırsızlık ederek göçüyorlardı. Sonunda, geçtikleri ülkelerin halkları, onlardan onları sorumlu tuttular. Pek çok köylü, ölüp gitti.

Haçlı Seferlerinin Toprağa İlişkin ve İktisadî Sonuçları

1096'dan 1270'e değin, sekiz önemli haçlı seferine girişildi. Başlangıçta, haçlılar, Doğu Akdenizin ele geçirilen topraklarında birkaç tipik feodal devlet kurdular. Seferlere katılan köylüler, toprak elde edemediler. Yerel müslüman halk acımasızca sömürüldü. Köleleştirilen halkları bağımlı durumda [sayfa 216] tutabilmek için şövalye birlikleri kuruldu: askerî birlikler, tapmî tarikatından, ospitaliye tarikatından, tönönlük tarikatından olanların dinsel birlikleri gibi.

Önemli zararlara uğrayan, yalnızca Asya'da ve Kuzey Afrika'da haçlılar tarafından istilâ edilen müslüman ülkelerin halkı ve kültürü değildi; örneğin Bizans gibi hıristiyan devletler de sömürgecilerin askerî seferlerinden büyük sıkıntı çektiler.

Sonunda, başkaldıran halkların baskısı altında, haçlılar, Doğu Akdenizi bırakıp gitmek zorunda kaldılar.

Bununla birlikte, Haçlı Seferleri, Batı Avrupa'da izler bıraktı. Akdenizin doğu ve batı kesimleri arasında ticaret bağlarının güçlenmesine yardım etti; bütünüyle, Avrupa'da, meta-para ilişkilerine uygun bir ortam yarattı.

Doğu seferleri sırasında, haçlılar, o zamana değin Batı Av-

rupa'da tanınmayan önemli kültürel ve teknik gerçekleştirmelerle içli-dışlı oldular. Yeni üretim dalları, özellikle ipekçilik, gelişmeye başlıyor. Silah yapım tekniği ve başka madenî eşyalar yapımı yetkinleşiyor. Kumaş üretimi geliştiriliyor vb.. Yeni tarım kolları ortaya çıkıyor: pirinç, karabuğday, kavun, vb..

Feodallerin, Doğu Akdenizde, daha yüksek maddî bir kültürle temas etmeleri, onların gereksinmesini artırdı, ve, sonuç olarak, halk yığınlarının sömürüsünü ağırlaştırdı. Ve bu, Batı Avrupa'da, 13. ve 14. yüzyıllarda, toplumsal çelişkilerin keskinleşmesinin nedenlerinden biri oldu.

6. FEODAL TOPLUMLARIN İDEOLOJİSİ VE UYGARLIĞI DİNİN VE KİLİSİNİN ROLÜ

Emekçi yığınlar üzerindeki egemenliğini sağlamlaştırmak için, feodal senyörler sınıfı, iktisadî sömürü ve siyasal köleleştirme ile yetinmiyordu. İdeolojik etki, en iyi silahlarından biriydi. Ve feodal toplumun ideolojisinde kesin rol, dine ve kiliseye düşüyordu. Yeryüzünde çekilen acıların [sayfa 217] ödülü olarak göklerde mutluluk vaatleriyle kilise, halk yığınlarını, senyörlere karşı savaşımdan saptırıyor, halka, bilinçli olarak yumuşakbaşlılığı ve boyuneğmeyi aşıyordu. Bütün manevî yaşamın dinden esinlendiği bu çağda, kilise, yürürlükte olan toplumsal düzeni, emekçilerin, köylülerin ve zanaatçıların aşın sömürülmesini kendi saygınlığı ile güven altına alıyordu.

Ortaçağın bütün uygarlığı, dinin ve kilisenin derin damgasını taşıyordu.

Katolik Kilisesi

Katoliklik, feodal toplumun bağrında dinin ve kilisenin rolünün klasik bir örneğini verir. Bilindiği gibi, hıristiyanlık, Roma imparatorları zamanında köle sahiplerinin resmî dini olmuştu. Ortaçağda iktidardaki sınıf, hıristiyan kilisesini kendi ideolojik kalesi yapmıştı. 11. yüzyılda, Doğu Kilisesi ile Batı Kilisesinin kesin olarak birbirlerinden kopmasından sonra, katoliklik, bütün Avrupa'da, feodalitenin ideolojik temeli oldu.

Katolik Kilisesi, yapılarına varıncaya değin, feodalitenin

hiyerarşisini yineliyordu. Başında, papa ve papalığın hükümet örgütü bulunuyordu. Ondan sonra, kardinaller, evекler, abbeler vb. geliyordu. Bu merdivenin en alt basamağında ruhanî bölgelerin papazları bulunuyordu.

Kilisenin kendisi, en büyük toprak sahiplerinden biriydi. Böylece Pariste'ki Notre-Dame Ve Hollanda'daki Saint Trond Abbeliği, Avrupa'nın en geniş yurtlukları arasında sayılıyordu. Bunlar içinde çiftlikler, bağlar, ormanlar, otlaklıklar, sayısız haralar, pek büyük sürüler vardı. Kilise prensleri, bundan başka, aşar, yani her köylünün gelirin onda-birini de alıyorlardı.

Köylülerin ve zanaatçıların aşırın sömürüsü, kilisenin zenginliğinin kaynağı oldu. [sayfa 218]

Manevî Yaşamda Kilisenin Tekeli

Yukarı-ortaçağın ve ilerlemiş feodalitenin Batı uygarlığı, kilise düşüncesinin, özellikle bunun katolik biçiminin etkisine girmişti.

Katolik tanrıbilimi, antikçağ felsefesinden uzaklaşmıştı. Eski den felsefeye sıkıca bağlı olan matematik ve doğa bilimleri kayboldu. Edebiyat "Azizlerin Yaşamları"na, tarih, keşişlerin günlük notlarına indirildi. Şiir, müzik, tüm plastik sanatlar, kilisenin hizmetinde görev aldı. Okullar, eğitim, rahipler sınıfının tekelindeydi.

Bu kültür tekelini, kilise öyle durup dururken elde etmedi, bir yandan feodal soylularla, öte yandan da özgür düşünce yanlıları, halk yığınları ile çetin bir savaşımın sonunda kazandı. Katolik Kilisesi (geri kalan bütün öteki kiliseler gibi) halkın yaratıcı eserlerini en açık biçimde yansıtan mezhep sapkınlıklarından korkunç bir biçimde kaç alıyordu.

Müslüman Dini

İslâmiyet, feodalite çağında, en yaygın dinlerden biri oldu. Arabistan'da feodal imparatorluk, müslümanların dinsel topluluğundan (cemaatinden) başlayarak kuruldu. İslâmiyet, Araplar tarafından ele geçirilen bütün topraklarda ortaçağ toplumunun ideolojik yapısının dışında oluştu. Daha sonra, Asya ve Afrika ülkelerinde, kısmen de Avrupa ülkelerinde, geniş bir biçimde yayıldı. Müslüman öğretisi, Arapçadaki, bağışlama, ferağ, tevekkül ve sadıklar (mü-

minler) anlamlarına gelen “İslâm” ve “müslümanlar” (müslim) sözcüklerine değin, yürürlükte olan sömürü ve köleleştirme rejimini onaylıyordu.

Müslümanların kutsal kitabı Kuran, servet eşitsizliğini, Allah tarafından konulmuş ve bu yüzden de değışmez bir kural olarak ele alır. Hıristiyanlıkta olduğu gibi, islâmiyet de, yoksullara, yeryüzündeki acıların ve sefaletlerinin [sayfa 219] avuncunu öteki dünyada aramayı öğütler.

Budizm

Yayıması ve etkisi bakımından budizmin de, dünya dinlerinden sayılmaya hakkı vardır. “Budizm”, söylenceye göre, kurucusu olan Buda'nın adından gelmektedir.

Brahmanizmin bazı tezlerinden başlayarak eski Hindistan'da gelişmiş olan budizm, başlangıçta, köle sahipleri sınıfının resmî dini oldu.

Ortaçağda, hindu dini, zamanla budizmi Hindistan'dan kovdu, ama budizm, bu kez komşu ülkelerde yeni müminler buldu. Çin'de, MS 1. yüzyılda yayılmaya başladı ve 4. ve 7. yüzyıllar arasında doruğuna vardı. Daha sonra, Çin'de, konfüçyüs dini, egemen din oluyor; ama konfüçyüs dini, hiçbir zaman, budizmi tümüyle ortadan kaldıramadı. Budizm, Çin'den Kore'ye, Japonya'ya, Siyam'a, Birmanya'ya, eski Kamboçya'ya, Hindi-Çin yarımadasının öteki ülkelerine, Seyland'a, Nepal'e, Moğolistan'a yayıldı.

Buda dininin ideolojisine göre, görünür dünya, bir yanılsamadan, ahiret mutluluğunun yeri ya da nirvâna olan mistik bir ruhsal ilkenin yanıltıcı gösterisinden başka bir şey değildir. Bu ilke, öteki dinlerde Tanrı ile kişileştirilen kavramlara uygun düşer. Yaşam yalnızca acılardır, tek kurtuluş nirvânayı aramaktır. Daha sonra, buda öğretisi de, cennet-cehennem kavramlarını kabul etti; bu da, buda dinini geniş yığınlarca daha kolay kabul edilir hale getirdi ve, aynı zamanda onun, feodal senyörler sınıfının resmî dini, toplumsal eşitsizlikleri haklı göstermek için getirilmiş bir din olma görevlerini güçlendirdi.

Anti-Feodal İdeolojinin İlerlemesi

İdealist ve dinsel öğretilerin (Avrupa'da hıristiyanlık, Asya ve

Afrika'da müslümanlık ve budizm vb.) ideolojik [sayfa 220] egemenliği, karşıt akımların varlığını ortadan kaldıramıyordu.

Baskılara ve kovuşturmalara karşı, ortaçağ toplumunun ilerici öğeleri, materyalist fikirleri kullanıp yararlanmaya çalışıyorlardı. Tıpkı antikçağda olduğu gibi, feodalite de, felsefeler arasında amansız bir savaşım dönemi oldu.

Katolik tannbilimciler (Thomas d'Aguin ve başkaları), en başta antikçağın bazı idealist filozoflarına ve anlamını bozdukları Aristoteles öğretisine dayanarak ortaçağın dinsel anlayışlarını hazırladılar. Arap düşünürleri ise, antikçağın materyalist anlayışlarını, özellikle Aristoteles'in materyalist öğelerini ortaçağ anlayışlarına sokmaya yardım ettiler. Bu düşünürler arasında, en başta İbn-i Sina'yı (*Avicenne*) ve İbn-i Rüşd'ü (*Averroes*) belirtmek gerekir. İbn-i Rüşd'ün görüşleri, Demokritos'un görüşüne çok yakındı. İbn-i Rüşd, madde bir nesnel gerçeklik ve atomlarda ise maddî parçacıklar (partiküller) görüyordu. Her bireye özgü olan "ölümlü can"ın yanında, bilince ulaşma anında can (nefs-i ruh) ile birleşip kaynaşan bir evrensel akıl kabul ediyordu. İnsanların toplumsal durumlarından bağımsız olarak entelektüel eşitlikleri konusundaki demokratik tez, İbn-i Rüşd'ün görüşleri arasında seçkin bir yer tutuyordu.

İbn-i Rüşd'ün fikirleri, onları kendi kıtalarına özgü toplumsal ve ekonomik koşullara ve orada yerleşmiş olan materyalist geleneklere uygulayan Batı Avrupa'nın öncü düşünürleri tarafından kullanıldı. Materyalist fikirler, ilerici öğelerin iktidardaki feodaller sınıfına karşı savaşımında çok yararlı bir silah oldu.

Fransa'da, Siger de Brabant, materyalist anlayışın önde gelenlerinden biri oldu. O, Latin averroizminin (İbn-i Rüşd-cülüğünün) kurucusu oldu ve anti-feodal ideolojinin teorik temelini yarattı. Siger de Brabant'ın öğretisi, Boèce de Dacie'nin çalışmaları ile desteklendi.

Ortaçağ materyalizminin ilk ifadesi, adcılık denen, 13. [sayfa 221] yüzyılda cisimleşen idealist akım oldu. Bu akımın yandaşları (özellikle İngiliz filozofları Duns Scot ve Guillaume d'Occam) dünyanın maddî niteliğini tanyorlar, doğada her şeyin ilkesini, bilince göre ilk veriyi görüyorlardı. Evrenin tanınabilir olduğunu da benimsiyorlardı. Bununla birlikte onların materyalizmi diyalektik değil, mekanikçi idi. Daha sonra, (13. yüzyılın sonundan 15. yüzyıla kadar) adcı felsefede idealist öğelerin güçlendiği görüldü.

Mezhep Sapkınlıkları

Anti-feodal muhalefet, varlıklı burjuvaziye olduğu kadar köylülere ve yoksul kentlilere de dayanıyordu. Dine ve hüküm sürmekte olan kiliseye karşı savaşıma sıkı bir biçimde bağlıydı.

Öyleyse, burjuva mezhep sapkınlıklarından ve köylü mezhep sapkınlıklarından sözedilebilir. Sınıf savaşımının ideolojik bir biçimini oluşturan mezhep sapkınlıkları, sık sık feodal iktidara karşı silahlı ayaklanmalarla birleşiyordu. Bazan, kentli ve köylü muhalefeti, resmî dine düşman olan mistik öğretilerde ifadesini buluyordu.

İdealizme ve dine karşı bu savaşım, materyalizmin ve modern tanrıtanımazlığın ortaya çıkışını hazırladı.

7. HALK YIĞINLARININ ANTI-FEODAL SAVAŞIMI

Anti Feodal Savaşımın İktisadî Temeli

Feodal sömürü, köylülerin ve zanaatçıların sert direnmesinin nedeni oluyordu. Emekçi yığınların feodallere karşı yürüttükleri sınıf savaşımının kökeninde, küçük işletmenin iktisadî bağımsızlığı ile üreticinin emeğinin bir bölümünü vermek zorunda olduğu feodal senyör karşısındaki ekonomi-dışı bağımlılığı arasındaki çelişki vardır.

Bu savaşımın biçimleri, tarihsel somut koşullara: üretici güçlerin düzeyine, üretim ilişkilerinin biçimlerine, siyasal [sayfa 222] kurumların niteliklerine bağlı bulunuyordu.

Feodal toplumun geçtiği üç dönem boyunca, yığınların (en başta da köylülerin) sömürücülere karşı savaşımının nedenleri, amaçları ve biçimleri değişmiştir. Elbette ki, her yanda angaryalardan, ve senyörlere karşı öteki yükümlülüklerden kurtulmak isteği vardı, ama, ancak feodalitenin toplumsal bir biçimlenme olarak dağılıp parçalanması sırasında ki, emekçilerin sınıf savaşımı, düzenin temellerini yıkabilirdi. Feodal üretim ilişkileri, hâlâ, üretici güçlerin ilerlemesine elverişli olmakta devam ediyorlardı.

Yukarda söylediğimiz gibi, yukarı-ortaçağda köylülerin savaşımı, kölelik düzenine karşı yöneltilmişti. Kentlerin ortaya çıkışı ve meta-para ilişkilerinin ileri atılması ile ayırde edilen feodalitenin ikinci aşaması, özellikle zorlu fırtınalarla kendini gösterdi. Avrupa'da kent-

ler, kendi kendilerini yönetme hakkını, angarya ve haraçları azaltma ve düzenleme hakkını elde etmek için senyrlerine karşı, amansızca savaşıyorlardı. Biraz sonra, kentlerin kendi bağrında, st tabakalarla, kendileri de kent belediyesinin yönetimine katılmak isteyen zanaat loncaları arasında ve ensonu, bir yanda zengin kentlilerle zanaat ustaları, öte yanda kalfalar ve raklar olmak üzere, bunlar arasında savaşım başladı; bu sonuncuları, halkın en yoksul tabakaları da destekliyordu.

Halk Ayaklanmalarının Rolü

Köylülerin sınıf savaşımı, çoğu zaman yoksul kentliler tarafından destekleniyordu. Bu gibi durumlarda, toplumsal çelişkiler büsbütün aevleniyordu. 13. ve 14. yüzyılda, köylü ve yoksul kentli ayaklanmaları dalgası hemen hemen büsbütün Avrupa'yı kapladı. "Küçük obanlar" isyanı denen 1251 isyanını; Hollanda'nın güneyindeki ve Fransa'daki 1320 halk hareketini; 1305 ve 1307 yılları arasında İtalya'yı sarsan ve Dolcino tarafından yönetilen hareketi; Fransa'da, [sayfa 223] 1357 ve 1358'in Etienne Marcel ve Jacquieire ayaklanmasını; İngiltere'de, 1381'de, Wat Tyler isyanını; Bohemya'da 15. yüzyılın başında *Hussite'ler* (hşler) devrimci hareketlerini belirtmek gerekir.

Büyük halk ayaklanmaları, Asya'da, açılıp gelişmiş feodalite çağını belirledi. Bağdat Halifeliğinde, 8. ve 9. yüzyıllarda halk ayaklanmalarından; Delhi'de (Kuzey Hindistan) 14. yüzyılın başında, Hacı Molla yönetimindeki yoksulların başkaldırmasından; Çin'de 9. yüzyılda köylü savaşından ve 14. yüzyılda "Kırmızı Mendiller" hareketinden; Kore'de, 1233'teki ve 15. yüzyılın ikinci yarısındaki başkaldırmalardan sözedilmektedir. 15-16. yüzyıllarda Japonya'da isyanlar oldu, vb..

Bu halk hareketlerinin herbirinin kendi özellikleri vardı. 1320 halk hareketi ve Jacquesie ayaklanması, meta-para ilişkilerinin hızlı gelişmesi sırasında artan sömürüye karşı, yığınların yanıtı oldu. 1320 hareketi, özellikle Yahudi tefecilere yönelmişti. Jacquesie ayaklanması, aslında, köylülerin yığınsal yoksullaşmasına neden olan Yüzyıl Savaşlarının sonucuydu. Jacquesie ayaklanmasına katılanların bir tek "program"ları vardı: büsbütün feodal senyörlerin varlığını ortadan kaldırmak. Feodal topraklara saldırıyorlar, köylü angarya liste-

lerini yakıyorlardı.

Wat Tyler isyanı, tersine, iki program ileri sürüyordu. Bunlardan biri, köylülerin kişisel bağımlılığının kaldırılmasını, angaryanın yerine bir küçük çiftlik kirasının konmasını vb. istiyordu. Öteki program, daha devrimci oldu. Bu programın yandaşları, yalnız kişisel bağımlılığın kaldırılmasını değil, senyörlerin kendi topraklarına ekledikleri komünal toprakların geri verilmesini, kilise topraklarının köylülere verilmesini ve çeşitli toplumsal tabakaların hukuksal bakımdan eşit olmasını istiyorlardı.

Ortaçağ Avrupa tarihinin en büyük anti-feodal hareketi olan hüschülerin (*hüssites*) savaşları, bir köylü savaşımının, [sayfa 224] bir ulusal kurtuluş hareketinin ve bir ruhban zümresine karşı savaşımın öğelerini içinde topluyordu. Hareket, adını, dikkate değer Çek yurttaşı, halk kurtuluşunun savunucusu Jean Huss'ten aldı. Katolik kilisesine karşı, büyük laik senyörlere karşı, Alman imparatoruna karşı savaşıma giren, o çağ Çek toplumunun çeşitli sınıf ve tabakalarının –yoksul köylü ve kentliler, varlıklı köylü ve kentliler ve küçük soyluların– herbiri, kendilerine göre istemlerini sıraladılar.

Hüschülerin savaşları, Avrupa'nın birçok ülkelerinde, devrimci hareketin gelişmesine katkıda bulundu.

Çin'deki "Kırmızı Mendiller" isyanı da, yabancı boyunduruğuna karşı savaşıma bağlandı. Hareketin sloganları monarşikti: isyancılar zaferi kazandıktan sonra, imparatorluk iktidarını kurdular. Dinsel ideolojinin etkisi de büyük oldu.

Dinsel sloganlar, Japon köylülerinin ayaklanması sırasında da kullanıldı. Bu isyanlar, köylülerin durumunun kötüleşmesinin, derebeylik haraçlarının artmasının, tefecilere olan borçların büyümesinin sonucuydu.

Bağdat Halifeliğinde, ayaklanmalar, köleliğin dertlerini gözetiyordu. 8. yüzyılın sonunda Gurgan'da büyük bir köylü hareketi kendini gösterdi. Orada, belki de tarihte ilk kez, emekçi yığınlar, isyanın amblemi olarak kırmızı bir bayrak kullandılar. Harekete katılanlar "Kızıl Bayraklılar" ("*Sourkh Alem*") adını taşıyordu. 9. yüzyılın birinci yarısında, basında Babek olmak üzere köylü savaşı patlak verdi; Babek isyanı, bu ülkelerdeki en büyük halk isyanı oldu; Azerbaycan'a ve Kuzey-Batı İran'a yayıldı.

Emekçilerin kötü yazgılarının düzelmesini amaçlayan köylü savaşları, feodal toplumun üretici güçlerinin ilerlemesine katkıda

bulundu. Öyleyse bu savaşların önemi, devrimci ve, nesnel olarak da, ilerlemenin etkeni olmasındaydı. Köylülerin dilekleri, genel olarak, feodal angaryadan [sayfa 225] kurtulmak ve işledikleri topraklara sahip olmak isteğinden ileri gitmiyordu. Bazı ayaklanmalarda, bütün haraç ve angaryaların kaldırılması isteminde bulunmaya cesaret bile edemiyorlar, onların azaltulmasını istiyorlardı. İstemleri az olursa, egemen sınıflardan ödünler koparabileceklerini bile düşünüyorlardı.

İsyancıların örgütten yoksun oluşları gibi, köylü çalışmasının özel koşullarının gerekli sonucu olan dağınıklık gibi, deneyimli önderlerin bulunmayışı ve köylülerin bilgisizliği de bütün bu isyanları yenilgiye götürdü.

Halk Yığınları Savaşımının Ruhban Zümresine Karşı Olma Niteliği

İnsanların manevî yaşamının en çok dinsel imgeler ve göstelerle belirlenmiş olduğu ortaçağda, kilisenin genel etki ve nüfuzundan dolayı halk yığınlarının savaşımı, sık sık rahipler zümresine karşı bir nitelik alıyordu. Bunun içindir ki, onların toplumsal protestoları, (çok çeşitli görünüşler altında) bir mezhep sapkınının çizgilerini, yani egemen toplumsal düzenin bir eleştirisi niteliğini alıyordu. Bu protesto, otoritesiyle yürürlükteki düzeni onaylayan resmî kiliseye karşı savaşım ile sonuçlanıyordu. Emekçiler çoğu kez dinden esinlendikleri imgelerden yararlanıyorlardı.

Mezhep sapkını, çeşitli biçimlere bürünüyordu. Emekçiler, resmî ayin yöntemlerine, bellibaşlı dinsel dogmalara, çok büyük bir feodal mülk sahibi olarak kilisenin kendisine, rahipler zümresine, keşişlere, egemen sınıfın temsilcilerine karşı olduğu gibi, kilise yararı olan yükümlülüklerle de karşı koyuyorlardı.

Her dinsel sapışın üstü örtülü toplumsal ve iktisadî nedenleri vardı. Bu hareketlerin niteliği, şu ya da bu ülkenin iktisadî düzeyinden, sınıf güçleri oranından ileri geliyordu. Ama mezheplerinden sapanların dinsel fikirleri, kendi kendilerine ortaya çıkıvermiyordu, onların daha önceki anlayışlarının [sayfa 226] evrimini yansıtıyordu. Bununla birlikte, bu fikirler ilişkilerinin, yani insanlar arasındaki iktisadî ve toplumsal ilişkilerin değişmesi ile birlikte evrim gösteriyorlardı.

Avrupa'da, mezhep sapkınılığı biçiminde kendini gösteren

halk hareketleri, katolikliği hedef tuttu. Halk yığınlarının, en başta köylülerin, artan sömürüye karşı protestoları, bu gibi hareketlerin en niteleyici olanlarından birinin, “Küçük Çobanlar” isyanının hareket noktası oldu. müslümanlar tarafından tutsak edilmiş olan Fransa Kralı Louis IX’a yardıma gelen bir yoksullar haçlı ordusu, bu harekete neden oldu. Bu harekete katılanlar, kendilerine, “Tanrının Küçük Çobanları” adını vermişlerdi ve hareketin adı buradan geliyordu. Ama ayaklanma, kent nüfusunun radikal çevreleri tarafından yönetildikçe genişliyor, isyancıların gerçek amaçları billurlaşıyordu. Kayıtlara göre, “Küçük Çobanlar”, ütöpik bir işe giriştiler: “Her şeyden önce ruhban zümresinin, sonra keşişlerin kökünü kazımak, ensonu şövalyelerin ve soyluların hakkından gelmek.” Hareket, zalimlere karşı olan halkın, ruhban zümresine ve katolikliğe karşı bir isyanı haline dönüştü. Katolik kilisesine karşı savaşım içinde, tanrıtanımaz anlayışlar doğuyordu. Ama o çağda yığınlar, henüz, genel anlamıyla dine karşı müdahalede bulunamazlardı. Bunun içindir ki, “Küçük Çobanlar”, katolik kilisesinin yerine, yoksulların artık sömürüye boyunegmeyecekleri başka bir örgüt koymak istiyorlardı. İsyancıların katolik tören ve ayinlerini reddetmeleri buladan geliyordu.

“Küçük Çobanlar”ın dinsel fikirleri, isyanın en yüksek aşamasında yoksul köylü ve kentlilerin çıkarlarını dile getiren bir tür mezhep sapmasıydı. Bu bakımdan, “Küçük Çobanlar” hareketinde egemen, hatta kesin rol, kentli nüfusun varlıklı tabakalarında görülen diğer bazı mezhep değıştirme hareketlerinden farklıydı. [sayfa 227]

Birkaç ay içinde, “Küçük Çobanlar” hareketi, yenilgiye uğradı. Yenilginin nedenleri, ortaçağdaki halk isyanlarının yenilgi nedenlerinin aynısı oldu.

Yığınların katolik kilisesinin egemenliğine karşı savaşımı, hüscüler hareketini de nitelendiriyordu. Huss, kiliseye ait topraklara elkonmasına, bilisiz, zevk ve eğlenceye düşkün açgözlü kişileri ruhban zümresi saflarından kovmaya, ve böylece yeniden “gerçek hıristiyan kilisesi”ni yaratmaya çağında bulunuyordu. “Köpeklerin önünden kemiği al, boğuşmayı bırakacaklardır; kilisenin malını elinden al, kiliseden yana olan bir tek papaz bulamayacaksın” diyordu.

Demek ki Huss, kendisi de, genel anlamıyla, kilisenin egemenliğine karşı çıkmıyordu, yalnızca katolikliğin etkisini sınırlandırmak ve ulusal bir Çek kilisesi yaratmak istiyordu.

Çevresinde askerî kamplarını kurmuş oldukları Tabor kentlerinin taboritleri, hüschüler kampının radikal kanadının temsilcileri, katolikliğe karşı istemlerinde daha ileri gittiler. Taboritler, katolik mezhebine bağlı bütün manastırların, kutsal emanetlerin, heykellerin vb. hemen yok edilmesini öneriyorlardı.

En devrimci taboritler (yoksul köylü ve kentlilerin temsilcileri), kiliastik (*chiliastique*) fikirleri yayanlar, feodal sistemin kalkmasını istiyorlardı. Dileklerinin ütöpik niteliğinin bilincinde olmaksızın, yeryüzünde, “Tanrının bin yıllık hükümrانlığını” kurmak istiyorlardı, (Yunanca “khilias” sözcüğü “bin” anlamına gelir.)

Kiliastik fikirler, sömürüyü kaldırmak isteyen halk yığınlarının düşlerini, onların sınıfsız bir topluma karşı duydukları açık-seçik olmayan istemlerini yansıtıyordu. Katolik kilisesi yerine, apostolik (havarice, papalıktan gelme) denen ruhbanlarla laikler arasındaki ayrılıkların silineceği demokratik yeni bir kilise koymanın düşünüyüyorlardı. Demek ki, devrimci fikirlerine karşı, kiliastlar, dinsel kadrolardan bütün bütüne vazgeçmiyorlardı. [sayfa 228]

En radikal kiliastların anlayışlarında tanrıtanımazlık fikirleri belirmeye başladı; ama tutarsız bir biçimde. Örneğin. tanrının da şeytanın da var olmadığını öğretiyorlar, ama tanrının iyilerin ve doğruların yüreğinde, şeytanın ise kötülerin yüreğinde oturduğunu ekliyorlardı.

Her ne kadar hüschüler hareketi bastırıldıysa da, bu hareketin, Batı Avrupa’da katolik kilisesinin etkisinin zayıflamasında payı büyük oldu.

Rusya’da da halk yığınları sık sık egemen ortodoks kilisesine karşı savaşıma girişerek, feodal sömürüyü karşı ayaklanıyorlardı. 14. ve 17. yüzyıllar arasında birçok kent ve kır emekçilerinin, ruhban zümresine karşı harekete geçin görülmektedir.

14. yüzyılın 50-70 yıllarında, Novgorod ve Psikov’daki strigolniklerin ayaklanması, en tanınmış halk mezhep sapkınlığı hareketlerinden biri oldu. Adını, yöneticilerinden biri olan Karp adlı strigolnikten (berberden) alan bu hareket, büyük tacirlerin, feodal ve laik senyörlerin artan baskısı karşısında, kentli zanaatçıların hoşnutsuzluğundan ileri geldi. Strigolnikler, rahipler zümresinin açgözlülüğüne, kilisenin toprak servetlerini ve başka servetleri artırıp yığmasına, özgür insanların köleleştirilmesine karşı savaşıyorlardı.

Harekete katılanlar dine karşı savaşımadılar; kendi öz güçleri

ile “incil’i yaymaya” çalışıyorlar ve bu amaç için halkın öncülerini” (*maitres*) seçiyorlardı.

Egemen sınıf, strigolnikler hareketini acımasızca basıncı. Önderleri, kâtip Nikita ve strigolnik Karp idam edildiler. Ama bu mezhep sapkınlığı, kesin olarak, ancak 15. yüzyılın ilk yarısında bastırıldı.

Hüküm sürmekte olan kiliseye karşı savaşım, Asya’da ve Kuzey Afrika’da patlak veren birçok anti-feodal halk hareketlerinin de ayırdedici özelliği oldu. [sayfa 229]

Mezhep Sapkınlığı Niteliği Taşıyan Halk Hareketlerinin Rolü

Bu ayaklanmalar, feodal sömürüye karşı, otoritesi ile feodal devletleri destekleyen resmî kiliseye karşı savaşımında önemli bir rol oynadılar. Bu mezhep sapkınlıklarının yayılması, inançsızlığın gelişmesine ve tanrıtanımaz anlayış tohumlarının ortaya çıkmasına yardım etti. Bu mezhep sapkınlığı niteliği taşıyan hareketlerin devrimci niteliği gene de görelidir. Onların dinsel çerçevesi, yığınların savaşımının anti-feodal eğilimini zayıflatıyor ve feodal düzenin egemenliğine karşı protestolarının etkisini sınırlandırıyor. [sayfa 230]

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM FEODALİTENİN DAĞILIP PARÇALANMA ÇAĞI (KAPİTALİST İLİŞKİLERİN DOĞUŞU)

FEODAL üretim tarzının bu karakteristik yönleri, ortaçağın üçüncü ve son döneminde de önemlerini korudular. Ama kapitalist ilişkilerin doğuşu, onlara önemli değişiklikler getiriyordu. Her ne kadar kapitalist üretim tarzının ilk öğeleri, İtalyan sitelerinde, daha 14. ve 15. yüzyıllarda ortaya çıktılarsa da, ortaçağın son dönemi, 16. yüzyılda başladı.

1. EKONOMİDE DEĞİŞİKLİKLER

Ortaçağın tam bu döneminde üretici güçlerin gelişmesi öyle bir düzeye vardı ki, kapitalist ilişkiler, feodal ekonominin bağrında, bütün toplum ölçüsünde boyvermeye başladı. [sayfa 231] Bu olay, iki

yeni sınıfın, üretim alet ve araçlarına sahip bulunan burjuvazinin ve bu araçlardan yoksun ve bu yüzden de kendi emek-gücünü kapitaliste satmak zorunda olan ücretli işçilerin, proletaryanın ortaya çıkmasına bağlıydı. Kapitalist, ücretli işçiyi, kendisinin ve ailesinin geçimini sağlaması için gerekli olandan daha fazla çalışmaya zorluyordu. Bu fazla çalışmadan, patronun kendisine melettiği bir artı-değer ortaya çıkıyordu. Patronun bu artı-değere elkoyması, aynı zamanda, kapitalizmin temel yasasını ve bu düzendeki sömürünün özgül biçimini meydana getirir.

Üretici Güçlerin ve Toplumsal İşbölümünün Gelişmesi

Üretici güçlerin gelişmesi, feodal biçimlenmenin bağrında kapitalist yapının doğuşunun birinci koşulu idi.

Sudolabının devindirici güç olarak kullanılışı, ta kölelik zamanından beri biliniyordu. Ama o zaman, sudolabının kendisi, akıntının içine yerleştiriliyordu. 14. yüzyıldan başlayarak, suyun düşmesi ile devindirilen kanatlı çarklara başvurulmaya başlandı. Böylece dola-bın verimi büyük ölçüde artıyordu. Sudolabı, artık, çeşitli üretim dallarında kullanılıyordu.

15. yüzyılda, yüksek finnlann icadından sonra, yetkinleştirilmiş bir sudolabının yardımıyla, madeni, mekanik körüklerle üretime sokuldu. Eskiden el körükleri, madeni, ancak macun gibi bir kıvama getirebiliyordu. Şimdi madenler sıvı duruma getirilebiliyordu; bu da madenlerin dökümüne olanak sağlıyordu. Çelik imaline başlandı. Bütün bunlar, aletlerin ve avadanlıkların yetkinleşmesini sağladı. Çıkrıklar, tornalar, perdelama, aletleri, delgi makineleri ortaya çıktı. Basit mekanizmalar, maden sanayiine uygulandı.

Dokuma sanayiinde, düşey doğrultudaki ilkel dokuma tezgâhları, gitgide yerlerini daha yetkinleştirilmiş yatay tezgâhlara bıraktılar. [sayfa 232]

15. yüzyılda, zemberekli cep saatleri, 12. yüzyıldan beri kullanılmakta olan duvar saatlerinin yerini aldı.

Madenî parçalar, gemi yapımının yetkinleşmesini ve uzun yolculuklara elverişli büyük tonajlı gemilerin denize indirilmesini sağladı. Pusula son derece yetkinleştirilmişti. Matbaa icat edilmişti.

Tarımda da, üretici güçler, iş aletlerinin iyileşmesi sayesinde gelişi-yordu. Ama burada ilerleme, sanayide olduğundan daha

yavaştı. Gene de tarlaların verimi ve buğday tarlaları gittikçe genişliyordu ve çiftlik yöntemleri yetkinleşiyordu. O çağda yaygın olan üç yıllık alması ekim yanında, daha uzun süreli alması ekimler de kullanılır oldu ve dinlendirilmeye bırakılan tarlalar üzerinde ot yetiştirilmesi ortaya çıktı.

Kentlerin demografik ilerlemesi, zahire talebini artırıyordu. Bunun yanı sıra, sanayi hızla ilerleyişi, yün, deri, keten, kenevir ve başka sanayi bitkilerine olan gereksinmeyi artırıyordu.

Ortaçağın son döneminde, hayvancılık, bahçivanlık, sebzeçilik, bağcılık ve şarap üretimi, büyük bir yol aldı.

Çeşitli bölgelerin ve ülkelerin uzmanlaşması daha çok gelişti. Geniş ticarî tarım bölgeleri ortaya çıktı. Hollanda, süt veren ineklerin yetiştirilmesinde ve süt ürünleri ticaretinde uzmanlaştı. İspanya'nın bazı bölgeleri, yalnız merinos koyunlarının yetiştirilmesine ve yün satımına vb. ayrıldı.

Tarım ve sanayideki ilerlemeler, üretimin bu dalları arasındaki uçurumu daha çok derinleştirdiler ve yeni sanayi kesimleri doğurdular. Toplumsal işbölümü, meta-para ilişkilerini ve ticaret bağlarının yayılmasını hızlandırarak devam ediyor. Pazarlar, giderek bütün ülkeye yayılmak üzere, bölgesel çerçeveden taşmaya başlıyorlar.

Ticaretin bu koşullar içinde gelişmesi, küçük üretimin dağılıp parçalanmasına ve kapitalist ilişkilerin ilk öğelerinin doğuşuna katkıda bulundu. [sayfa 233]

Sermayenin Ortaya Çıkışının Tarihsel Koşulu İlkel Birikim

Ticarî amaçlarla yapılan üretimin nispeten yüksek olan düzeyi öyle oldu ki, büyük servetler, bazı kişilerin, tacirlerin, tefecilerin vb. elinde toplandı. Bu, sermayenin ortaya çıkışının önkoşullarından biri oldu. İkinci elverişli koşul, kişisel olarak özgür, ama üretim araçlarından ve bu yüzden geçim aracından da yoksun bireyler yığınının varlığına bağlıydı. Bu olay, feodal soylular ve doğmakta olan burjuvazinin, emekçi yığınları zorla mülksüzleştirmelerinden ileri geliyordu. Bütün bu olaylar, sermayenin ilkel birikiminin özünü oluştururlar. Ama bu olayın somut gidişini inceleyebilmek için, kapitalizmin daha önce ortaya çıktığı ve bütün öteki ülkelerden daha fazla yayıldığı

16. ve 17. yüzyıl İngiltere'si örneğine başvurmak daha iyi olur.

16. yüzyılın İngiltere'si, üç-üçbuçuk milyon nüfuslu, nispeten küçük bir devlettir. Ama işte tam o sıralardadır ki, Büyük Britanya'yı üç yüzyılda dünya ölçüsünde güçlü bir devlet, en sanayileşmiş ülkelerinden biri durumuna getiren İngiliz ekonomisinin ileri atılımı başlamıştır. Kapitalist sanayi ve tarım, İngiltere'de, 16. yüzyıl ile birlikte hızla ilerlemeye başladı.

İngiltere'de, ekonominin kapitalist biçimleri, başka ülkelerden daha geniş, daha çabuk bir biçimde geliyordu.

Basit Kapitalist Elbirliği ve Manüfaktür

Sanayide kapitalist üretimin gelişmesinin ilk evresi, basit elbirliği oldu. Elbirliği, her zaman aynı, ama boyutları genişlemiş zanaat atelyesi idi. Artık ücretli işçi haline gelmiş olan çok sayıda üretici, doğrudan doğruya kendi hesabına değil, çoğu kez tacir, aracı, tefeci ya da zenginleşmiş zanaat ustası olan bir kapitalist girişimci hesabına çalışıyorlardı. Bu kapitalist atelyelerde henüz işbölümü yoktu, işçilerin hepsi aynı işlemi yapıyorlardı. Bununla birlikte, [sayfa 234] elbirliği, emeğin bir hayli tasarrufunu sağlıyor ve emeğin üretkenliğinin artmasına yardımcı oluyordu. Emek üretkenliğinin bu artışı, kapitalist işverenin zenginliğini yaratıyordu.

Manüfaktür, işbölümü üzerine kurulu kapitalist elbirliği, Kapitalist üretimin gelişmesinde bundan sonraki adımı gösterir. Burada da, gene bir zanaat tekniği kullanılıyordu.

16. yüzyılda, İngiliz sanayiinin bütün dallarında, özellikle kumaş üretiminde, büyük değişiklikler oldu. Kentlerdeki zanaat loncalarının kendi alanları dışına taşmaları yüzünden konan sınırlamaların kalkması sonucunda, kumaş üretimi, kırsal yapılara başladı. Kırsal dokumacılar, tanımla birlikte dokuma işleri ve iplikçilik gibi bazı zanaatları da yapıyorlardı. Tacirler, tefeciler, küçük zanaatçı girişimciler, kır zanaatçıların ürünlerini satın alınırken, onların pazardan uzak ve para sıkıntısı içinde oluşlarını kötüye kullanıyor ve bundan kendilerine yarar sağlıyorlardı.

İkinci elden satıcılar, fiyatları, kendi keyiflerine göre saptıyorlar, zanaatçılara kredi ile hammadde ve alet sağlıyorlardı. Böylece başlangıçta birer aracı olan bu alım-satımcılar, sonunda, iş dağıtıcısına dönüştüler. Aslında, daha önce bağımsız olan zanaatçılara

düşük bir ücret ödeyen birer küçük kapitalist girişimci haline geliyorlardı. Başlangıçtaki basit kapitalist elbirliğine oranla bu ilişki, gene el emeği üzerine kurulmuş yeni bir kapitalist işletme tipi idi. Bu yeni işletmeler, manüfaktür (Latince, *manus*, “el”; *facere*, “yapmak” sözcüklerinden gelir) adını alıyordu. Bu tür manüfaktürler, daha çok tacirler tarafından kuruluyor ve bunlara dağınık manüfaktürler deniyordu. Bu durumda, doğrudan üreticiler, atelyelerde değil, evlerinde çalışıyorlardı.

Ama manüfaktür örgütlemesinin bir başka yolu daha vardı. İşveren, gerekli aletleri, avadanlıkları ve hammaddeleri satın alıyor, birçok ücretlinin çalıştığı geniş atelyeleri kuruyordu. Buna da, merkezileşmiş manüfaktür deniyordu. [sayfa 235]

Bu ikinci yol (üretimin bir merkeze bağlanması), oluşum halinde bulunan kapitalist ilişkilerin ilerlemesi için üstünlükleri sözcütürmez olan olanaklar yaratıyordu.

Köylülerin Zorla Mülksüzleştirilmesi

Sanayideki değişiklikler, bütün İngiliz toplumu için çok büyük sonuçlar doğurdu.

Kapitalist doküma sanayii, zanaatçı üretimin gerektirdiğinden çok daha fazla yün ve el emeği gerektiriyordu. Artık koyun yetiştirmek kârlı bir iş olmuştu. Ama büyük sürüler geniş otlaklar istiyordu. Oysa elverişli toprakların çoğunluğunu küçük köylü işletmeleri oluşturuyordu. 16. yüzyılda, toprakları üzerinde çoktan beri koyun yetiştirmekte olan İngiliz feodal senyörleri (*landlord'lar*), işletmelerinden köylüleri kovmaya ve onların ellerindeki tarlalara zorla elkoymaya başladılar. Bu zorunlu toplu olarak göç, olağanüstü bir durum aldı. Ülkenin geniş bölgelerinde insan kalmadı. İngiliz hümanisti Thomas Morus, ünlü yapıtı *Utopie'da*, bu konuda şunları yazıyordu: “Burada koyunlar, insanları parçalayıp yediler.” Mülklerinden edilen, topraklarından kovulan, her türlü geçim araçlarından yoksun köylüler, kapitalist manüfaktürlere bağlanacak duruma geldiler. Şunu da söylemek gerekir ki, feodal otoriteler, yürüttükleri amansız “serseri” avı ile, hele “kandökücü mevzuat” adı takılan barbar yasalar ile bu işe ellerinden geldiğince yardım ettiler.

Fransa'da olduğu gibi Hollanda'da da köylülerin zorla mülklerinden edilmeleri, ilkel sermaye birikimine yolaçtı.

Kamu Borçları ve Himayecilik

Öteki yöntemler arasında, kamu borçları da yerliyordu. Devlet, orduyu ve yönetim aygıtını iyi halde tutmak için hep para peşindeydi, Her zamanki vergiler yeterli olmuyordu. Bu yüzden, feodal hükümet, (özellikle Fransa'da) ^[sayfa 236] tacirlerden ve tefecilerden sık sık borç alıyor ve sonra bunu, büyük faizlerle ödüyordu.

Öte yandan, feodal hükümet, ilkel birikime himaye sistemi ile de yardımcı oluyordu. Fransa'da, daha sonra İngiltere ve Hollanda'da, hükümetler, yabancı kökenli mamullere çok yüksek vergi koyuyorlar, ve buna koşut olarak, yerli hammaddelerin ve zahirenin dışarı satılmasını yasaklıyorlardı. Ülkelerinin tacirlerine ve girişimcilerine yardımlar, primler ve başka yararlar sağlıyorlardı.

Büyük Coğrafi Keşifler ve İlk Sömürge Fetihleri

Köylülerin zorla mülksüzleştirilmelerinin yanında, yeni keşfedilen ve sömürgeleştirilen toprakların yağmalanması, sermayenin ilkel birikimine büyük umut kapıları açıyordu. Meta-para ilişkilerinin gelişmesi, yönetici senyörlerin, yönetici sınıfın kâr ve kazanç hevesini daha da kamçılıdı.

Kazancın, olta yemi gibi çekiciliği, onları, Asya'nın uzak ülkelerine doğru sürüklüyordu. Doğunun bir yanında, ta denizlerin ötesindeki masal ülkeleri üzerine kurulan söylenceler dilden dile dolaşıyordu. Altını ve başka hazineleri herkesten önce ele geçirmek, ve güçlü "büyük coğrafi keşifler", Avrupa devletlerinin sömürgeci siyasetinin kökeni oldu.

İlk sömürge kurucuları, İspanyol ve Portekiz senyör ve tacirleri oldular. Portekizliler, altın peşinde, Afrika kıyılarına vardılar. Daha sonra, bu kıtanın doğu kıyasına çıktılar ve sonunda Hindistan'a vardılar.

15. yüzyılın sonundan başlayarak Portekizliler, baharatını, altınını, fildişini vb, boşaltarak, Hindistan'ı, iliklerine dek sömürdüler.

1492'de İspanyol kralının hizmetinde olan Cenovalı denizci Kristof Kolomb, Amerika kıyılarına vardı. Karaya çıktığı toprakların bütünü, İspanyol tahtının mülkü olarak ilân edildi. Ama Kolomb, yeni bir kıta bulmuş olduğunu ^[sayfa 237] bilmiyordu. Bunu ilk fark eden Güney Amerika'nın kuzey kısmını dolaşan Florentin Americo

Vespucci oldu. Bunun içindir ki, dünyanın bu yeni parçasına onun adı verilmişti.

16. yüzyılın başında İspanyol kralının hizmetinde bir Portekizli olan Magellan, Uzak-Doğunun güney-batı yolunu keşfetti ve Atlantik'in Pasifik ile birleştiğini tanıtladı. Bu, dünyanın, tarihte ilk kez deniz yoluyla dolaşılmasıydı.

İspanyol fatihleri, Meksika Azteklerinin ve Perulu İnkaların zenginliklerini ceplerine indirdiler, onların yüksek uygarlıklarını silip süpürdüler. Daha sonra, askerî üstünlükleri ile ve katolik misyonerlerin yardımı ile güçlenen fatihler, Orta ve Güney Amerika'nın büyük bir bölümüne elkoymuşlar.

“Fiyatlarda Devrim”

Sömürgelerin ölçsüz yağmalanmasının Batı Avrupa, İspanya ve en çok da Portekiz ekonomisi üzerinde beklenmedik etkileri oldu. Şöyle ki, Amerika madenlerinin, köle el emeği ile değerlendirilen altın ve gümüşün malolduğu fiyat, Avrupa'da para olarak tedavülde bulunan değerli madenlerinkinden düşüktü. Bu, en gerekli maddelerin fiyatını birdenbire yükseltti. Bundan ilk zarar görenler, pazardan kopmuş olan yoksul köylülerle kent işçileri oldular.

İspanyol ve Portekizlilerden sonra, bir süre Hollanda ve İngiliz tacirleri, yeni topraklar aramak üzere yollara düştüler. 1505 yılında, Hollandalılar, ilk kez, Avustralya adını alacak olan yeni bir kıtanın kıyılarına vardılar.

Fransa da, kendi payına, sömürge fetihleri yoluna koyuldu. Kuzey ve Güney Amerika'da bir dizi topraklara elkoymuş.

Sömürgeleri Sömürme Sistemi

Basit anlamıyla yağmanın dışında fatihler, sömürgeler için tam bir sömürge sistemi kurdular. [sayfa 238]

Hollandalılar, daha sonra da İngilizler tarafından yaratılan Doğu Hindistan şirketleri, herkesçe bilinen bir ün kazandılar. 17. yüzyılda, İngilizler, Hollandalı “meslektaşlarını” Hindistan'dan çıkarmayı başardılar. Buna karşılık, Hollandalılar da, İngilizlerin ele geçirmeye çalıştıkları Endonezya'da üstünlük sağladılar.

Başlangıçta, sömürgeciler, özellikle eşdeğer olmayan değ-

şimlere başvurular. Sonra, gitgide silaha sanıldılar. Hindistan ve Endonezya, sömürge haline geldi.

Afrikalıların insanlık-dışı sömürülmesi, Amerikan sömürge-lerinde başladı. Yüzlerce ve binlerce insan, kölelik zincirine vuruldu ve “abanoz tacirleri” tarafından Kuzey ve Güney Amerika’ya doğru yola çıkarıldı. Orada, büyük tarım işletmelerinde (plantasyonlarda) Afrikalı köleler, emekleri ile büyük toprak sahipleri yararına çok büyük zenginlikler yarattılar. Yeni toprakların fethi ve soyulması, önemli bir miktarda zenginliğin akması, Avrupa’da kapitalist ekonominin ilerleyişini hızlandırdı.

2. TOPLUMSAL VE SİYASAL İLİŞKİLERİN GELİŞMESİ

Ulusların Ortaya Çıkışı

Kapitalist ilişkilerin ortaya çıkışı ve ilerlemesi, Avrupa’nın toplumsal ve siyasal düzeni üzerinde olağanüstü bir etki yarattı.

Halkların biçimlenmesi, daha ilkel topluluğun dağılıp parçalanması ile birlikte başladı. Halk, tarihsel evrim bakımından, klan ve kabileden daha çok evrim geçirmiş bulunan bir varlıktır. Gelişmiş köleci ilişkilerin bulunduğu ülkelerde halklar, köleliğe koşut olarak cisimleşmeye başladılar; toplumsal gelişmenin köleci evreyi “atladığı” yerlerde feodal ilişkiler sistemi ile birlikte oluştular. Daha ileri feodalite çağında, bu süreç, Avrupa ve Asya’nın birçok [sayfa 239] ülkelerinde şu ya da bu biçimde sonuçlanmıştı.

Kapitalist ilişkilerde ilerleme, varolan halklardan başlayarak, ulusların billurlaşması olayını doğurdu. Bu, iktisadî birliğin (*communité*) ve devletlerin siyasal merkezileşmesinin sonucuydu. Ülkenin ayrı ayrı bölgeleri arasında iktisadî bağların güçlenmesi, dillerin ve ulusal uygarlıkların oluşmasına elverişli koşulları yaratıyordu.

Uluslar, kapitalist üretim ilişkilerinin ilerlemesinden doğdular. Başka bir deyişle, bu biçimde kurulmuş olan ulusal bağlar, burjuva bir nitelik taşıyordu. Nüfusun bütün sınıf ve tabakaları, ulustan sayılıyorlardı. Ama iktisadî ve siyasal bakımdan burjuvazi egemen sınıf olduğu için, oluşum halindeki uluslar da burjuva bir nitelik ahyorlardı. Bu gözlem, ideoloji için de geçerlidir.

Burjuvazinin ve Proletaryanın Oluşması

Soylular ve rahipler sınıfı dışında kalan (Fransa'da) üçüncü tabakanın {*tiers etat*} genel yığımindan kendisini sıyrılmış olan burjuvazinin sağlamlanması, ulusların ortaya çıkma sürecine bağlıdır. Bu, şu anlama geliyordu ki, yeni bir sömürücü sınıf doğuyordu ve ona koşut olarak onun uzlaşmaz karşıtı olan bir sınıf, proletarya, geliyordu. Proletaryanın evrimi birçok aşamalardan geçti, ve ancak evrim yolunda ilerlemiş bir kapitalist toplumun bağrında, mekanik üretimin gelişmesi döneminde, böyle bir sınıf olarak ortaya çıkıyor. "Kendi kendine" sınıf olmaktan çıkarak "kendisi için" sınıf, kendi çıkarlarının bilincine varmış ve o çıkarlarını burjuvaziye karşı savaşım vererek savunmaya hazır olan bir sınıfa dönüşüyor.

Mutlakiyetçi Feodal Monarşi

Kapitalist ilişkilerin ilerlemesi, feodal soyluların, kendi sınıf egemenliklerine yeni bir biçim vermek zorunda bıraktı. [sayfa 240] Bu biçimin mutlakiyetçi feodal monarşi olması gerekliydi.

Feodal senyörler sınıfı, üretimdeki ilerlemeyi kendi çıkarları için kullanmaya bakıyordu. Kendisini tehdit eden kapitalizm tehlikesinden habersiz olan senyörler sınıfı, başlangıçta burjuvaziye destekledi. İktisadî evrim, belli bir noktaya dek soylularla burjuvazi arasında, soyluların, egemen durumlarını korudukları bir ittifakı zorunlu kılıyordu. Bir feodal senyör ne denli büyük olursa olsun, tek başına, kendi yurtluğuna komşu topraklar üzerinde kurulmuş olan kapitalist işletmeleri, kendi iradesine boyuneğdiremiyor ve kendi çıkarna kullanamıyordu. Her yana dalbudak salmış yönetim aygıtı ile, yalnız feodal devlet, bu işin üstesinden gelebilecek güçteydi. Kapitalist işletmelerden aldığı vergilerle, iktidardaki sınıf, şu ya da bu şekilde, ticaret ve sanayiden çıkarlar sağlıyordu. Zaten bir yönetim aygıtını ve büyük bir orduyu ayakta tutma harcamaları gittikçe artan meblağları gerektiriyordu. O denli ki, feodal soylular, vergilerin ve devletin başka gelir kaynaklarının artırılması ile çok ilgililer. Feodal rant, genelleştirilmiş ve merkeze bağlanmış bir rant görünüşü aldı.

Böylece, feodal sınıfın iktisadî gereksinimleri, bürokratik aygıtı daha da fazla merkezileşmeye götürüyordu. Bu son olgu, sını-

flar arasındaki çelişkilerin derinleşip keskinleşmesinden ileri geliyordu, çünkü burjuvazinin iktisadî gücünün artması, köylülüğün ve kentli yoksul nüfusun sömürsünü ağırlaştırıyordu. Feodal monarşinin en büyük kaygısı, emekçilerin hoşnutsuzluğunun önüne geçmekti ve örneğin İngiltere’de, topraklarından kovulan köylülerin ayaklanmalarını zalimce bastırıyordu. Rusya’da, soylular, 18. yüzyıldaki Emelyan Pugaçev’in yönettiği köylü isyanını güçlkle bastırdılar. [sayfa 241]

3. YENİ İDEOLOJİK OLAYLAR *Rönesansın Kültür Ve İdeolojisi*

14. ve 15. yüzyılda, İtalyan kentlerinde kapitalist ilişkilerin hızla gelişmesi, ideoloji alanına yansıdı, Rönesansı doğurdu. Yeneden-doğuş anlamına gelen Rönesans terimi, eski uygarlığın dirilmesine inanan ilk burjuva ideologlarının buluşudur.

Oluşum halindeki kapitalist üretim, doğanın incelenmesi üzerine ilgiyi kamçılıyordu, ve böylelikle 15. yüzyılın sonlarına damgasını vuran bilimlerin ve tekniklerin bir ok hızı ile ilerlemesine yardım ediyordu.

16. ve 17. yüzyıllar, bilimler için büyük bir dönüm noktası oldu. Dinin dogmalarına karşılık, deneyimlere dayanarak doğanın incelenmesine başlandı. Doğa yasalarının tanınması konusunda büyük başarılar gerçekleştirildi. Bilimsel buluşlar, eski feodal ve dinsel anlayışlara karşı yürütülen amansız bir savaşım pahasına açıklanabildiler. Yeni bir dünya anlayışı, manevî ve ruhsal yaşamın her alanına, bilim, edebiyat ve sanatlara biçim veriyordu. Bu, büyük bir ideolojik devrim oldu.

Rönesansın büyük devleri vardı: ressam, matematikçi ve mühendis Leonardo da Vinci (1452-1519), kimsenin erişemediği ressam ve heykeltçi Michel-Angelo Buonarotti (1475-1564). O çağdaki dünya uygarlığının öteki ustaları arasında ressam Raphael Santi’yi (1483-1520), ressam Ti-tien’i (1477-1576), ozan Ludovico Ariosto’yu (1474-1533) ve yazar François Rabelais’yi (1494-1553) anmak yerinde olur.

Rönesansın öncüleri, kendi ideolojik akımlarına, hümanizm adını verdiler; bununla yeni uygarlığın laik niteliğini ve bu uygarlığın feodalite ve din engellerinden kurtuluşunu belirtmek istiyorlardı.

Hümanistler, bir insan olarak kişinin değeri üzerinde önemle duruyorlar.

Ama yükselmekte olan kapitalizmin bu ideologları, aşırı [sayfa 242] dereceye götürülen bir bireyciliği, her ne pahasına olursa olsun kişisel başarıya ulaşma isteğini övmekteydiler. Başka bir deyişle onlar, burjuva türedisinin türküsünü söylüyorlardı.

Bu bakımdan, İtalyan düşünürü Niccolo Machiavel'in (1469-1527) siyasal anlayışları, çok anlamlı oldu Machiavel, prens kitabında, özellikle şunu öğretiyordu: kişisel amaçlara ya da kastının amaçlarına ulaşmak için bütün çareler, zor, hile, kalleslik, sözünü tutmama, yalan, ikiyüzlülük hepsi mubahtır. Bunun içindir ki, Rönesansın burjuva hümanizmi, proletaryanın, tarihin en devrimci sınıfının açıkladığı, bütün insanlık ölçüsündeki gerçek hümanizmden temelden ayrılır.

Reform

Katolikliğe, feodal toplumun ideolojik temelini karşı savaşım verirken, burjuvazi, sömürücü bir sınıf olarak dinden vazgeçemedi. Onun için, amaç olarak dini ve kiliseyi tümüyle ortadan kaldırmayı değil, bunları iyileştirmeyi, yani katolikliği yeni bir dinle değiştirmeyi ileri sürüyordu. Böylece, genç burjuva sınıfının anlayışlarını ve çıkarlarını ilaha iyi yansıtan protestanlık ortaya çıktı.

Yüzyıllar boyunca katolik kilisesi tarafından hazırlanıp kotalanmış dogmalar ve ayin yöntemleri, aldatmaca ve iman edenlerin bilisizliği üzerine kurulmuştu. Dogmalar ve ayin yöntemleri, emekçilerin kuşulanılmayan din duygularına dayanıyor, egemen feodal senyörler sınıfının amaçlarına, yani halk yığınlarının köleleştirilmesi amaçlarına büyük ölçüde yanıt veriyordu.

Ticaret için üretimin olduğu gibi, kapitalist ilişkilerin ilerlemesi, köylülerin kişisel bağımlılıktan kurtulmaları, kentlerde nüfusun artmasına ve kültür düzeyinin yükselmesine neden oluyordu. Bunun içindir ki, yeni tarihsel koşullar içinde, genişlemekte olan burjuvazi, kendisini, daha ince [sayfa 243] dogmalar yaratmak, halk yığınlarını uyutmak için katolik kilisesinin kullandıklarından daha elverişli yöntemler ve kendi egemenliğini güvenlik altına almak için daha geçerli çareler bulup hazırlamak zorunda gördü.

Dinin ve kilisenin reformcuları, feodal katolikliğin birçok dog-

malarını ve ayin yöntemlerini kaldırıp atıyorlar ve dinin bir içekapanışını yansıtan yeni dogmalar benimsiyorlardı. Kilisenin gözle görülür kurumları, son derece basitleştirilmişti. Hatta dinsel şatafattan vazgeçilmesi ve mütevazı bir kilise yaratılması isteniyordu.

Protestanlar, kutsal kitapları, gerçeğin tanınmasının biricik kaynağı olarak kabul ediyorlar, papanın yanılmazlığını kabul etmiyorlardı.

Almanya’da Reform. 1524-1525 Büyük Köylü Savaşı

Almanya, reformun yurdu oldu. 1524-1525 reform hareketi ve büyük köylü savaşı, burjuvazinin feodaliteye karşı ilk önemli kavga ve ilk reform hareketi oldu.

15. yüzyılda ve 16. yüzyılın başlarında, Almanya’da, kapitalist ilişkiler, sanayi çeşitli dallarında kendilerini gösteriyordu. Ama, bazı kentlerin ve bazı ülkelerin ekonomisindeki hızlanma, diğer kent ve ülkelerdeki durgunluk ve geri kalma ile birlikte gidiyordu. Bu, feodal ufanmanın ve bölünmenin sonucu olmuştu. Kırdı gericiğin ve köylülerin feodal senyörler tarafından sömürülmesinin ağırlaşması, kapitalist ilişkileri engelleyen öğelerden biri oldu.

Bu son durum, kırdı sınıf savaşımını şiddetlenmeye doğru götürüyordu. 16. yüzyılın ilk yıllarından başlayarak, Güney-Batı Almanya’da, devrimci köylülerin “ayakkabı” adı ile tanınan gizli örgütleri kurulmuştu. Örgütlerin üyeleri, kiliseye ve manastırlara ait topraklara elkonmasını, feodal angaryaların kaldırılmasını vb. istiyorlardı. Köylüler, aynı zamanda, ülkenin küçük parçalara bölünmesinin ^[sayfa 244] durdurulmasını ve merkezleşmiş bir devlet kurulması isteminde bulunuyorlardı. Kentli yığınlar da, onları destekledi. Böylece yoksul köylü ve kentlilerden bileşmiş bir devrimciler örgütünün temelleri yaratılmış oldu.

Radikal burjuvalar da bu gizli demeklerin eylemine katılıyorlardı. Küçük soyluların bir bölümü (şövalyeler) büyük feodal senyörlerin hükümranlığından ve Almanya’nın, küçük küçük parçalar halinde bölünmesinden hoşnut değillerdi.

Bütün bu muhalefet grupları, ruhban sınıfına ve genel olarak katolik kilisesine karşı, hınç ve tiksinti ile, birbirlerine kenetlenmişlerdi. Katolik kilisesi, Almanya’da bir büyük feodal toprak sahibiydi; aynı zamanda kendileri de birer feodal senyör olan ve “günahların

cezası”nı bağışlayan papalık hoşgörüsünün ve iyiliğinin satıcıları, kilise prenslerinin aracılığıyla, büyük meblağlar, papalığın hazinelerine akıyordu.

Reform hareketi, bir yığın hareketi niteliği aldı. Hareket, 31 Ekim 1517’de, kilisenin günah bağışlamalarına karşı, Luther’in 95 tezinin kamuya bildirilmesi ile başladı.

Alman halkının başlıca varlıklı çevrelerine seslenen Luther, onları, katolik rahiplerinin Almanya’daki etkilerine karşı enerjik bir savaşıma çağırıyordu. Halk yığınları, Luther’in dinsel formüllerinde, kendi toplumsal istemlerini buluyorlardı. Onlar için reform, en başta toplumsal kurtuluş anlamına geliyordu. Ateşli devrimci Thomas Munzer, halk açısından, reform anlayışının yorumcusu, köylü savaşı döneminde ortaya çıkan köylüler ve plebyenler kampının en büyük siması oldu.

Reform yayıldıkça, başlangıçta Luther’in çevresinde gruplaşmış olan muhalefetin birleşik kampı dağılıp parçalanmaya başladı. Luther’in kendisi de, Alman halkının devrimci tabakaları ile ilişkilerini kopardı. Thomas Munzer, halk yığınlarının kılavuzu oldu. Onun için iman, aklın uyandırıcısı [sayfa 245] olmaktan başka bir anlama gelmiyordu. Munzer, ayaklanmış bir halkın gerçekleştireceği büyük bir toplumsal devrim fikrini kafasında kurup geliştireyordu. Geleceğin toplumsal düzeninde, ne sınıf ayrılıkları, ne toplumun üyelerine yabancı bir özel mülkiyet, ne de bir devlet gücü olacaktı. Bunlar, komünizm fikirlerinin sağlam habercileriydi. Şurası kendiliğinden bellidir ki, Munzer’in kendisi için bile oldukça bulanık olan bu ideal, geniş halk yığınları tarafından anlaşılamazdı.

Devrimci hareket genişledi ve 1524’te açık bir savaşıma, büyük bir köylü savaşımına dönüştü. Egemen sınıfın bütün güçleri halka karşı birleştiler. En sonunda, feodal prens ve senyörler, atlı kuvvetlerin ve topçuların yardımıyla köylü birliklerini ezdiler (Mayıs 1525).

Köylülerin yenilgisi, geniş bir toplumsal hareket olarak reformun da yenilgisi oldu. Almanya’daki burjuva devrimi girişimi, kapitalist üretime geçişte daha ilk adımlarını atmakta olan burjuvazinin kararsızlığı, korkaklığı ve iktisadî zayıflığının sonucu olarak başarısızlığa uğradı.

Ama köylü reformunun ve savaşımının çok önemli yankıları oldu. Feodal düzene, bütün Avrupa ölçüsünde bir darbe indirildi.

Reform fikirleri, burjuva biçiminde, gelişmeye devam ediyordu.

Protestanlığın Yayılması

Protestanlık ruhu, klasik çizgileriyle, Cenevreli Jean Calvin'in öğretisiyle somutlaştırıldı. Calvin, her insanın yazgısının, daha dünyanın yaradılışından önce Tanrı tarafından belirlendiği (alinyazısı dogması) ve herkesin, mesleğindeki başarısıyla Tanrının sevgili kulu olduğunu kanıtlayabileceğini ifade ediyordu. Calvin, tacirlerin ve işadamlarının görevlerinin elbette ki, olabildiği ölçüde zenginliklerini artırmak olduğunu, çünkü Tanrının bile başkalarının [sayfa 246] yönetimini onlara emanet ettiğini vaaz ediyordu. Böylelikle ücretli el emeğinin sömürülmesi, kalvenistlerde, onlardan sonra da öteki protestanlarda "sofuca bir hareket" oldu.

Protestan dini, kapitalizmin hızla gelişmekte olduğu bütün Avrupa ülkelerinde yayılıyordu.

4. HOLLANDA'DA 16. YÜZYILDA BURJUVA DEVRİMİ

Devrimin Zorunluluğu

İlerlemekte olan üretici güçler, çökmekte olan feodalitenin üretim ilişkileri ile gittikçe daha keskinleşen çelişkili bir hale girdiler. Ama kapitalist ilişkiler, feodalitenin siyasal kurumları, en başta feodal devlet şafdıışı edilmeksizin, kendilerini kesin olarak kabul ettiremezlerdi; bu şafdıışı etme işi ise, barışçı bir evrimde yapılamazdı. Onun için, feodal siyasal rejimin devrim yoluyla ortadan kalkması, toplumsal gelişmenin bir zorunluluğu idi.

Almanya'da dönüşüm ve köylü savaşı, burjuva devriminin talihsiz bir ilk girişimi idiyse, ikinci girişim, Hollanda'daki İspanyol egemenliğine karşı bir ulusal kurtuluş savaşı halini alan 1566-1609 burjuva devrimi oldu.

Yüzyılın Başında Hollanda

Onyeddi Hollanda eyaleti, bugünkü Belçika topraklarını, Fransa, Luksemburg ve Almanya'nın kuzey kısımlarını içine alıyordu. 13. yüzyıl ile 15. yüzyıl arasındaki dönemde Hollanda, iktisaden

gelişmiş bir ülkeydi. 15. yüzyıldan 16. yüzyıla geçerken bu eyaletlerin ekonomisi değişikliklere uğradı; bu değişiklikler, eyaletlerin hızla gelişmesinin nedeni oldular ve toplumsal ilişkilere ve ülkenin siyasal yaşamına damgalarını vurdular.

İşte bu dönemde, feodal ilişkilerin dağılıp parçalanması ve aynı zamanda sermayenin ilkel birikimi süreci, Hollanda'nın ^[sayfa 247] siyasal ve iktisadî gelişmesini daha kesin bir biçime etkilemeye başladı.

Loncaların Gerilemesi ve Kapitalizmin Gelişmesi

Lonca üretimi, gittikçe önemini yitiriyordu. Örneğin, loncaya bağlı en büyük kumaş sanayii merkezlerinden biri olan Ypres'de, 1517'den 1545'e kadar işler durumda olan dokuma tezgâhlarının sayısı, 600'den 100'e düşmüştür. Dağınık ya da merkezileşmiş kapitalist manüfaktürler, daha önemli bir rol oynamaya başladılar, yeni üretim dallarında ve en başta büyük sanayi merkezlerinde birdenbire ortaya çıkiverdiler. Valenciennes'de, Mons'ta, Handschoote'da merkezileşmiş dokuma manüfaktürleri ortaya çıktı. Sabun ve şeker sanayileri, başlangıçta dokumacılık loncalarıyla birarada yaşadıkları Anvers'de kuruldu. Namur ile Liege eyaletlerinde, maden sanayii ve madencilik geliyordu. Hollanda'nın kuzey eyaletlerinde, gemi yapımında, balıkçılıkta, tereyağı, bira vb. imalâtında, kapitalist ilişkiler egemen olmaya başladı.

İç ve dış ticaret, çok genişledi. Ülkede, başlıca merkezleri güneyde Anvers, kuzeyde Amsterdam olan kapitalist bir iç pazar oluşuyordu. Bu kentlerden Anvers, 16. yüzyılın ortalarında en büyük ticaret ve kredi merkezi haline geldi. Ama kapitalist ilişkiler, eşit olmayan bir biçimde geliyordu. Her şeyden önce kuzey eyaletlerinde, Hollanda ve Zelanda'da yayıldılar. Birçok güney eyaletlerinde feodal ilişkiler varlıklarını sürdürüyorlardı.

Kapitalist ilişkilerin gelişmesi, uzlaşmaz karşıt sınıfların, burjuvazi ve proletaryanın ortaya çıkmasıyla birlikte gidiyordu. Mülksüzleştirilmiş köylüler ve zanaatçılar, proleterlerin sayısını artırıyordu.

Feodal Soyluluk ve Ulusal Boyunduruk

Ülkenin siyasal yaşamının kilit noktalarını ellerinde bulun-

duran [sayfa 248] feodal soyluluk, kapitalizmin ilerlemesini ve burjuvazinin ileriye doğru atılımını engelliyorlardı. Soyluların güney eyaletlerinde büyük bir etkileri vardı. Hollanda burjuvazisi, siyasal bakımdan kötü örgütlenmişti ve kendi sınıf çıkarlarının adamakıllı bilincinde değildi. Dinsel fikirler (kalvenizm), burjuvazinin siyasal anlayışlarını dile getiriyordu.

Feodal soyluluk, yabancı istilâcılarla, İspanya prensleriyle ittifakını sağlamlaştırmaya bakıyordu. İspanyol mutlakîyetinin boyunduruğu, özellikle 16. yüzyılın ikinci yarısında, 1556'dan, yani İmparator Charles V'in (Şariken'in) oğlu Philippe II'nin İspanyol tahtına gelişi tarihinden sonra ağırlaştı. İmparatorluğun parçalanışından sonra Hollanda, Philippe II'nin payına düşmüştü. Yeni kralın iktidarı, askerî birliklere ve katolik kilisesine dayanıyordu.

Bütün halk, İspanyol mutlakîyetine ve katolik kilisesine kin duymaya başladı. Sonunda, 1566'da, bu kin, geniş bir halk hareketi olarak billurlaştı. Hollanda soylularının bir bölümü de bu harekete katıldı.

Hollanda Cumhuriyetinin Kuruluşu. Hollanda Devriminin Anlamı

Burjuvazi, kuzey eyaletlerinde, daha ileri gitmiş ve daha iyi örgütlenmişti. Bunun içindir ki, burjuvazinin temsilcileri, 1579'da Utrech Birliği adı verilen birliği kurduktan sonra zaferi elde ettiler. 1581'de kuzey eyaletlerinin La Haye'da toplanmış olan delegeleri, Philippe II'nin tahttan indirildiğini ilân ettiler. "Birleşik Krallık" ya da Hollanda, yeni ortaya çıkan ve kesin olarak 1609'da kuruluşunu tamamlayan devlet, Avrupa'da ilk burjuva cumhuriyeti oldu.

İlerici anlamlarına karşın, Hollanda devrimi ve onu izleyen burjuva devrimleri, insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırmıyordu. Ancak, feodal soyluluğun egemenliği yerine, burjuvazinin egemenliğini getiriyordu. [sayfa 249]

Hollanda devriminin zaferinin gerçek yaratıcıları, halk yığınlarıydı. Bu, başarı sağlamış ilk burjuva devrimiydi. Ama, Avrupa olaylarının daha sonraki evrimi üzerindeki etkisi sınırlı oldu. 16. yüzyılın ortalarında İngiliz burjuva devrimi, özellikle 18. yüzyılın sonunda Fransız devrimi, sözcüğün geniş anlamıyla burjuva düzeni çağını açtılar. [sayfa 250]